

Đế Vương Bạc Tình

Contents

Đế Vương Bạc Tình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	17
4. Chương 4	26
5. Chương 5	35
6. Chương 6	43
7. Chương 7	51
8. Chương 8	59
9. Chương 9	65
10. Chương 10	74

Đế Vương Bạc Tình

Giới thiệu

Truyện Đế Vương Bạc Tình là một truyện khá đặc sắc và hấp dẫn của tác giả Minh Tinh, truyện thu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-vuong-bac-tinh>

1. Chương 1

Đông Phương Diệu mặc một bộ hoàng bào, ngồi Long liễn, ở dưới có mấy trăm Ngự Lâm quân hộ tống, chậm rãi đi tới thiên đàn chuẩn bị làm lễ đăng cơ.

Trải qua bảy năm chiến tranh, rốt cuộc cũng đến ngày Bắc Nhạc nghênh đón kỷ nguyên lịch sử mới, đại hoàng tử Đông Phương Diệu đã giành được ngôi vị, đổi niên hiệu là Đức Trinh, tự tay lập ra nước Bắc Nhạc cường thịnh nhất trong lịch sử.

Đứng trên bậc thang trăm cấp nhìn xuống vắn vô bá quan quỳ dưới chân, biểu hiện trên mặt vị đế vương trẻ tuổi không phải là tự hào cùng hưng phấn, mà là nổi mắt mắt không thể hình dung nổi.

Đã có lúc, chính miệng hắn nói với một người: “Ngày nào thiên hạ thuộc về ta thì đó chính là ngày nàng trở thành hoàng hậu của ta. Ta sẽ cho nàng vinh quang tối thượng, để nàng cùng ta cùng nhau nhận sự kính ngưỡng (kính trọng và ngưỡng mộ) của người trong thiên hạ, cả đời này, nàng là thê tử của ta, ta là phu quân của nàng, không xa không rời, trọn đời trọn kiếp”.

Hôm nay, rốt cuộc hắn đã thỏa ước mơ, nắm giang sơn, xây nghiệp lớn.

Mà người lúc đầu cam kết không xa không rời, làm bạn cả đời với hắn chỉ lưu lại một bức thư rồi biến mất, để hắn cô độc một mình đứng trên đỉnh vinh quang, tiếp nhận sự kính ngưỡng của vạn dân, bách quan quỳ bái.

Tất cả vinh dự, nàng để lại cho hắn, tất cả tội nghiệt, nàng đều mang đi.

Khi muôn dân hô to vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế, nội tâm Đông Phương Diệu chua xót, bị thương cười một tiếng.

Vung tay áo lên, vẻ u sầu trên mặt đã đổi thành thần sắc vô cùng kiên định.

“Hôm nay là ngày đầu tiên trăm lên ngôi hoàng đế, khắp chốn mừng vui, đồng thời, tại đây, trăm có một đạo thánh chỉ”. Không theo đại điển đăng cơ truyền thống, không có nghi thức dâng hương cúng bái, Đông Phương Diệu không để ý đến ánh mắt cùng cái nhìn của mọi người, hắn làm theo ý mình: “Tần Tổ Giác là nữ nhân trăm thích nhất, cũng là người duy nhất mà trăm yêu trong cuộc đời này. Mặc dù hiện tại nàng không ở bên cạnh trăm, nhưng trước mặt người trong thiên hạ, trăm tuyên bố, sắc phong nàng làm hoàng hậu của trăm, cũng tại đây, trăm tuyên bố, cả đời này, trừ nàng, trăm sẽ không nạp bất kỳ nữ nhân nào khác vào cung làm phi, khâm thử!”.

Thánh chỉ vừa ra, bách quan đều kinh hãi không thôi, cũng không có ai dám tiến lên phía trước phản bác thánh ý.

Tần Tổ Giác, là đệ tử mà Thiên Cơ lão nhân (một vị thần tiên của Bắc Nhạc) đặc ý nhất, trước khi Đông Phương Diệu lên ngôi, nàng dùng hết quyền mưu đem tội ác mang tên hắn đặt lên lưng mình, nâng hắn lên ghế để vương tôn quý.

Tất cả mọi người đều biết, không có Tần Tổ Giác, sẽ không có Đức Trinh để hiện tại. Nàng hoàn toàn xứng đáng làm chủ lục cung, quốc mẫu đương triều.

Nhưng không ai nghĩ rằng, vào ngày lên ngôi, trước mặt mọi người, hoàng thượng tuyên bố ý chỉ phong hậu, hơn nữa, còn thể độc không cưới ai ngoài Tần Tổ Giác.

Bất kể trong đó có ẩn tình gì, vào ngày hai mươi sáu tháng chín năm Đức Trinh nguyên niên, tại đại lễ đăng cơ, tất cả hành động của Đức Trinh để đã được sử quan ghi lại rõ ràng trong sử sách, cũng được các thế hệ dân chúng Bắc Nhạc tranh nhau tán dương. . .

Hai năm sau.

Phía Nam huyện Hoài Châu nước Bắc Nhạc, bốn mùa rõ ràng, khí hậu dễ chịu, phong cảnh như tranh vẽ, là huyện thành nhỏ, dân chúng chất phác.

Nhưng trước đây không lâu, lũ định kỳ lại tới, một trận lũ lụt chẳng những phá vỡ không ít nhà cửa, còn vùi lấp đồng ruộng mà dân chúng dựa vào đó để sinh tồn. Gặp thiên tai, dân chúng khổ không thể tả, Huyện thái gia không những không phát ngân lượng, mở kho lúa giúp nạn thiên tai, ngược lại, còn nhân cơ hội nâng cao giá gạo, khiến những người dân không có đồng nào rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng.

Đang lúc dân chúng kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, Huyện thái gia vô lương kia đột nhiên bị người treo ngược ở cửa thành thị chúng, kho gạo bị canh giữ cũng được mở ra, dân chúng đói bụng đã lâu thấy gạo trắng tựa như sỏi đói thấy dê non, ùn ùn kéo tới.

Nhiều năm qua, Huyện thái gia kia vợ vết không biết bao nhiêu mồ hôi nước mắt của dân chúng, đã bị người thần bí kia lôi hết ra giúp dân chúng qua nạn thiên tai, phát đến tận tay dân chúng ở các địa phương bị lũ

lụt hoành hành.

Trong lúc vô tình, có người dân trong huyện phát hiện người thần bí kia là một cô nương trẻ tuổi, nàng mặc một bộ đồ màu xanh nhạt, gương mặt đeo một cái khăn màu trắng, vóc người cao, mặt mày xinh đẹp, võ nghệ lỗi lạc, đánh cho đám quan binh tử thủ Huyện nha một trận tơi bời.

Nàng kiêu căng đứng trước mặt một quan binh bị đánh đến chật vật không chịu nổi, lãnh đạm nói: “Mục đích cuối cùng triều đình phát bổng lộc cho các người là chăm sóc dân chúng, giúp họ có cuộc sống bình yên. Nhưng lúc đại nạn tới, các người không để ý tới tính mạng của dân chúng, gánh vác tiếng xấu bất nhân bất nghĩa với thiên hạ, các người không sợ sau khi chết xuống Địa ngục, phải chịu sự trừng phạt của Diêm vương gia sao?”

Một đám quan binh bị mắng trên mặt không còn chút ánh sáng, hơn nữa, bị một cô nương đả thương khiến một đám nam tử bọn họ cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

“Nên làm những việc không phụ với trời, không thẹn với lòng người, từ nay về sau, cũng không nên giúp kẻ xấu làm điều ác, lấn áp dân chúng. Từ xưa đến nay, thiện ác cuối cùng đều có báo ứng, kẻ có tội không bị báo ứng là do chưa tới lúc, hãy làm người tốt đi”.

Dứt lời, cô nương kia nhảy một cái, nhẹ nhàng bay lên nóc nhà.

Huyện dân tận mắt thấy một màn này hướng về phía nóc nhà hô to, “Nữ Bồ Tát, xin lưu lại tôn tính đại danh, dân chúng Hoài Châu hôm nay nhờ nàng tương trợ, ngày sau nhất định sẽ lập xây miếu, lập bài vị cầu nàng được Trường Sinh. . . .”

Nghe vậy, bạch y nữ tử kia quay đầu nhìn lại. Gió thổi nhẹ nhẹ, làm chiếc khăn mỏng che mặt của nàng tung bay, quần dài màu xanh nhạt bay trong gió, nhìn nàng như một vị thần tiên giáng thế.

Miệng nàng hiện lên một nụ cười yếu ớt, cất cao giọng nói: “Ta không phải là Bồ Tát, cũng không cần các người vì ta xây miếu, lập bài vị Trường Sinh. Các người chỉ cần nhớ, Phúc Trạch cùng ân đức hôm nay dân chúng chịu, đều do Đường Kim hoàng thượng ban tặng, hần là một minh quân, các người hãy ủng hộ hần”.

Không chờ huyện dân đang ngẩn ngơ trả lời, nàng đã tung người nhảy một cái, biến mất.

Ba ngày sau, Tần Tổ Giác mặc quần áo màu trắng, cỡi ái mã Lăng Vân, đi tới địa phương cách Hoài Châu không xa, Vĩnh Ninh trấn.

Nàng tung người xuống ngựa, dắt Lăng Vân, chậm rãi đi tới một quán trọ chuẩn bị nghỉ chân. Quán trọ này không nhiều khách, vài ba người ngồi một bàn, trong hành lang chỉ có hai tiểu nhị làm việc vặt.

Thấy nàng tới cửa, một người trong đó nhiệt tình tiến lên tiếp đón, “Cô nương, ở trọ hay ăn cơm?”

Thời điểm tiểu nhị nói chuyện với nàng, ánh mắt nhìn nàng chằm chằm. Cô nương trước mắt có dáng người thon, cao, mặt mày đoan chính, mặc một bộ đồ màu xanh nhạt, cực kỳ xinh đẹp. Một đầu tóc đen cột ra sau gáy, không cài châu sai (ngọc trai, cài tóc), mặt không xoa phấn, không trang điểm, lại làm cho hai mắt người ta tỏa sáng, không kìm được mà chìm đắm trong cổ khí chất thanh nhã cao quý của nàng.

Tần Tổ Giác nhìn vòng quanh một vòng, lạnh nhạt hỏi: “Có mì nước không?”

Nghe vậy, tiểu nhị vội thu hồi tâm thần, mặt mày hớn hờ trả lời: “Cô nương tới đúng nơi rồi, quán này tuy nhỏ nhưng tay nghề làm bún tuyệt nhất Vĩnh Ninh trấn đó”.

“Đem tới một chén mì nước, cùng một chút thức ăn nhẹ”.

Tiểu nhị dẫn nàng đến bàn trống bên cạnh, “Cô nương chờ một chút, đồ ăn sẽ được mang tới ngay”.

Tần Tổ Giác nhìn xung quanh rồi ngồi xuống, đem bọc quần áo trên người để xuống.

Cách đó không xa, có mấy nam tử ngồi cách nàng mấy bàn, dường như lai lịch của bọn họ không tầm thường.

Một người trong đó nghiêng đầu nhìn nàng một cái, tựa hồ như đang suy nghĩ cái gì.

Ánh mắt giao nhau với vị nam tử kia, nàng chỉ khẽ cười một tiếng, sau đó dời tầm mắt.

Không lâu sau, tiểu nhị đã đưa mì nước nóng hổi cùng đồ ăn nhẹ tới, “Cô nương xin mời dùng”.

Tần Tổ Giác cười, gạt đầu một cái, cầm đũa lên, gấp sợi mì nhỏ, thông thả hưởng thụ thức ăn ngon.

Một lúc sau, mấy khách quen xuất hiện, phá vỡ không khí vốn yên tĩnh, vừa bước vào khách điểm, một nam tử có giọng nói đặc biệt lớn liền hướng tiểu nhị hô: “Tiểu Lục Tử, làm ba chén Mì Dương Xuân, một bầu Nữ Nhi Hồng thượng hạng, hai món ăn mặn, tốc độ nhanh một chút!”

Tiểu Lục tử thấy mấy người đó, khuôn mặt lập tức tươi cười kêu lên, “Ồ, đây không phải là Ngũ gia sao? Mau vào bên trong ngồi, ta sẽ phân phó đầu bếp, nhanh chóng chuẩn bị thức ăn ấy gia”.

Hắn vội vàng đi vào phòng bếp, Ngũ gia là một nam tử trung niên, mấy người khách đi cùng hắn lần lượt ngồi xuống.

“Ai, các người nghe nói gì không? Gần đây, trong hoàng cung xảy ra chuyện lớn”. Ngũ gia vừa ngồi xuống, tiếng nói liền oang oang vang lên trong tiệm.

Tần Tổ Giác nghe được hai chữ “Hoàng cung”, hai mắt chăm chú nhìn Ngũ gia.

Chỉ thấy đối phương khoảng hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo bình thường, làn da ngăm đen, thân hình cao lớn, giọng nói đặc biệt trung trực.

Bên cạnh là hai người trẻ tuổi, bộ dáng so với Ngũ gia thì lịch sự hơn rất nhiều, một người trong đó thông thả gõ cán quạt, cười liếc Ngũ gia mấy lần, “Trong hoàng cung hàng năm đều xảy ra vài chuyện đại sự, lão Ngũ, người muốn nói đến sự kiện nào?”

“Dĩ nhiên là chuyện xảy ra cách đây không lâu. Còn nhớ ba năm trước, Hạ Tử Ngang Hạ đại tướng quân bị tịch thu gia sản, chém đầu cửu tộc không? Nghe nói năm đó hắn phụ trách trông chừng thái miếu đã làm mất bảo bối của tiên hoàng, trong lúc nóng giận tiên hoàng đã hạ lệnh chém hơn mười mạng người của Hạ gia, sau khi biết được tin tức này, dân chúng ở kinh thành đã kêu trời trách đất, oán trời xanh không có mắt”.

“Vào mấy năm trước, ta cũng nghe nói đến vụ án này, nhưng chẳng phải trước đây không lâu, vụ án Hạ tướng quân đã được sửa lại là án oan rồi sao?”

“Người biết cái gì, án này đúng là đã được sửa lại là án oan, nhưng trước khi vụ án chưa được sửa lại, hoàng thượng muốn gây khó dễ cho huyết mạch cuối cùng của Hạ đại tướng quân, đề ra nghi vấn bảo bối ở thái miếu bị mất vào năm xưa”.

“Thật đúng lúc, huyết mạch cuối cùng của Hạ gia lại là người An Nhạc vương chọn làm vương phi. Nhưng quân vô hí ngôn, vì tu chính quốc pháp, hoàng thượng liền sai người đem vương phi chưa gả qua cửa cho An Nhạc vương giải vào thiên lao, nghe nói vì chuyện này, hoàng thượng cùng An Nhạc vương đã bất hòa”. Ngũ Gia hào hứng bưng bưng nói, “Mặc dù sau đó người được thả, nhưng giữa hoàng thượng và An Nhạc vương đã kết thù rồi”.

“Chuyện này ta cũng nghe nói”. Một người khác chen miệng vào, “Hình như ngày An Nhạc vương thành thân, hoàng thượng dẫn bách quan đến An Nhạc vương phủ chúc mừng, An Nhạc vương giận dữ, đã ra tay với hoàng thượng, thiếu chút nữa lấy mạng hoàng thượng”.

Lúc này, Tiểu Lục tử đem thức ăn lên, vừa đúng lúc nghe được mấy người nói chuyện phiếm, liền tiến lên một bước, nói tiếp: “Đương Kim Thiên Tử cùng An Nhạc vương bất hòa đã sớm nghe nói. Đáng lý ra, dân chúng không nên nghị luận chuyện hoàng gia, nhưng An Nhạc vương làm hoàng đế bị thương, đây chính là tội chém đầu! Nhưng hoàng thượng nhân từ, nhớ đến tình thâm máu mủ, mới không biết phải xử trí An Nhạc vương như thế nào”.

“Hoàng thượng bị thương nặng không?”. Một người trong đó tò mò hỏi.

“Ai biết được, chỉ nghe nói là được người mang hồi cung, liên tiếp mấy ngày cũng không vào triều nghe báo cáo và quyết định chính sự”.

Sau khi nghe được tin tức này, Tần Tổ Giác mất đi khẩu vị, không còn tâm trạng hưởng thụ thức ăn ngon nữa.

Hoàng thượng bị thương, là do huynh đệ gây thương tích?

Mấy ngày không vào triều, là vì thương thể nghiêm trọng?

Nghi vấn liên tiếp hiện lên trong đầu nàng, đã quyết định quên đi người đó, nhưng khi nghe được tin tức có liên quan đến hắn thì sâu trong nội tâm vẫn rung động mãnh liệt.

Không thể nào quên được hắn sao?

Tần Tổ Giác ảo não, quay đầu, cự tuyệt nghe chuyện liên quan tới người đó. Nàng cúi đầu, nhanh chóng ăn hết nửa bát mì nước còn lại.

Đi ra khỏi quán trọ thì bên ngoài mặt trời đã lên cao, nàng nhảy lên lưng Lăng Vân, tiếp tục gấp rút lên đường. Đi chưa được bao xa, nàng cảm giác mình bị người theo dõi.

Nàng tập võ nhiều năm, tai nhạy cảm hơn so với người thường, cảnh giác nổi lên, dùng sức vỗ mông Lăng Vân một cái, con ngựa chạy trốn thật nhanh, thẳng hướng khu vực ngoại thành mà chạy.

Phía sau chợt truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, Tần Tổ Giác quay đầu nhìn lại, chỉ thấy 7, 8 nam tử áo đen cỡi ngựa cấp tốc đuổi theo.

Trong lòng nàng lạnh run, lúc này nàng mới nhận ra một người trong đó, chính là người ngồi cách nàng mấy bàn trong quán trọ.

Chẳng lẽ bọn họ sớm có mai phục?

Thoát khỏi suy nghĩ, nàng liếc thấy một người trong đó kéo căng cung, tựa hồ muốn một mũi tên chấm dứt tánh mạng của nàng.

Võ nghệ Tần Tổ Giác cao cường, tất nhiên không thể nào bỏ mạng như vậy, nhẹ nhàng tránh thoát một kích, nàng kéo cương ngựa, xoay người nghênh địch.

Mấy người mặc áo đen thấy nàng ngừng lại, vội vàng xuống ngựa, nâng kiếm đuổi giết, từ bên hông, nàng rút ra một thanh nhuyễn kiếm, cùng bọn họ giao đấu.

Võ công của nàng do Thiên Cơ lão nhân tự mình truyền thụ, dư sức đối phó với mấy tên đạo tặc này.

Nhưng sau khi nghênh địch, nàng mới phát hiện bọn ra, bọn người mặc áo đen cũng không phải trộm cướp bình thường, chiêu thức trong võ công của bọn họ vô cùng chánh quy, hơn nữa chiêu chiêu đều trí mệnh.

Vào lúc này, một bóng người mặc đồ màu xanh thoáng qua, cũng không biết người nọ dùng ám khí gì, 7, 8 người mặc áo đen đột nhiên hét lên rồi ngã gục, bất tỉnh nhân sự (không biết gì nữa).

Định thần nhìn lại, nam tử kia mặc quần áo màu xanh, đeo một cái khăn che mặt màu xanh.

Tần Tổ Giác không quen người này, liền hướng hắn chấp tay nói: “Đa tạ công tử ra tay tương trợ.” Mặc dù lấy võ công của mình, muốn đối phó mấy người mặc áo đen trước mắt căn bản không thành vấn đề, nhưng có người ra mặt giúp một tay, một chữ tạ ơn là không thể thiếu.

Cách khăn che mặt, người nọ trầm giọng cười một tiếng, “Nàng có biết tại sao mấy người mặc áo đen này đuổi giết nàng không?”

Nàng khẽ cau mày, tiến lên quan sát một người trong số đó. “Ta không biết những người này, nhưng nhìn chiêu thức của bọn hắn, thì đây không phải là sơn tặc bình thường”.

“Cô nương quả nhiên có cái nhìn nhạy bén”. Người nọ khẽ mỉm cười, “Còn nhớ rõ ba ngày trước, ở Hoài Châu, nàng mở kho lúa, phát ra ngân kho giúp nạn thiên tai không?”

Tần Tổ Giác cảnh giác nhíu mày. Người này cư nhiên biết hành động việc làm từ ba ngày trước của nàng? Chẳng lẽ hắn theo dõi hành tung của nàng?

“Việc làm của nàng mặc dù được dân chúng địa phương ủng hộ, nhưng vô hình lại đắc tội với quan lại quyền quý trong triều, hôm nay nàng làm tổn hại đến lợi ích của những người khác, đuổi giết nàng, là chuyện bọn hắn thể ở phải làm”.

“Như vậy người là ai?”

Người nọ không đáp, hỏi ngược lại: “Ta là ai cũng không quan trọng, quan trọng là, nàng vì người kia, lén lút làm tất cả, đáng giá không?”

Nàng lạnh nhạt nói: “Đương Kim Hoàng Đế là một minh quân.”

“Hừ! Minh quân?”. Người nọ cười lạnh, “Để ta nhìn xem hắn làm minh quân được mấy ngày”.

Không đợi Tần Tổ Giác tiếp tục truy vấn, nam tử kia đã xoay người nhảy lên cành cây trên đầu, nhanh chóng rời khỏi nơi đó.

Nàng nhú nhú mày. Người này khinh công trác tuyệt, lai lịch nhất định bất phàm, nhưng đến tột cùng, hắn là ai?

Trăm mối vẫn không có cách giải, nàng nhón chân, nhảy lên lưng Lăng Vân, nhìn phương hướng xung quanh. Tiếp tục xuống phía nam hay là đi lên phía bắc?

Người kia bị thương nặng lắm không?

Biết rõ hắn không có việc gì, nhưng vì tin tức hắn bị thương mà lòng nàng vẫn lo lắng không yên.

Do dự hồi lâu, cuối cùng nàng quay về bên trái, nhắm hướng kinh thành mà đi.

Trong hoàng thành nước Bắc Nhạc.

Trong Hường Minh cung, Đông Phương Diệu đã nhiều ngày không vào triều nghe báo cáo và quyết định mọi chuyện, đang lười biếng nằm trên giường bạch ngọc, từ từ liếc nhìn quyển sách trên tay.

Hắn mặc một bộ hoàng bào màu trắng, phía trên thêu hình năm con rồng bay lượn, hai ống tay áo dùng Ngân tuyến khảm bên, chất vải lạnh bạc mềm nhẵn, cả người lộ ra cảm giác nhàn nhã. Nhưng trên khuôn mặt đẹp như tranh vẽ lại có vẻ tái nhợt cùng tiêu tụy, điều này làm cho người phục vụ nhiều năm ở bên cạnh hắn như Tường Quý cũng không khỏi lo âu.

Kể từ khi chủ tử bị đâm trọng thương tại tiệc cưới của Tam vương gia đến bây giờ đã qua nửa tháng. Thật ra, một đao kia đâm không sâu, nếu như chủ tử chịu bồi thuốc đúng hạn, điều dưỡng tốt thân thể thì vết thương đã sớm phục hồi rồi.

Nhưng chủ tử lại cự tuyệt sự chữa trị của thái y, kể từ sau khi hồi cung, liền không mở áo bào, lại đè ép khiến vết thương càng thêm nghiêm trọng.

Hắn thấy mà đau lòng, nhưng hắn biết chủ tử so với hắn còn đau hơn. Bởi vì mỗi lần chủ tử đi đụng vào vết thương, trên trán sẽ không ngừng rỉ ra tầng tầng mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch, cố gắng ấn nhấn đau đớn.

Nhưng chủ tử lại mặc áo tươi nơi vết thương tràn ra bên ngoài giàn giụa, máu chảy càng nhiều, nụ cười trên mặt chủ tử càng sâu.

“Tường Quý, người nói xem, nếu như nàng nhìn thấy trẫm bị thương như vậy, có thể vì trẫm mà đau lòng hay không?”

Tường Quý liên tục gật đầu không ngừng, ngoài miệng cũng khuyên nhủ: “Vạn tuế gia, nô tài biết ngài trăm phương ngàn kế muốn nường nường trở về hoàng cung, nhưng nếu vết thương trở nên xấu đi thì sẽ xảy ra chuyện lớn đấy ạ!”

Đông Phương Diệu cười, “Muốn thành việc lớn thì phải cố gắng hết sức, trẫm ước gì vết thương trên người mình nghiêm trọng thêm chút nữa”.

Nghe vậy, Tường Quý gấp đến độ hoảng hốt, hắn chỉ là một nô tài, không khuyên nhủ chủ tử được.

Hắn muốn nói, lần này, chủ tử làm việc quá vội vàng rồi.

Vì muốn bức hoàng hậu nường nường đã bỏ đi không từ già từ hai năm trước trở về hoàng cung, hắn cư nhiên cố ý chọc giận Tam vương gia, đặt bẫy, khiến Tam vương gia nổi giận đâm hắn bị thương ngay tại

ngày thành thân của mình, hơn nữa còn tung tin khiến lê dân bách tính đều biết hoàng thượng cùng An Nhạc vương bất hòa.

Nói đến hoàng hậu nương nương, đúng là một người lòng dạ ác độc, vào ngày chủ tử lên ngôi, đột nhiên để thư lại trốn đi, từ đó cách xa hoàng cung. Chủ tử muốn chứng minh tâm ý của mình, chẳng những ngay trước mặt dân chúng thiên hạ tuyên bố phong nàng làm hậu, còn lập lời thề, vì nàng, không bao giờ nạp phi.

Các vị đế vương trong lịch sử đều có tam cung lục viện, bảy mươi hai phi tần, duy chỉ có chủ tử sau lên ngôi vị hoàng đế, cam nguyện bỏ trống hậu cung, hai năm làm hoàng đế không màng sắc dục.

Những chuyện này hẳn nhìn ở trong mắt, thương ở trong lòng, mặc dù chuyện năm đó chủ tử có lỗi trước, nhưng chủ tử cũng có nỗi khổ tâm.

Hoàng hậu nương nương không nói một tiếng mà rời đi như vậy khiến cho chủ tử ngày đêm ăn ngủ không yên. Hôm nay, vì muốn hoàng hậu nương nương trở về hoàng cung, chủ tử không tiếc thân vào nguy hiểm.

Đáng thương cho dụng tâm lương khổ của chủ tử, nếu hoàng hậu nương nương không quan tâm đến nữa thì ông trời thật sự không có mắt.

Thời điểm trong lòng Tường Quý đang thay chủ tử bất bình, chợt nghe nội thị thông báo, “Khởi bẩm hoàng thượng, mật thám từ Hoài Châu có tin tức cần bẩm báo”.

Đông Phương Diệu nghe vậy, vẻ mặt lập tức nghiêm, “Tuyên!”

Không bao lâu, một nam tử trẻ tuổi từ bên ngoài đi vào.

Không chờ người nọ làm đại lễ quân thần, Đông Phương Diệu liền không nhịn được nói: “Có tin tức gì cứ nói đi”.

Thám tử vội trả lời chắc chắn, “Bẩm hoàng thượng, Hoài Châu bị lũ lụt, dân chúng địa phương gặp tai họa lớn, huyện nha lại khép chặt kho lúa, nhân cơ hội nâng cao giá gạo, hại dân chúng khổ không thể tả. Nhờ hoàng hậu nương nương xuất hiện ở Hoài Châu, mở ra kho lúa, đồng thời, phát hàng cứu trợ và ngân lượng cứu trợ dân chúng địa phương, được dân chúng coi là Bồ Tát sống”.

Thám tử kia mới nói được đến đây, trên mặt Đông Phương Diệu đã lộ ra nụ cười nhàn nhạt, “Nàng luôn yêu nước thương dân như vậy”.

Thám tử lại nói: “Có một người dân hỏi tước danh của hoàng hậu nương nương, nương nương lại nói với hắn, muốn cảm tạ, liền tạ Đường Kim hoàng thượng biết cách trị quốc”.

Trái tim Đông Phương Diệu nóng lên. Những năm gần đây, vô luận nàng ở bên ngoài làm việc tốt gì, đều quy công cho hắn, làm dân chúng thiên hạ vô cùng ủng hộ và kính yêu hắn.

Tổ Giác, nàng vì ta như thế, chắc chắn là vẫn còn yêu ta

“Nhưng dường như hành động lần này của nương nương đã động chạm tới lợi ích của ai đó, khi nương nương rời khỏi Vĩnh Ninh trấn thì bị người âm thầm đuổi giết”.

“Buồn cười! Là ai lớn mật như thế? Đi thăm dò cho trẫm!”.

Nghe tin nữ nhân mình yêu mến gặp nạn ở bên ngoài, trái tim Đông Phương Diệu quỳnh lên, chợt đứng dậy, không ngờ động tác quá mạnh, động đến vết thương chưa lành, áo khoác trắng như tuyết bị máu tươi nhuộm đỏ một mảng lớn.

Tường Quý thấy vậy, sắc mặt trắng bệch, vội vàng tiến lên nói: “Hoàng thượng xin bảo trọng long thể, có ai không...”

Không chờ hắn truyền thái y, Đông Phương Diệu đã lên tiếng cắt đứt, “Không có gì đáng ngại!”

Phất tay một cái, không để ý tới viên nội thị trung thành đang lo lắng, hắn khẽ nhắm mắt điều chỉnh hơi thở, mặc áo tươi chảy ướt áo bào.

“Trẫm đã nói qua, nếu không để cho nàng tận mắt thấy vết thương này, trẫm sẽ không để thái y cứu trị.”

Tường Quý không có cách nào khác, chỉ có thể tâm bất cam tình bất nguyện đứng im tại chỗ, âm thầm lo lắng cho thương thể của chủ tử.

“Những người đó, thương tổn được hoàng hậu không?”

Thám tử lắc đầu, “Võ nghệ nường nường cao cường, trên thế gian này, kẻ có thể gây tổn thương cho người sợ rằng không nhiều lắm, cho nên đám người của thuộc hạ cũng không ra tay tương trợ khi nường nường bị tập kích, vì sợ bại lộ, chọc nường nường tức giận.

Đông Phương Diệu trầm giọng cười một tiếng, “Người cho rằng nàng không biết có người đi theo sau lưng sao? Hoàng hậu của trẫm rất thông minh đấy”.

Khi nói ra mấy chữ “hoàng hậu của trẫm” thì trái tim hắn không khỏi dâng lên một cỗ cảm giác tự hào cùng hạnh phúc.

Tổ Giác là hoàng hậu của hắn.

Cho dù giờ phút này nàng không ở bên cạnh hắn, tuy nhiên, không ai có thể cải biến được một loại sự thật này.

“Thuộc hạ còn có một sự kiện muốn bẩm báo với hoàng thượng”.

“Nói!”

“Vào thời điểm nường nường bị tập kích, từng xuất hiện một nam tử mặc đồ xanh, đội nón tre, người nọ võ công sâu không lường được, trong nháy mắt, đã chế phục những người mặc áo đen muốn tập kích nường nường, hơn nữa, người nọ có khinh công rất cao, trong chớp mắt, đám người của thuộc hạ muốn theo dõi truy tìm tung tích của hắn thì đã không thấy”.

Chân mày hắn cau lại, “Hoàng hậu biết hắn sao?”

“Theo quan sát của thuộc hạ, nường nường cũng không nhận ra người nọ, hơn nữa người nọ luôn đội cái nón tre, thuộc hạ không thể thấy rõ diện mạo thật của hắn”.

Đông Phương Diệu không nói, tựa hồ đang suy đoán xem người áo xanh này đến tột cùng có lai lịch như thế nào.

“Mặt khác.”. Thanh âm của thám tử kia lại vang lên bên tai hắn, “Từ hai năm trước, đám người của thuộc hạ đã theo sau nường nường, trong khoảng thời gian này, người luôn di chuyển từ phía Bắc xuống phía nam, đi một chút dừng một chút, không có dấu hiệu quay đầu lại. Nhưng là kể từ khi nường nường đi qua Vĩnh Ninh trấn, nghe nói hoàng thượng bị Tam vương gia gây thương tích thì lộ trình đã chuyển từ phía Nam lên phía Bắc, nhắm hướng kinh thành mà chạy thẳng đến”.

Tin tức này giống như đạo sét đánh, làm cho Đông Phương Diệu không lấy lại được bình tĩnh.

Di chuyển từ phía Nam lên phía Bắc, chạy thẳng tới kinh thành, điều này có nghĩa là, Tổ Giác đã chịu trở lại nhìn hắn rồi, phải không?

Chạy hơn mười ngày lộ trình, rốt cuộc, Tần Tổ Giác đã trở lại kinh thành sau hai năm xa cách.

Nàng biết quyết định này của mình vô cùng hoang đường, ngay từ hai năm trước, vào giây phút không chào mà biệt kia đã vạch rõ giới tuyến giữa nàng và người nọ.

Nhưng khi nàng nghe tin hắn bị Tam vương gia đâm trọng thương, vẫn không kiềm được mà lo lắng cho hắn, vội vàng trở lại nơi này.

Nhìn hai hai cánh cửa cung cao sừng sững, nàng lại nhớ tới mấy năm trước, khi bọn hắn mới mười tám, mười chín tuổi, một người là hoàng tử không được sủng ái, một người là đồ đệ mà Thiên Cơ lão nhân yêu quý nhất cùng trải qua năm tháng.

Vào một đêm, khi sao Tinh Đẩu vừa lặn, hắn kéo tay nàng, chỉ vào hai cánh cửa cung tượng trưng cho sự uy nghiêm và quyền thế cam kết với nàng: “Sớm muộn gì cũng có một ngày, ta muốn cùng nàng quang minh chính đại từ nơi này đi vào, tọa bắc triều nam (ngồi ở hướng Bắc nhìn về hướng nam, ta thật sự không biết

phải edit cái này thế nào hết), cùng nhau tiếp nhận sự quỳ lạy của bách quan, khiến nàng trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất, vui sướng nhất, cũng có quyền thế nhất trên đời này”

Lời thề này in dấu thật sâu trong đáy lòng nàng, quanh quẩn bên tai, không xóa được.

Thoát khỏi dòng suy tưởng, Tần Tổ Giác cười nhạt một tiếng.

Hôm nay, chính đại quang minh từ nơi này đi vào, tiếp nhận sự quỳ bái của bách quan, chỉ có một mình hần. Còn nàng, vẫn giống như nhiều năm trước, chỉ có thể lén lén lút lút, trèo tường tiến vào, đi tìm địa phương có bóng dáng hần.

Nàng mặc bộ đồ màu đen, tránh thoát tai mắt Ngự Lâm quân, bước chân nhẹ nhàng, phóng qua từng mái ngói trong hoàng cung, chạy thẳng tới Hướng Minh cung.

Ban đêm, có chút lạnh lẽo, nàng nhảy lên mái ngói Hướng Minh cung mà không gây ra bất cứ tiếng động nào. Lúc này, chắc là hần đang nghỉ ngơi ở tẩm cung?

Giở nhẹ mấy viên ngói, nàng có thể thấy được bóng người mờ mờ đang cử động ở phía dưới.

Khi bóng người kia trở nên rõ ràng thì Tần Tổ Giác khó nén được sự tưởng niệm phát ra từ sâu trong nội tâm, si ngốc nhìn nhất cử nhất động của hần.

So với hai năm trước, dung mạo hần vẫn như cũ nhưng gầy hơn một chút, sắc mặt tái nhợt, tiều tụy, là bởi vì bị thương sao?

“Vạn tuế gia, thương thế của người càng ngày càng chuyển biến xấu, nếu không để thái y trị bệnh, nô tài sợ chỗ đau sẽ lan ra, hay là, người uống hết chén thuốc này đi”.

Quý bưng một chén thuốc đang bốc khói đến, bộ mặt cầu khẩn chủ tử làm ơn uống thuốc.

Sắc mặt nam tử tái nhợt, không nhìn Tường Quý một cái, trong tay đang cầm một quyển tấu chương, thông thả đọc.

Thấy thế, Tần Tổ Giác không khỏi cau mày. Hần cư nhiên cố ý mặc cho vết thương của mình chuyển biến xấu, người này không có thể nói nổi nữa rồi.

Nàng muốn đi xuống mắng hần dừng như vậy nữa, nhưng sau khi mắng xong thì sao?

Ban đầu đã quyết định không gặp lại hần, không bao giờ nhớ hần nữa, không bao giờ thương hần nữa.

Nàng không có vai trò gì trong cuộc đời hần, ngoại trừ giúp hần lên ngôi vị hoàng đế, hôm nay hần đã thành công ngồi lên cái vị trí kia, đã có tất cả thiên hạ dễ như trở bàn tay, thế giới của hần đã không cần sự tồn tại của nàng nữa.

Lần này hồi kinh, chỉ muốn xác định xem hần có bình yên vô sự hay không, chỉ cần hần còn có thể tiếp tục giầy vò người khác, tiếp tục kiêu ngạo bày mưu tính kế cho giang sơn thì cái gì cũng không quan trọng nữa.

Nghĩ tới đây, Tần Tổ Giác nhẹ nhàng đóng lại mảnh ngói, ngẩng nhìn bầu trời bao la tràn đầy sao Tinh Đẩu, thi triển khinh công, nhanh nhẹn nhảy vào trong ngự hoa viên.

Nàng xoay người, nghe tiếng bước chân lộn xộn vang lên bên tai.

Trong ngự hoa viên đang yên lặng bỗng nhiên xuất hiện hơn một trăm Ngự Lâm quân vây nàng ở chính giữa, bọn họ cùng nhau quỳ xuống, khi nàng còn chưa ứng phó kịp thì họ đã cất cao giọng nói: “Cung nghênh hoàng hậu nương nương hồi cung!”

Tần Tổ Giác kinh hãi. Chẳng lẽ những người này vẫn luôn mai phục ở Hướng Minh cung?

Nàng chưa kịp suy nghĩ đã cảm thấy sau lưng căng thẳng, một đôi tay có lực ôm nàng trong ngực, giọng nói quen thuộc truyền tới bên tai nàng, “Bắt được nàng rồi, rốt cuộc cũng bắt được nàng”

Hần xoay người nàng lại, Tần Tổ Giác bị buộc phải nhìn vào đôi mắt sâu không thấy đáy ấy.

Đông Phương Diệu ỷ vào ưu thế về chiều cao của mình, từ trên cao nhìn xuống ngắm nàng, đôi tay nắm chặt bả vai của nàng. “Hai năm trước, lúc nàng rời đi, ta đã thề, nếu một ngày, nàng tự mình về đây, ta sẽ không bao giờ để nàng rời đi nữa”

Không chờ Tần Tổ Giác đáp lời, hắn đã bá đạo che lại môi của nàng.

Tất cả Ngự Lâm quân nhìn thấy màn này, cũng đồng thời xoay người, để mảnh đất ẩm áp ấy lại cho hai người xa cách lâu ngày gặp lại.

2. Chương 2

Hai người hôn từ bên ngoài vào trong phòng, lại hôn từ trong phòng đến trên giường, rốt cuộc đến lúc Tần Tổ Giác hô hấp không thông, môi của nàng đã bị Đông Phương Diệu hôn sưng đỏ không chịu nổi.

Dường như muốn bù lại sự chờ đợi trong hai năm qua, hắn dùng hết sức tới giày vò nàng.

Tần Tổ Giác muốn đẩy hắn ra, nhưng tình cảm chất chứa trong hai năm qua bị hắn nhẹ nhàng khơi dậy liền không tự chủ được luân hãm vào trong thế tiến công bá đạo của hắn.

Tường Quý rất biết nhìn sắc mặt chủ nhân, đã sớm đem một đám cung nhân đang đứng chờ đuổi đi, thận trọng khép chặt cửa phòng, chỉ để lại hai cung nữ đợi ngoài cửa chờ sai khiến.

Trên long sàng rộng rãi mềm mại, giống như tìm được bảo vật vô giá, Đông Phương Diệu nhẹ nhàng nâng gò má ửng hồng của nàng lên, “Tổ Giác, ta rất nhớ nàng.”

Một tiếng “Nhớ nàng”, bao hàm tất cả tưởng niệm của hắn trong hai năm trời rỗng rã.

Cánh môi Tần Tổ Giác khẽ run, nội tâm rối rắm không thôi.

Khi hắn tưởng niệm nàng, sao nàng lại không tưởng niệm hắn chứ?

Hai người sớm chiều chung đụng trong bảy năm, suốt những năm tháng ấy, bọn họ giúp đỡ lẫn nhau, từ những thiếu niên cùng nhau trưởng thành, bọn họ nắm tay nhau vượt qua bao nhiêu mưa gió.

Nàng là đệ tử đặc ý nhất của Thiên Cơ lão nhân, từ thuở nhỏ, nàng đã được sư phụ trao cho sứ mạng thần thánh.

Còn nhớ rõ khi đó nàng chỉ có 15, 16 tuổi, bỗng nhiên có một ngày, sư phụ mang theo một thiếu niên tuấn tú xấp xỉ tuổi nàng tới trước mặt nàng, nói tên hắn là Đông Phương Diệu, là Đại hoàng tử nước Bắc Nhạc.

Bởi vì mẫu thân của Đông Phương Diệu bị người ta hãm hại, vu oan cho nàng mang điềm xui xẻo, nàng sinh hạ ba hoàng tử đều là hóa thân của ma quỷ, nói nàng sẽ mang bất hạnh đến cho nước Bắc Nhạc.

Nàng không biết lời nói hoang đường này xuất phát từ đâu, khi nàng làm quen với Đông Phương Diệu là lúc hắn đang đứng trước một cơn sóng nhỏ.

Thân là Đại hoàng tử nước Bắc Nhạc, chẳng những không có bất kỳ quyền thế gì trong triều, ngược lại, còn bị cha ruột hắn coi là cái đinh trong mắt, nghĩ hết tất cả biện pháp trừ khử hắn.

Đông Phương Diệu như miếng băng mỏng, dưới tình huống bất đắc dĩ đã tìm tới sư phụ của nàng, hi vọng người có thể giúp hắn thay đổi Càn Khôn, lật đổ Vĩnh Viêm đế, đăng cơ làm vua.

Ngay lúc đó, thế cục Bắc Nhạc náo động, Vĩnh Viêm đế, hơn năm mươi tuổi, liên tiếp làm rất nhiều chuyện hoang đường, lầm tin nịnh thần, sát hại trung lương, thiên tai nhân họa không ngừng, Vĩnh Viêm đế lại chỉ cố hưởng lạc, vứt bỏ lê dân bách tính ở trong nước sôi lửa bỏng.

Thật đúng là người đang làm, trời đang nhìn, rốt cuộc, Vĩnh Viêm đế chọc giận ngàn vạn dân chúng, cũng không ít quan viên hận không thể dùng một đao chặt đầu tên hôn quân đó xuống.

Mà Đông Phương Diệu lúc này đã đủ mười bảy tuổi, đáng lẽ, với thân phận Đại hoàng tử, hắn sẽ được sắc phong làm thái tử, nhưng Vĩnh Viêm để đối với hắn cực kỳ bài xích, thậm chí âm thầm phái không ít sát thủ, chuẩn bị kết liễu tánh mạng của hắn.

Sư phụ không đành lòng, thích thú khi hắn nhờ giúp đỡ, mang hắn bảo vệ ở bên người.

Sư phụ có lòng muốn đưa hắn đi lên để vị, nhưng lúc đó, thân thể người ngày càng sa sút.

Vì vậy, sư phụ lôi kéo tay của nàng nói: “Trong thiên hạ, chỉ có người đủ bản lĩnh có thể cùng vi sư chống đỡ được, có năng lực giúp Đại hoàng tử đi lên để vị. Nhưng Đại hoàng tử không phải người nhân hậu dễ gần như vẻ bề ngoài, lớn lên trong thâm cung phức tạp, quanh năm tiếp xúc đều là người lừa ta gạt, tranh đấu gay gắt, nội tâm của hắn sớm bị thù hận chiếm đầy rồi”

“Vi sư thay hắn bó qua một quẻ, hắn thật sự là Đế Tinh chuyển thế, nhưng người này tính tình lạnh bạc, cố chấp thâm trầm, vì đạt được mục đích không chừa thủ đoạn nào, vi sư đã gặp gỡ hắn, cũng bởi vì không thể làm trái thiên mệnh mới quyết định giúp hắn. Nhưng Giác nhi, vi sư cũng không muốn làm khó người, nếu người không muốn giúp hắn hoàn thành nghiệp lớn đoạt vị, liền mai danh ẩn tích, một mình xuống núi, tự mình nhàn nhã qua ngày thôi”

Thuở nhỏ nàng bị vứt ở bờ sông, không cha không mẹ, là sư phụ nuôi dưỡng nàng, trong những năm tháng đó, nàng đều ở trên Thái Hoa Sơn học tập các loại mưu lược võ thuật từ sư phụ.

Nàng không có hảo cảm với Đông Phương Diệu, cũng không hứng thú với việc tranh giành quyền thế. Nhưng khi nàng thấy bóng dáng cô đơn kia dưới cây ngô thì trong lòng sinh ra mấy phần cảm thông với hắn.

Cứ như vậy, nàng đáp ứng giúp hắn đoạt vị, bảy năm sau khi sư phụ qua đời, nàng không rời hắn một tấc, từng bước một, giúp hắn gây dựng thế lực lớn mạnh.

Trong quá trình chung sống cùng hắn, bởi vì xấp xỉ tuổi nhau, giữa hai người dần dần nảy sinh tình cảm, nàng không khống chế nổi hãm sâu vào trong đoạn tình cảm này.

Cho đến hai năm trước —

Sở Tử Mặc, đại sư huynh của nàng, đồng thời cũng là đại tướng quân tiếng tăm lừng lẫy của nước Bắc Nhạc, còn nhỏ tuổi đã chinh chiến sa trường, vì Bắc Nhạc lập hạ nhiều chiến công hiển hách, cũng là huynh trưởng của phi tử được Vĩnh Viêm để sủng ái nhất, Sở Mạn Nhi.

Năm đó, sau khi Sở Mạn Nhi vào cung làm phi, mới qua mấy năm liền mang long chủng.

Nhân dịp Diệu âm thầm nuôi trồng lực lượng càng lúc càng lớn, cơ hồ cùng triều đình tạo thành cục diện đối lập.

Vĩnh Viêm để không cam lòng để hoàng quyền của mình gặp phải uy hiếp, liền lén lút cùng đại sư huynh của nàng đạt thành hiệp nghị, chỉ cần hắn có thể đánh tan Đông Phương Diệu, đại hoàng tử trong bụng Sở Mạn Nhi ra đời, liền lập tức sắc phong làm thái tử, lập Sở Mạn Nhi làm hoàng hậu, một khi hắn băng hà, đại sư huynh chính là Nhiếp Chính vương, tự mình phụ tá tiểu thái tử vào triều nghe báo cáo và quyết định sự việc.

Trước sự cám dỗ của quyền lực, đại sư huynh liền đồng ý với điều kiện mà Vĩnh Viêm để đưa ra, âm thầm triệu tập binh mã, thề đem Đại hoàng tử đuổi tận giết tuyệt.

Đại sư huynh vững như sắt chỉ có một yếu điểm, chính là nàng, Tần Tổ Giác.

Hai người có tình nghĩa đồng môn, đối với nàng, Sở Tử Mặc luôn yêu mến, sau khi đã thành tài xuống núi, vẫn thường xuyên viết thư cho nàng, nhưng hắn không bao giờ nghĩ tới, nàng sẽ trở thành quân sư của Đông Phương Diệu, cùng hắn đối đầu.

Trong cuộc quyết đấu phức tạp này, Diệu luôn luôn biết cách sử dụng mưu kế, để loại bỏ chướng ngại vật lớn nhất đó, hắn không tiếc lợi dụng nàng.

Vào ngày sinh nhật của đại sư huynh, nàng tặng một cây sáo bằng ngọc đến Sở tướng quân phủ.

Phần quà tặng ấy đối với người khác mà nói có lẽ không có ý nghĩa gì, nhưng đối với người si mê sảo như đại sư huynh mà nói, đó là bảo bối khó có được nhất trong thiên hạ, hơn nữa, đó lại là quà tặng nàng tự mình đưa qua, hẳn càng thêm yêu thích không buông tay.

Mặc dù lập trường của bọn hắn đối lập, nhưng đó đều vì chủ của mình, không ảnh hưởng đến tình nghĩa cá nhân giữa bọn họ, nàng cùng Sở Tử Mặc đều nghĩ như vậy.

Vậy mà trước đó, cây sáo ngọc kia bị Diệu nhúng vào kịch độc, một đời đại tướng quân Bắc Nhạc, chết thảm dưới tay vị sư muội mà mình tin tưởng nhất.

Đại sư huynh đột tử, lời tiên đoán Diệu thắng lợi cuối cùng cũng linh nghiệm.

Vĩnh Viêm để mất đi võ tướng duy nhất có thể chống lại Đại hoàng tử, để vị trăn ngập nguy cơ.

Cứ như vậy, loại bỏ muôn vàn khó khăn, Diệu mang binh lính tướng, giết một mạch vào trong hoàng cung, đem Sở Mạn Nhi đang có thai nhốt vào lãnh cung cho đến lúc chết đói. Về phần Vĩnh Viêm đế, người tự tay giết chết mẫu hậu hắn, cũng bị hắn nhốt vào địa lao, trở mất nhìn “hắn” chết thảm ở trước mặt mình.

Lúc này, nàng mới ngộ ra điều sư phụ đã nói, nội tâm Đông Phương Diệu đã bị thù hận chiếm hết, tâm tính lạnh bạc tới cực điểm, nhìn thấy người thân chết ở trước mắt cũng không thấy hắn toát ra nửa điểm thương tâm, để đạt được mục đích, hắn không trừ bất cứ thủ đoạn nào, ngay cả người cùng hắn đồng cam cộng khổ, họa phúc cùng hưởng như nàng hắn cũng lợi dụng triệt để.

Tần Tổ Giác bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, lại bị lỗ tai rất thính của Đông Phương Diệu nghe được.

Hắn biết Tổ Giác hận hắn, hận năm đó hắn lợi dụng sự tin tưởng của Sở Tử Mặc đối với nàng để giết chết đối phương bằng thuốc độc .

Nhưng sau khi Sở Tử Mặc qua đời, Tổ Giác không trách cứ hắn một lời, vẫn bình thường như cũ, yên lặng theo bên người hắn, giúp hắn bày ra tất cả, đem hết tất cả vốn liếng giúp hắn đi lên để vị.

Cho đến ngày hắn lên ngôi, nữ nhân duy nhất khiến hắn không hạ được quyết tâm trên đời này, lại lựa chọn để thư lại trốn đi.

Bị nàng vứt bỏ hai năm ròng rã, hắn không thừa nhận nỗi nỗi khổ tương tự nữa, không tiếc sử dụng khổ nhục kế, ép nàng trở lại bên cạnh hắn.

Si ngốc nhìn dung nhan ngày đêm chờ đợi trước mắt, Đông Phương Diệu nhẹ nhàng dán gò má sát ngực nàng, giống như hài tử ủy khuất, nhỏ giọng nói: “Tổ Giác, ta biết rõ, nàng hận ta năm đó lợi dụng nàng hại chết Sở Tử Mặc, nhưng nàng đã trừng phạt ta hai năm, ta không dám xa cầu nàng tha thứ, chỉ cầu nàng ở lại bên cạnh ta, để cho ta từ từ đền bù sai lầm đã từng phạm phải, có được hay không?”

Nàng lắc đầu, “Ta không trách ngươi, năm đó, nếu ngươi không giết chết đại sư huynh thì đến một ngày nào đó, vì lợi ích Sở gia, đối với ngươi, hắn nhất định sẽ đuổi tận giết tuyệt, ai đúng ai sai, trời cao đã định rồi, ngươi và đại sư huynh, nhất định phải chết một người”

“Nhưng nàng lại không chịu tha thứ cho ta”

“Không, kẻ mà ta không chịu tha thứ, là chính mình”

Mặc dù hai hồ đánh nhau, nhưng khi đại sư huynh chết đi đã để lại trong lòng nàng một nút thắt không mở ra được, biết rõ không thể nào cải biến được số mệnh, nhưng nàng cũng không thể nào quên được để tiếp thu tình yêu của Diệu dành cho nàng.

Có lẽ bản thân nàng đầy mâu thuẫn, thị thị phi phi, ai có thể nói được rõ ràng?

Dưới tình huống không thể nào tiếp nhận tình nghĩa của hắn, nàng chỉ có thể lựa chọn thoát đi, tránh cảm giác tội ác lan tràn.

Hai năm chia lìa, đã từ từ hòa tan sự kiện năm đó, còn lại trong lòng, là một vết sẹo không thể nào xóa đi.

“Nghe nói người cùng Tam vương gia bất hòa, trong hôn lễ của hắn, hắn đâm người trọng thương.”

Đông Phương Diêu từ từ kéo tay nàng qua, nhẹ nhàng đặt vào vết thương của mình, máu tươi đỏ thắm liền rỉ ra, ướt đầm chiếc áo mỏng.

Tần Tổ Giác kinh hãi, rút tay về, vội vàng vén áo bào hăn lên.

Chỉ thấy một vết đao chói mắt nơi xương sườn, huyết nhục mơ hồ hiện ra ở trước mặt mình.

Trong mắt nàng tràn đầy thương yêu, lại nghĩ tới đoạn đối thoại của hăn và Tường Quý, không khỏi nhũu mày, ảo não nói: “Người bị thương đã mấy ngày rồi, sao không để cho thái y xử lý?”

Đông Phương Diêu nhẹ nhàng lắc đầu, nắm thật chặt tay của nàng, nói: “Nếu nàng không chịu lộ diện trước, ta sẽ không để vết thương này khô phục”.

“Diêu, sao ngươi lại làm vậy, ta rất tức giận”.

Một tiếng “Diêu”, khiến mặt Đông Phương Diêu tràn đầy vui sướng, liền mạng đánh lên vết thương còn đau, một tay kéo nàng vào trong ngực. “Đã từ lâu không có ai gọi ta như vậy rồi, Tổ Giác, ta thật hoài niệm, nếu như có thể trở về những ngày đã ở cùng nàng, ta tình nguyện buông tha tất cả những thứ hôm nay đang có”.

Sáng sớm, khi nàng tỉnh lại, nam nhân triền miên với mình cả một đêm đã rời đi.

Nhớ lại chuyện đêm qua, tại Tần Tổ Giác khẽ ửng hồng. Mặc dù đây không phải lần đầu tiên hai người thân mật, nhưng xa cách hai năm, hơn nữa, hai bên quá nhớ nhung nhau, tối hôm qua, dây dưa không dứt.

Cung nữ luôn canh giữ ở Thiên điện nghe được thanh âm truyền đến từ bên trong, liền nhẹ nhàng đi vào, nhẹ nhàng vén lên bức rèm che, quỳ xuống, hành lễ với nàng.

“Nương nương, ngài đã tỉnh? Trước khi đi, Vạn tuế gia phân phó nô tỳ, sau khi nương nương tỉnh lại, nô tỳ phục vụ ngài rửa mặt, thay quần áo, nếu ngài đói bụng, nô tỳ sẽ phân phó Ngự Thiện Phòng làm cho ngài một ít điểm tâm hợp khẩu vị”.

Cung nữ này hầu hạ cạnh hoàng đế có khác, còn nhỏ tuổi mà mồm miệng lanh lợi, bộ dáng cũng hết sức bắt mắt.

Nhưng Tần Tổ Giác quen sống tự do, nàng lại luôn miệng kêu mình là nô tỳ, Tổ Giác cảm thấy không được tự nhiên.

“Người đứng lên đi, ta không quen với quy củ trong cung, lần sau gặp ta, không cần quỳ tới quỳ lui, nhìn không tự nhiên”.

Nghe vậy, cung nữ kia ngẩn ra, dường như không nghĩ tới, Tần Tổ Giác mai này thành hoàng hậu có địa vị cao quý nhất hậu cung lại không cầu nệ tiểu tiết, hiểu lòng người như vậy.

Mặc dù nương nương nói không cần đa lễ, nhưng thân là nô tài, bọn họ cũng không dám tùy tiện can rở.

Ngoan ngoãn đứng dậy, nàng thận trọng đi tới trước giường, cười nói: “Nương nương ở bên ngoài đã lâu không hồi cung, trong lúc nhất thời, đối với quy củ trong cung có thể chưa thích ứng kịp, nô tỳ nghĩ, chờ một thời gian nữa, nương nương sẽ từ từ quen thôi”.

Tần Tổ Giác cảm thấy cung nữ này cực kỳ hiểu lòng người, đối với nàng có thêm mấy phần hảo cảm, “Người tên gì?”

“Nô tỳ tên là Kiều Hỉ, một năm trước được Tường công công phái đến hầu hạ Vạn tuế gia”. Đang nói chuyện, nhìn thấy nương nương đứng dậy, dường như đang tìm quần áo mặc, nàng dịu dàng mỉm cười, cất cao giọng nói: “Nương nương ngài đừng tìm nữa, bộ đồ ngày hôm qua người mặc đã bị Vạn tuế gia sai người ném bỏ rồi”.

Nàng nhũu nhũu mày, có chút bất mãn, lại nhìn mọi nơi, bất đắc dĩ nói: “Nếu hăn đem quần áo của ta vứt đi thì sau này ta mặc cái gì?”

Kiều Hỉ cười một tiếng, xoay người, từ trong tủ lấy ra mấy bộ quần áo, vải vóc quý giá, cung kính nâng đến trước mặt nàng. “Mấy năm ngài không ở trong cung, hàng năm các nước láng giềng đều đưa tới tơ lụa

thượng hạ, Vạn tuế gia đều gọi thợ trong cung may theo số đo của ngài, may sẵn cho ngài mấy bộ quần áo”.

Đem vài bộ quần áo đặt trước mặt nàng, màu sắc đều bất đồng, kiểu dáng khác nhau.

“Nương nương, mấy bộ này đều may vào đầu năm nay, kiểu dáng tương đối mới mẻ độc đáo, màu sắc cũng dễ xem, trước khi Vạn tuế gia vào triều sớm còn cố ý phân phó nô tỳ, đợi sau khi ngài tỉnh liền đem hết toàn bộ cho nương nương chọn lựa, Vạn tuế gia nói, nếu ngài đặc biệt thích kiểu dáng nào thì may thêm mấy bộ theo kiểu dáng đó”.

Trái tim Tần Tổ Giác như bị ai bóp chặt, Đông Phương Diệu còn có thể nhớ nàng như thế khi mà nàng không ở bên cạnh hắn, nàng cảm thấy một hồi chua xót.

Màu sắc mấy kiện quần áo trước mắt cũng rất trang nhã, nhưng thợ may quá tinh tế, từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ nàng mặc những bộ quần áo hoa lệ như thế.

“Nương nương ngài nhìn xem, bộ màu vàng nhạt này thế nào? Khi bắt đầu làm bộ váy áo này, Vạn tuế gia đã nói nương nương nhất định sẽ thích, bởi vì da nương nương trắng nõn, dáng dấp lại quốc sắc thiên hương (đẹp), mặc cái gì cũng dễ nhìn, nhưng màu vàng nhạt có thể làm nổi bật chất cao quý của nương nương”.

Nàng bị lời nói của tiểu nha đầu chọc cười. “Mỗi ngày Vạn tuế gia đều bận trăm công ngàn việc, nào có dư thừa thời gian quan tâm những việc vụn vặt này?”

Kiều Hỉ vội vàng bày tỏ, “Nương nương đặc biệt sai rồi, hai năm ngài không ở trong hoàng cung, có ngày lễ quan trọng nào Vạn tuế gia cũng nghĩ tới ngài đầu tiên. Hơn nữa, vào ngày thường, nếu Vạn tuế gia có được bảo bối gì, cũng đều giữ, tâm tâm niệm niệm, đợi một ngày kia nương nương chịu hồi cung, liền lấy những bảo bối kia ra cho nương nương chọn lựa”.

Tần Tổ Giác nghe được mặt đỏ tới mang tai. Nam nhân kia thật đúng là không sợ người nói xấu, những chuyện ngây thơ như vậy cũng làm ra được.

Nàng không tự chủ được xúc lên bộ váy áo màu vàng nhạt, tỉ mỉ quan sát, chẳng những chế tác tinh tế, ngay cả kiểu dáng cũng cao quý hào phóng, lộng lẫy vô song.

“Nương nương, nô tỳ giúp ngài mặc quần áo, đợi hoàng thượng hạ triều, thấy ngài mặc bộ quần áo này, nhất định sẽ rất vui vẻ”. Nói xong, Kiêu Hỉ nhẹ nhàng linh hoạt mở quần áo ra, thận trọng hầu hạ nàng mặc lên.

Ngày thường nàng đã có khí chất cao quý thanh nhã, cộng thêm không ít bản lĩnh Thiên Cơ lão nhân truyền thụ từ nhỏ, nàng so với nữ nhân tầm thường ít đi một phần mềm mại, nhiều mấy phần cơ trí, quần áo màu vàng nhạt mặc trên người của nàng, nổi bật lên dung mạo xinh đẹp, cao quý hào phóng của nàng.

Kiều Hỉ không khỏi thở dài, nói: “Khó trách Vạn tuế gia thương nhớ nương nương ngày đêm trong suốt hai năm qua, xem ra, nô tỳ thấy, toàn bộ nữ nhân trong thiên hạ hiện nay ở chung một chỗ cũng không bì được khí chất cao quý của nương nương”.

Nàng hoạt bát cơ trí, hơn nữa, nương nương lại hiền hòa, dễ mến, khiến nàng muốn thân cận thêm mấy phần.

“Có lẽ nương nương không biết, khi Vạn tuế gia vừa đăng cơ, không ít đại thần trong triều muốn đem khuê nữ nhà mình vào cung, nhưng hoàng thượng thủy chung tuân thủ lời thề năm đó, cả đời này, trừ nương nương, sẽ không cưới nữ nhân thứ hai vào cung làm phi. Nô tỳ thấy, có thể được hoàng thượng yêu tha thiết lâu dài như vậy, nương nương đúng là nữ nhân hạnh phúc nhất trên đời”.

Tần Tổ Giác nghe vậy, trái tim đập loạn.

Tất nhiên nàng biết lời hứa năm đó của Diệu, nhưng chính tai nghe được người hầu bên cạnh hắn nói như vậy, trái tim cảm động không thôi.

Nàng không có việc gì để làm, lại không quen với sinh hoạt trong cung, theo sự đề nghị của Kiêu Hỉ, nàng đi tới Ngự hoa viên ngắm hoa.

Bây giờ đang là mùa hè, trong ngự hoa viên có một tòa đình, bốn phía đủ loại hoa mẫu đơn nên được ban tên là Mẫu Đơn đình, bên cạnh còn xây một ao sen, trong ao trừ hoa sen còn nuôi không ít cá chép.

Cung nữ thái giám phục vụ trong Hướng Minh cung không dưới mười người, Tần Tổ Giác không quen bị một đám người đi theo như vậy, nhưng Kiều Hỉ lại sợ trên đường nàng có nhu cầu hay phân phó gì, nên vẫn kêu một tiểu thái giám động tác nhanh nhẹn theo hầu.

Quy củ trong cung nhiều vô số kể, điều này đối với người không câu nệ tiểu tiết như nàng mà nói, thật đúng là phiền toái cực độ.

Nàng cũng biết Diệu sẽ cho người từng bước theo sát mình, do sợ nàng thừa dịp hấn chưa chuẩn bị lại trốn chạy.

Lúc hấn thi triển khổ nhục kế dẫn nàng trở về hoàng cung, đã nói rõ ràng, hấn đã chuẩn bị để nàng không thể thoát khỏi hấn nữa.

Nhưng vừa nghĩ tới nguyên nhân năm đó đại sư huynh chết thảm, dù ngoài miệng nói không thêm để ý, nhưng trong lòng vẫn có vương mắc.

Đứng trên lập trường của Diệu, người thắng làm vua, người thua làm giặc, hấn không có đường lui, vì đi lên ngôi vị hoàng đế, hấn phải không từ bất cứ thủ đoạn.

Nhưng đứng ở lập trường của nàng, bị nam nhân mình yêu lợi dụng, dù lý trí biết rõ đối phương không sai, muốn thành đại sự không nên câu nệ tiểu tiết, nhưng về mặt tình cảm lại khó có thể tiếp nhận.

Nội tâm rối rắm, cũng mất mấy phần hăng hái.

Đúng lúc này, một bóng dáng nhỏ xinh đột nhiên từ Mầu Đan đình chạy tới, khi Tần Tổ Giác còn chưa hiểu đây là tình huống gì, đầu nàng ta đã cúi rạp xuống trước mặt nàng.

“Hoàng hậu nương nương, nô tỳ cả gan mạo phạm, quấy nhiễu phượng giá, kính xin người thứ tội, nhưng nô tỳ thật sự có chuyện cần hoàng hậu nương nương làm chủ thay nô tỳ”.

Bộ dáng 16, 17 tuổi, mi thanh mục tú, là một nha đầu lanh lợi, vì sao lại chạy tới tìm nàng làm chủ?

Tần Tổ Giác sợ hết hồn. Nàng hồi cung mới hai ngày, đối với các tình huống trong cung không hề có khái niệm, mặc dù nàng là hoàng hậu, nhưng từ ngày được sắc phong đến nay, không có nửa phần trách nhiệm, tình cảnh trước mắt này khiến nàng có chút luống cuống.

Thấy tiểu thái giám chuẩn bị lùi nàng ta đi, nàng khoát tay ngăn hấn, nhìn cung nữ kia, chậm rãi phân phó, “Có chuyện gì người đứng lên rồi nói”. Nàng không quen với việc quỳ tới quỳ lui trong cung, đường đá ngổ ngang như vậy, quỳ gối lên không đau sao?

Cung nữ kia ngược khuôn mặt nhạt nhòa lệ, đáng thương nhìn nàng, “Nương nương, nô tỳ có tội, nô tỳ không dám đứng lên trả lời, ngài hãy để cho nô tỳ quỳ thôi”.

“Người có tội gì?” Nàng thật sự bị nha đầu này làm cho hồ đồ.

Cung nữ kia khóc rồi rít, “Thiên hạ Bắc Nhạc đều biết rõ, lúc Vạn tuế gia lên ngôi từng chiêu cáo thiên hạ, kiếp này chỉ cưới một mình nương nương, không nạp những cô nương khác vào cung, tự nhiên sẽ không khiến nữ nhân khác ngoài nương nương có cơ hội mang long thai, nhưng mà. . . .”. Đôi tay nàng phủ lên bụng mình, “Hôm đó, đột nhiên Vạn tuế gia uống say, tưởng lầm nô tỳ là nương nương, vào lúc nửa đêm, liền lôi nô tỳ lên long sàng, nô tỳ không dám phản kháng, cứ như vậy dâng ra thân thể trong sạch”.

Lần này, chẳng những Tần Tổ Giác ngẩn người, ngay cả Kiều Hỉ cùng tiểu thái giám cũng không khỏi ngẩn ngơ.

Cung nữ kia cắn môi, tiếp tục nói: “Nô tỳ mệnh tiện, lại biết trong lòng hoàng thượng chỉ có một mình nương nương, nên định im lặng không dám lộ ra, không ngờ, không lâu sau, nô tỳ phát hiện, mình cứ nhiên mang long thai. Đây chính là long chủng, nô tỳ không nhẫn tâm, càng không có lá gan đánh rụng hấn, chúng ta như chân với tay, nô tỳ cũng không muốn làm điều ấy”.

“Nhưng nô tỳ sợ, sau khi Vạn tuế gia biết chuyện này, sẽ ban thưởng một ly rượu độc chấm dứt tính mạng nô tỳ, cho nên, nô tỳ mới lấy can đảm đi cầu nương nương, cầu xin nương nương nể tình hài tử trong bụng nô tỳ, cứu nô tỳ một mạng”.

Nói xong, nàng nặng nề dập đầu xuống đất, thanh âm vang dội làm chấn động trái tim đại loạn của Tần Tổ Giác.

Nàng chưa kịp mở miệng nói chuyện, bên tai chợt truyền đến tiếng bước chân vội vàng, chưa kịp thấy rõ đối phương là người nào thì đã thấy một cái chân dài đang chấn bị đạp xuống cung nữ đang quỳ trên mặt đất.

Tần Tổ Giác dùng tay ngăn người kia lại, kịp thời cứu cung nữ nọ, mà người đến chính là Đông Phương Diệu.

Vừa hạ triều, liền nhận được tin báo từ ám vệ, hắn nói, có người chạy đến trước mặt hoàng hậu nói chuyện hoang đường ở trong ngự hoa viên.

Trong lòng hắn, trời đất bao la cũng không bằng nữ nhân hắn yêu mến. Khó khăn thì triển khổ nhục kế đem người bức trở lại, nếu lại để xảy ra sai lầm gì, hắn không ngại đem chôn toàn thiên hạ.

Vì vậy, hắn vội vàng chạy tới ngự hoa viên, chưa đến gần đã nghe hết lời nói của cung nữ kia, lúc này, hắn tức trào máu, hận không thể dùng một cước đá chết tươi tên cầu nô tài.

Thấy người tới là hoàng thượng, cung nữ kia sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, toàn thân phát run, cả người co rút thành một cục, nằm ở trên đất, không dám thở mạnh.

Tần Tổ Giác trừng mắt liếc hắn một cái, “Người cẩn thận một chút, trong bụng của nàng đang mang cốt nhục của người”.

Lời chưa dứt, Đông Phương Diệu càng phát giận, hắn ác độc nhìn chằm chằm cung nữ đang co rúm kia, cố nén ý muốn đem nàng xé nát, cười gằn hỏi: “Người nói trầm nghe xem, lúc nào trầm uống rượu say, mượn rượu chiếm đoạt người?”

Cung nữ kia sợ tới mức không dám hé răng, run như lá rụng trong gió mùa thu.

Nàng ta càng như vậy, sắc mặt Đông Phương Diệu càng xanh mét.

Tần Tổ Giác thấy hắn giận đến mắt đỏ ngầu, cách ống tay áo, cầm tay của hắn, đúng lúc trấn an hắn, mới khiến hắn đang nổi giận tạm thời tỉnh táo lại.

Hắn cầm tay nàng, nhìn nàng đầy uất ức, giống như đang nói, “Ta không phản bội nàng, từ đầu tới cuối, trong lòng ta chỉ có một mình nàng, nàng không được tin người khác kích bác, xử oan ta”.

Thấy thế, Tần Tổ Giác nhàn nhạt cười, chậm rãi đi trước mặt cung nữ kia, vươn tay, dịu dàng nói: “Nếu mang thai hài tử của hoàng thượng, cũng đừng quỳ, trên đất lạnh, cẩn thận đả thương thân thể, nếu Bảo Bảo trong bụng mất đi, đó cũng là một tội lớn”.

Đông Phương Diệu nghe lời này, sắc mặt càng khó coi.

Nhưng Tần Tổ Giác lại hướng hắn lắc đầu một cái, không để cho hắn nói chuyện, hắn chỉ có thể đề xuống bất mãn tràn đầy trong lòng, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng tàn khốc từ trên cao nhìn chằm chằm xuống cung nữ dám can đảm vu oan cho hắn.

Trong lúc nhất thời, cung nữ quỳ trên mặt đất ngơ ngác không hiểu gì, chỉ thấy hoàng hậu đưa tay tới, không tự chủ được giơ tay ra, ngây ngốc để nàng đỡ lên.

Tần Tổ Giác như đang đối đãi với muội muội mình, cầm tay nàng, vỗ mu bàn tay nàng, hiền từ hỏi: “Đã mấy tháng rồi?”

“Bẩm nương nương, đã hai tháng lẻ bảy ngày”.

“Trong ngày thường có cảm giác gì khó chịu không?”

“Trước mắt cũng may, không xảy ra tình trạng nôn ói”.

“Người còn nhớ, hai tháng lẻ bảy ngày trước, cùng hoàng thượng xảy ra quan hệ ở nơi nào không?”

Sắc mặt cung nữ đỏ lên, không dám ngẩng đầu nhìn Vạn tuế gia đang trừng mắt nhìn nàng, chỉ có thể lắp bắp nói: “Ồ. Ở tẩm cung của hoàng thượng”.

“Ồ? Người làm người hầu ở đâu?”

“Nô tỳ làm ở Ngự thiện phòng, ngày đó hoàng thượng uống mấy chén, ban đêm đói bụng, liền sai người chuẩn bị đồ ăn khuya, nô tỳ đưa thiện đến tẩm cung của hoàng thượng, kết quả. . . .”. Nàng không nói thêm gì nữa, cả khuôn mặt đã sung huyết đỏ bừng.

Đông Phương Diêu nắm chặt hai quả đấm, trong đầu tràn đầy ý tưởng muốn đem tiện nhân nói hươu nói vượn này bóp chết.

Tần Tổ Giác cũng không gấp, khẽ mỉm cười, “Vậy người còn nhớ, hai tháng lễ bảy ngày trước, hoàng thượng muốn ăn gì không?”

“À, chính là những món Vạn tuế gia thích”.

“Thí dụ như?”

Cung nữ bị hỏi mặt đỏ tới mang tai, bất an nắm ống tay áo, một hồi lâu sau, mới nhỏ giọng trả lời chắc chắn, “Có cháo thịt nạc, canh hải sâm, còn có hai món thức ăn nhẹ, dễ tiêu hóa”.

Nghe đến đó, Tần Tổ Giác cười càng thêm mê người, nàng kéo tay cung nữ kia, chậm rãi nói: “Nếu như người là cung nữ của Ngự thiện phòng thì nên biết, Đường Kim hoàng thượng chưa bao giờ ăn hải sâm, bởi vì người dị ứng với hải sâm, đừng nói là ăn, mới nghe thấy, trên người cũng đã nổi mẩn đỏ”.

Không để ý tới sắc mặt đối phương trở nên khó coi trong nháy mắt, nàng nói tiếp: “Vị muối muối này, mặc dù ta không biết tại sao người phải vu oan cho hoàng thượng, nhưng ta nghĩ, người làm như vậy, nhất định là có nỗi khổ tâm riêng của người”.

Nghe vậy, cung nữ kia sợ tới mức quỵ xuống đất, giọng nói run rẩy: “Nương nương tha mạng, hoàng thượng tha mạng. . . .”.

Đông Phương Diêu ác độc cười một tiếng, “Dừng chuyện không nổi nữa sao? Nếu vậy, thành thực khai báo cho trẫm, vì sao người phải vu oan cho trẫm trước mặt hoàng hậu?”

Cung nữ ngậm chặt miệng, không chịu nói.

“Được, người không nói cũng được”. Mắt hắn hiện lên ánh sáng sắc lạnh, hạ lệnh, “Người đâu, trói nàng lại, mang xuống dùng loạn côn đánh chết”.

Không đợi Ngự lâm quân đỡ cung nữ kia lên, Tần Tổ Giác đã cản lại.

Nàng nhìn thẳng vào đáy mắt Đông Phương Diêu, hướng hắn lắc đầu một cái. “Mặc dù nàng là tỳ nữ trong cung, nhưng cũng phải lo cho cha mẹ, nàng không nói, có lẽ là có nỗi khổ tâm riêng của nàng, chàng là một minh quân, làm sao nỡ làm khó một cô nương?”

Nói xong, nàng tiến lên kéo tay hắn, cười nói: “Quyết định như vậy đi, ta đột nhiên đói bụng, chàng dùng cơm trưa cùng ta đi”.

3. Chương 3

Đông Phương Diêu đang muốn nói thêm mấy câu nhưng tay lại bị Tần Tổ Giác nắm nhẹ, vì vậy, mọi tức giận của hắn đều biến mất.

Hắn đem môi tiến tới bên tai nàng, nhỏ giọng nói: “Muốn ta đáp ứng yêu cầu của nàng thì phải trả giá thật lớn”.

“Ồ? Cái gì mới được gọi là giá lớn?”

Hắn bắt được tay của nàng, cầm thật chặt nói: “Đáp ứng ta, từ nay về sau, không bao giờ rời khỏi ta nữa”.

Tần Tổ Giác không gật đầu cũng không lắc đầu, cười, liếc hắt một cái, lôi kéo hắt, xoay người đi tới Hưởng Minh cung.

Mà cung nữ quỳ trên mặt đất đang ngược mắt nhìn hai bóng lưng rời đi, đáy mắt chảy ra hai hàng nước mắt cảm kích.

Thời điểm dùng cơm trưa, tâm tình của Đông Phương Diệu có vẻ rất tốt, vừa không ngừng gấp thức ăn cho Tần Tổ Giác, vừa nói: “Tổ Giác, ta không nghĩ tới, nàng còn nhớ ta không ăn hải sâm. Hai năm qua, ta ở trong cung nhưng tâm đều đặt trên người nàng, luôn nghĩ tới, ở bên ngoài, nàng có bị uất ức hay không, bị người khi dễ không, có gặp phải chuyện gì đau khổ không, hôm nay, rốt cuộc cũng nhìn thấy nàng trở lại, coi như trời có sắp xuống, ta cũng sẽ không để cho nàng rời đi lần nữa”.

Nói xong, gấp một đùi dê vào trong chén nàng, “Ta đáp ứng nàng, thả cung nữ vu oan cho ta, nàng cũng phải tuân thủ lời hứa, không được rời đi nữa”.

Tần Tổ Giác im lặng nhìn hắt. Nàng cam kết không rời đi lúc nào chứ?

Nhưng nhìn bộ dạng thận trọng của hắt, nàng vẫn không nhẫn tâm nói lời tuyệt tình ra khỏi miệng.

Gấp một miếng thịt gà đặt trong chén hắt, nàng cười nói: “Nhiều món ăn như vậy còn ngần không nổi miệng chàng, nhanh ăn đi, nếu không thức ăn sẽ nguội mất”.

Đông Phương Diệu hạnh phúc đem thịt gà bỏ vào trong miệng. Mặc dù thịt này cùng bình thường, cũng không khác biệt gì những lần trước, nhưng đây là Tổ Giác tự tay gấp cho hắt, hắt cảm thấy rất ngon.

Đang ăn, dường như nhớ đến chuyện gì đó, hắt mở miệng hỏi: “Nếu như lúc ấy cung nữ kia không nói trong đồ ăn khuya có hải sâm, nàng sẽ làm thế nào?”.

Hắt đương nhiên có thể tìm thái y để chứng minh sự trong sạch của mình, nhưng thái y cũng là người của hắt, chỉ sợ nàng không tin.

“Chẳng lẽ chàng quên ta hiểu y thuật sao? Ta từng đỡ nàng ta khỏi té, lúc ấy đã biết nàng ta không có hỉ mạch. Người nói láo, chỉ cần thử dò xét một chút sẽ lộ ra sơ hở, coi như nàng ta không nhắc tới hải sâm, ta cũng sẽ có phương pháp khác phơi bày lời nói dối của nàng. Nhưng mà, ta cảm thấy khó hiểu, tại sao nàng ấy không tiếc mạo hiểm, không sợ bị chặt đầu mà vu oan cho chàng?”.

Tần Tổ Giác khẽ cau mày. Sau đó nàng đã tìm Kiều Hỉ chứng thực qua, cung nữ đó thật sự là tỳ nữ trong cung, tên là Xuân Ny, thường ngày dịu dàng ít nói, không nghĩ tới nàng ta lại hành động như thế.

Đông Phương Diệu cười lạnh một tiếng, “Muốn biết mục đích của nàng rất đơn giản, nhốt vào đại lao, đánh mấy roi, bảo đảm cái gì nàng cũng khai hết”. Mặc dù ngoài mặt hắt đáp ứng Tổ Giác thả cung nữ kia, nhưng đã bí mật phân phó Tường Quý đi điều tra thân phận cùng lai lịch của nàng.

Lời của hắt đổi lấy một cái liếc xem thường của nàng.

“Một cô nương mảnh mai như vậy, nhốt vào đại lao còn có mệnh đi ra không?”.

“Ai muốn nàng vu oan ta? Nếu như những lời cung nữ kia nói đều là sự thật, nàng có giận ta vì ta không cẩn thận chạm vào nữ nhân khác không?”

Tần Tổ Giác giương mắt cười nói: “Nếu là thật, chuyện cũng đã xảy ra, ta tức giận, có thể thay đổi gì đây?”

Gương mặt tuấn tú của Đông Phương Diệu nhất thời trầm xuống, mắt hững mà nói: “Nói như thế, nếu ta cùng nữ nhân khác có xảy ra chuyện gì, nàng cũng không để ý?”. Nói xong, hắt để bát đĩa xuống, “Thì ra trong lòng nàng, chuyện như thế không quan trọng”.

Nàng buồn cười khi nhìn thấy tính khí cùng bộ dáng con nít của hắt, nàng dùng chân nhẹ nhàng đá hắt một cước. “Đã là hoàng thượng rồi, đừng trẻ con như vậy nữa, nếu bộ dáng này bị các đại thần nhìn thấy, chẳng phải sẽ nghi ngờ uy tín cùng năng lực của chàng sao?”

Đông Phương Diệu hừ một tiếng, trong lòng cảm thấy uất ức, nhưng không biết nên phát tiết thế nào.

Hắt rất hi vọng, mình có thể hiểu được toàn bộ ý nghĩ của Tổ Giác, nhưng bị nàng vứt bỏ hai năm qua, hắt dần dần ý thức được, có lẽ, trong cảm nhận của nàng, hắt cũng không quan trọng.

Con người luôn như vậy, càng liều chết muốn nắm chắc cái gì đó, sẽ càng lo được lo mất.

Hắn không có biện pháp xó sạch kí ức năm đó, vì đạt được mục đích mà lợi dụng nàng, cho nên, hắn chỉ có thể thận trọng, dùng phương thức hèn mọn tới cầu xin nàng tha thứ cùng chú ý đến mình.

Cung nữ kia vu oan mặc dù khiến hắn tức giận, nhưng trong lòng hắn cũng muốn biết, đến tột cùng, Tổ Giác có hiểu lầm hắn hay không? Nàng có thể bình tĩnh đem mọi chuyện giải quyết tốt đẹp, lý trí phân tích tất cả, điều này làm cho hắn vừa cảm động nàng tin tưởng hắn, lại lo lắng, thật ra thì, nàng không còn quan tâm đến chuyện hắn thật tâm với nàng hay không nữa.

Ý nghĩ rối rắm, Đông Phương Diệu cũng mất đi khẩu vị, cứ như vậy ngây ngốc nhìn nàng, hận không thể cột nàng chung một chỗ với mình thời thời khắc khắc, vĩnh viễn không xa rời nhau.

Thấy hắn dừng đũa, Tần Tổ Giác không khỏi thở dài, lôi kéo cánh tay của hắn dưới gầm bàn. “Thật là, càng lớn càng không giống ai, chàng đường đường một hoàng đế, sao lại giống như một tiểu hài tử, động một chút là cáu kỉnh?”

“Hoàng đế cũng là người, hoàng đế cũng có thất tình lục dục, hoàng đế cũng hi vọng mình có thể yêu, cũng có người yêu mình, hoàng đế cũng hi vọng, trong mắt người mình yêu, mình là duy nhất”.

“Tổ Giác, không quan tâm người trong thiên hạ, Đông Phương Diệu là của một mình nàng”.

Hắn thâm tình ngưng mắt nhìn nàng, bày tỏ chung tình. Sắc mặt nàng đỏ lên, muốn né tránh tầm mắt nóng rực của hắn, lại bị hắn nắm chặt không chịu buông tay.

“Nàng luôn muốn chạy trốn ta, hôm nay ta thổ lộ tình cảm của mình đối với nàng, nàng lại liều chết tránh né tình cảm của ta. Tổ Giác, có phải sai lầm năm không cách nào đền bù? Nếu như không có Sở Tử Mặc, nàng có thể làm Tần Tổ Giác của một mình ta, Đông Phương Diệu không?”

“Diệu, ta hi vọng, trước khi ta hóa giải được mọi khúc mắc trong lòng, chàng không nên ép ta tiếp nhận những thứ ta chưa thể nào tiếp nhận”.

Đông Phương Diệu biết trong lòng nàng có khúc mắc chưa được giải.

Không dám ép nàng, hắn chỉ có thể miễn cưỡng gặt đầu, cầm tay nàng, vô cùng kiên định nói: “Nếu như nàng cần thời gian để hóa giải khúc mắc, ta có thể chờ nàng, nhưng Tổ Giác à, ta hi vọng, kỳ hạn đó không quá lâu”. Hắn dùng một tay ôm nàng vào trong ngực, “Nàng phải biết, chỉ cần một ngày nàng không chịu thoải mái mở lòng tiếp nhận ta, ta sẽ sống trong nơm nớp lo sợ, sợ một ngày kia tỉnh dậy, nàng lại không chào mà đi”.

Nghe vậy, đáy lòng Tần Tổ Giác đau xót. Vô nề nhẹ của lưng hắn, nhỏ giọng nói: “Ta sẽ cố hết sức”.

Ban đêm, khi Đông Phương Diệu ở Ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, chưa trở lại thì Tần Tổ Giác ở lại trong tấm cung của hắn, tựa trên giường êm, không để ý đến chuyện đó mà tập trung xem một quyển sách.

Bỗng nhiên xuất hiện tiếng tiêu du dương từ nơi xa bay tới hàm chứa nội lực người bình thường không thể nào có được, bề ngoài nghe như thanh âm dịu dàng thê mỹ, nhưng người có võ công, nếu nghe lâu, tâm thần sẽ loạn, không cách nào tự khống chế.

Khi tiếng tiêu vang lên, vẻ mặt Tần Tổ Giác chấn động, vội vàng đứng dậy, chạy thẳng ra ngoài Hướng Minh cung, chỉ thấy Ngự Lâm quân đang làm nhiệm vụ canh giữ đều tê liệt ngã trên mặt đất.

Ban đêm, chỉ có mấy ngôi sao Kim thưa thớt, trong bóng đêm yên tĩnh, tiếng tiêu kia càng phát ra vẻ thê mỹ động lòng người, giống như đang kể một câu chuyện tình yêu sinh ly tử biệt.

Nhưng dường như người thổi tiêu không có ý tốt, từng điểm từng điểm, đem hoàng cung bao phủ trong một loại không khí nguy hiểm.

Tần Tổ Giác thu lại tâm thần, thi triển khinh công, men theo tiếng tiêu mà đi, khi thanh âm cách mình càng ngày càng gần, nàng thấy trên nóc nhà xuất hiện một thanh y (người mặc đồ màu xanh) nam tử.

Dưới ánh sáng mặt trăng, nàng từ từ nhìn diện mạo đối phương, đại khái khoảng 27, 28 tuổi, ngũ quan tuấn mỹ, vóc người cao gầy, tóc đen bó lên cao, mặc dù chỉ mặc áo bào (áo khoác) đơn giản, lại không che giấu được khí chất cao quý bẩm sinh của hắn.

Tay hắn cầm một cây sáo xanh bằng ngọc, đáy tiêu treo một sợi tua màu đỏ đan rất công phu.

Sau khi người nọ nhìn thấy nàng xuất hiện, từ từ đem cây sáo bằng ngọc bên môi để xuống, nâng lên một nụ cười tà khí yếu ớt, “Ta vừa thổi thủ ly hồn khúc, nếu nội lực không mạnh, nhẹ thì học máu, nặng thì hôn mê, không nghĩ tới, mặt người không đổi sắc đứng trước mặt ta, đệ tử đặc ý nhất của Thiên Cơ lão nhân, quả nhiên không tầm thường”.

Tần Tổ Giác đứng cách hắn 20 thước, vận lông mày nhìn hắn hồi lâu, lên tiếng kết luận, “Nếu như ta không đoán sai, người chính là công tử mang nón tre ta đã gặp một lần tại Vĩnh Ninh trấn?”

Người nọ không trả lời, chỉ thưởng thức cây sáo ngọc trong tay. Dây tua màu đỏ chuyển động theo ngón tay hắn, tạo thành một đường vòng cung đẹp mắt trong trời đêm.

Sắc mặt nàng càng thêm khó coi, “Sao người có cây sáo ngọc này?”

“Ồ? Người nhận ra cây sáo này sao?”. Người nọ cười sắc sảo, “Hay là, sáo ngọc này khiến người nhớ tới người nào rồi?”

“Rất cuộc, người là ai?”

“Ta là ai, đối với người rất quan trọng sao?”

Tần Tổ Giác nhàn nhạt cười một tiếng, “Người một đường theo dõi ta, từ Hoài Châu đến Vĩnh Ninh, lại từ Vĩnh Ninh đến kinh thành, hôm nay, lại cầm lễ vật mừng sinh nhật ta tặng đại sư huynh năm đó xuất hiện ở đại viện (khu vực trung tâm) hoàng cung, người có mục gì thì nói thẳng ra, ta cũng rất muốn biết, tiêu này, làm sao người lấy được?”.

Theo nàng biết, năm đó, sau khi đại sư huynh chết, thi thể liền lập tức được hạ táng, mà cây sáo ngọc kia cũng biến mất.

Hôm nay cây sáo ngọc lại chợt xuất hiện, người đang giữ nó, thanh y nam tử đến tột cùng là người nào?

“Ta là ai, ta theo dõi người có mục đích gì, nếu như người có bản lĩnh, chính mình có thể đi thăm dò, tới nay ta tới hoàng cung tìm người, không có ác ý gì, chỉ muốn nói với người một tiếng, ta tỉ mỉ bày thế trận đùa giỡn, chỉ mong lấy máu tanh kết thúc, không nghĩ tới hoàng hậu Bắc Nhạc nổi tiếng thiên hạ, Tần Tổ Giác, lại khiến ta phải rửa mắt mà nhìn, cơ trí cùng năng lực của người, cũng khiến ta phải thưởng thức, quả nhiên là nữ tử hiếm thấy”.

“Tỉ mỉ bày kế đùa giỡn? Chẳng lẽ cung nữ đột nhiên chạy đến trước mặt ta, nói mình mang long thai, là người một tay an bài?”

Nghe vậy, đáy mắt thanh y nam tử xuất hiện thêm mấy phần tán thưởng.

“Quả nhiên, nói chuyện cùng người thông minh thật là sung sướng, ta chỉ nói bóng gió, người đã đoán được tám chín phần mười. Không sai, chuyện cung nữ đó làm, đích xác là mưu kế của ta”. Hắn lạnh lùng cười một tiếng, trên mặt lộ vẻ khinh thường, “Vốn tưởng rằng lấy tính khí của Đông Phương Diệu, nhất định đem kẻ dám can đảm vu hãm hắn chặt làm trăm mảnh, không nghĩ tới một câu khuyên lơn của người, lại có thể khiến đế vương lòng dạ độc ác bỏ qua tất cả. Người đời truyền tụng, Đức Trinh đế yêu hoàng hậu của hắn hơn chính mình, ta tưởng rằng, lời này chỉ là từ phóng đại, hôm nay mới biết, vị hoàng đế này thật cuồng đại”.

Cặp mắt Tần Tổ Giác nhíu lại, “Nếu như lúc ấy ta không khuyên hoàng thượng bỏ ý nghĩ giết nàng, chẳng phải người đã làm hại một cô nương vô tội hay sao?”

“Nàng bị ta bắt gặp đang tư tình cùng gã thái giám, chỉ có thể nói rõ, số mệnh nàng xui xẻo, ta lấy tính mạng thái giám kia uy hiếp nàng, nàng cũng si tình, nguyện ý dùng tánh mạng đi bảo vệ một thái giám không thể giao hợp”. Nam tử áo xanh cười lạnh một tiếng, “Huống chi nàng thật sự vô tội sao? Ân oán thế gian không có điểm dừng, người nào thiếu người nào, có lẽ bề trên đã quyết định cả rồi, nếu không, sao năm

đó Sở Tử Mặc lại tin tưởng người, tiếp theo bị người mưu hại chết?”. Dứt lời, không để ý tới sắc mặt khó coi của nàng, hẩn thu cây sáo ngọc vào trong tay áo.

Lúc này, từ Hướng Minh cung truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Thanh y nam tử nhường mảy, “Có người tới, sau này còn gặp lại”. Thanh âm vừa dứt, người đã biến mất trong màn đêm.

Từ trên nóc nhà, Tần Tổ Giác nhẹ nhàng nhảy xuống, vừa lúc nhìn thấy Ngự Lâm quân vây quanh Đông Phương Diệu.

“Tổ Giác, ta vừa nghe người bẩm báo, xuất hiện tiếng sáo kỳ quái, tiếp đó, Ngự Lâm quân canh giữ bên ngoài Hướng Minh cung cũng ngắt đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nàng không bị tổn thương gì chứ?”. Nói xong, dùng một tay kéo nàng đến trước mặt, nhìn từ trên xuống dưới.

Nàng trì hoãn sắc mặt, nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó hỏi hẩn, “Còn nhớ chuyện ta bị ám sát ở Vĩnh Ninh trấn không?”

Mặt Đông Phương Diệu liền biến sắc, lời thề son sắt nói: “Chuyện này ta sẽ tra rõ ràng, khiến đối phương trả giá thật lớn”.

Nàng lắc đầu một cái, “Ta không nói đến người muốn sát hại ta, ngược lại, người ra tay tương trợ lúc ta bị tập kích lần trước mới xuất hiện ở nơi này, nhưng nghe được bước chân của người đã vội vã rời đi”.

Hẩn kinh hãi, “Nội viện hoàng cung, người nọ cư nhiên có thể tới đi tự nhiên như thế?”

“Vô công người nọ rất uyên thâm, thậm chí hơn chàng và ta, hơn nữa, trong tay hẩn còn cầm cây ngọc tiêu năm xưa ta tặng sư huynh”.

“Rốt cuộc, đối phương là ai?”

“Trước mắt không biết”.

Đông Phương Diệu không hỏi gì nữa, nhưng đáy mắt không biến sắc lộ ra một sự tính toán.

Hẩn nắm chặt tay nàng, giống như sợ không cẩn thận sẽ mất nàng, hẩn lẩm bẩm bảo đảm, “Bất kể người nọ là ai, ta cũng không cho hẩn cơ hội làm tổn thương nàng dù chỉ một chút”.

Sáng sớm, còn chưa ngủ đủ, Tần Tổ Giác đã bị Đông Phương Diệu kêu dậy lên triều.

Tối hôm qua, hẩn muốn nàng không biết mệt mỏi, muốn cự tuyệt hẩn cầu hoan, nhưng nghĩ hẩn vì mình không gần nữ sắc, làm hòa thượng hai năm, dù nàng có tâm địa sắt đá cũng không nỡ từ chối.

Tùy hẩn làm gì thì làm, kết quả, cả người nàng bủn rủn, mỗi mệt không thôi.

Tần Tổ Giác thiếu ngủ, sự thanh tĩnh lúc bình thường cũng giảm đi, tựa như một con mèo bệnh, không khách khí gạt tay hẩn ra, chui đầu vào tấm chăn lớn.

Thấy thế, Đông Phương Diệu cảm thấy đặc biệt thú vị, giống như trêu chọc mèo con, nhẹ nhàng vén chăn lên, dùng ngón tay chọc vào gương mặt của nàng, “Tổ Giác, tỉnh dậy đi!”

Gần đây tâm tình của hẩn rất tốt, mặc dù vẫn có vài chuyện khiến hẩn phiền lòng, nhưng mỗi ngày mở mắt ra đã thấy nữ nhân yêu mến nằm ở bên cạnh mình, loại tư vị hạnh phúc có được khi đã mất đi một lần càng đáng quý.

Lúc trước, khi thế cục triều đình rung chuyển, hai người từng bị phụ hoàng hẩn phái đại quân đuổi giết, chậ vật không chịu nổi, khi đó, bọn họ luôn đồng cam cộng khổ, không xa rời nhau, cũng thể hẹn trước mặt Phật tổ sẽ ở bên nhau trọn đời.

Trong quá trình mưu đồ đoạt vị, thất bại nặng nề, nguy hiểm không ngừng, khi đó, mơ ước lớn nhất của hẩn chính là ngồi lên long ỷ, để cho nàng cùng hưởng giang sơn, trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất, có quyền thế nhất thiên hạ.

Nhưng khi hẩn lấy được tất cả thì nàng lại lựa chọn bỏ hẩn đi xa.

Hắn yêu Tố Giác, yêu đến điên cuồng, hai năm nàng bỏ đi – nhớ nhưng cùng đau khổ mà hắn phải chịu đựng khiến hắn không dám dễ dàng tin rằng, hạnh phúc đang tồn tại.

Hôm nay, nàng sống sờ sờ xuất hiện ở trước mắt, mỗi ngày đều có thể thấy nàng vui, buồn, hờn, giận, nếu có bị nàng trách mắng dạy dỗ, cũng là một loại ngọt ngào.

Bị hắn làm phiền, Tần Tố Giác phát cáu, lật người, đè hắn dưới thân.

Không kịp đề phòng, Đông Phương Diệu sợ hết hồn, nhưng chẳng những hắn không cảm thấy bị mạo phạm, ngược lại còn lập tức thuận thế sử dụng chính sách dùng binh, giả vờ kêu đau, vào lúc đối phương mềm lòng nhất, lật ngược lại, đè nàng dưới thân, thừa dịp nàng chưa chuẩn bị, chặn lại miệng nàng đang sắp sửa khiển trách mình, hắn bá đạo hôn lên đôi môi nàng, khiến nước miếng hai người trộn lẫn với nhau.

Nằm ngửa ở trong lòng hắn, Tần Tố Giác trợn tròn mắt, thừa dịp đầu lưỡi hắn xâm nhập thì nhẹ nhàng cắn hắn một cái.

Đông Phương Diệu bị đau, nhưng có chết cũng không chịu buông ra, tiếp tục lưu luyến rà tới rồi lui trong miệng nàng. Nàng không đành lòng hành hạ hắn nữa, chỉ có thể tùy hắn muốn làm gì thì làm.

Khóe miệng hắn mỉm cười, nhiệt tình hôn nàng thêm một cái, giống một tên vô lại nói bên tai nàng: “Ta biết, nàng không nỡ làm ta bị thương”.

“Trời còn chưa sáng, chàng không thể để cho ta ngủ thêm một lát sao?”

“Tố Giác, thật ra, ta cũng không muốn kêu nàng dậy sớm như vậy, tối qua, giường co lâu như vậy, nhất định khiến nàng mệt mỏi, nhưng hôm nay có buổi triều sớm, ta muốn nàng theo ta lên Thái Hòa điện ra mắt văn võ bá quan”.

“Vì sao?” Nàng cả kinh, theo bản năng muốn kháng cự.

“Chẳng lẽ nàng không nhớ? Trước đây, ta đã nói, một ngày kia, chắc chắn sẽ để cho nàng tọa bắc triều nam, tiếp nhận sự quỳ lạy của bách quan”.

“Nhưng ta không muốn làm một người trên vạn người”.

“Tố Giác”. Hắn nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, “Coi như nàng muốn đi khắp thiên hạ, tự do tự tại, cũng đừng quên, nàng là nữ nhân của Đông Phương Diệu, thê tử duy nhất của đế vương Bắc Nhạc. Nàng bỏ ta hai năm, khiến ta chịu đủ nỗi khổ tương tư, chẳng lẽ, ngay cả một chút thỉnh cầu nhỏ nhoi như vậy, nàng cũng không chịu dành cho ta sao?”.

Lại nữa rồi! Tần Tố Giác không nhịn được thở dài.

Kể từ sau khi nàng hồi cung, người này liền không ngừng hướng nàng kể khổ, oán trách chính mình hai năm qua không nghe, không hỏi tới hắn.

Không đành lòng thấy hắn lộ ra bộ dáng đáng thương, Tần Tố Giác cũng chỉ có thể làm theo mong muốn của hắn, cùng hắn ra mắt văn võ bá quan.

Thái Hòa điện là đại điện hoàng thượng triệu tập chúng thần nghị sự, giống như thường ngày, từ sáng tinh mơ, văn võ bá quan đã đứng xếp thành hai hàng ở hai bên đại điện, chờ thánh giá đến.

Sau Thái Hòa điện là Vũ Môn (cánh cửa), là lối đi dành riêng cho hoàng thượng, mỗi ngày, Đông Phương Diệu đều ngồi kiệu từ Hưởng Minh cung tới chỗ này, nơi nổi thẳng tới chiếc ghế tượng trưng cho quyền lực kia.

Thái giám tổng quản, Tường Quý, nhìn thấy hoàng thượng ngự giá đến, liền hắng giọng hô to, “Hoàng thượng giá lâm!”.

Quần thần vừa nghe, rối rít vén áo quỳ xuống, không lâu sau, nhìn thấy Đường Kim Thiên Tử, đầu đội kim quan (mũ dành cho vua, dát vàng), mặc long bào màu vàng, uy phong凛凛 đi ra từ Vũ Môn.

Nhưng khiến văn võ bá quan kinh ngạc là, hôm nay, bên cạnh hoàng thượng có một nữ nhân mặc bộ đồ có thêu hình phượng hoàng, trang điểm lộng lẫy.

Những đại thần đã gặp qua Tần Tổ Giác nhìn một cái liền nhận ra nàng, không ai nghĩ rằng, trải qua hai năm, nàng đã lấy tư thế hoàng hậu xuất hiện trước mặt mọi người.

Mặc Phương Bào, đầu đội mũ phượng, khiến vóc người thon dài của nàng càng hiện ra khí chất duyên dáng nhưng không kém phần quý phái.

Tần Tổ Giác rất đẹp, nhưng vẻ đẹp của nàng không giống người khác, trong trẻo lạnh lùng, cao ngạo, toàn thân tỏa ra hơi thở làm người ta khuất phục.

Đông Phương Diệu kéo nàng ngồi xuống ghế rồng cùng mình, phát tay, Tường Quý vội kêu, “Bình thân!”.

Đội chúng thần đứng dậy, Đông Phương Diệu nói: “Hoàng hậu không xa lạ gì đối với các khanh, nàng rời cung hai năm, ngao du thiên hạ, mai danh ẩn tích, cũng âm thầm thay trăm làm nhiều việc thiện.

“Trước đây không lâu, một mình hoàng hậu đi đến Hoài Châu, địa phương chịu thiên tai cực kỳ nghiêm trọng, quan lại địa phương cố tình nhân cơ hội này nâng cao giá gạo, hoàng hậu gặp chuyện bất bình đã giáo huấn tham quan, mở kho lương, được dân chúng địa phương tôn xưng là Bồ Tát sống”.

Chúng thần nghe vậy, hai mặt nhìn nhau, dường như, không ai có thể ngờ rằng, hoàng hậu nương nương lại có cử chỉ hiệp nghĩa như vậy.

Mà Tần Tổ Giác ngồi bên cạnh hẳn không khỏi thở dài. Mặc dù nàng biết, hai năm qua, khi mình rời cung, Diệu vẫn luôn phải âm vệ truyền tin tức của nàng về trong cung, nhưng nàng không bao giờ nghĩ rằng, hẳn lại có thể đem từng hành động của nàng kể ra trước mặt các đại thần để lưu danh cho hậu thế.

Nàng xưa nay khiêm tốn, đi qua nơi nào cũng mai danh ẩn tích, nếu gặp chuyện bất bình cũng sẽ ra tay tương trợ.

Nàng không cầu danh lợi, chỉ mong, một chút sức lực nhỏ nhoi của mình có thể giúp dân chúng bớt khổ được phần nào đó.

Nhưng hành động này của Diệu tương đương với việc trực tiếp chặt đứt đường lui của nàng.

Trên thực tế, Tần Tổ Giác không hề đổ oan cho Đông Phương Diệu.

Hắn cố chấp đem nàng lên triều như thế là muốn dùng loại phương thức này chặt đứt ý niệm rời cung của nàng.

Lời nói của Đông Phương Diệu khiến chúng thần xôn xao, không ít người nhỏ giọng nghị luận, hoàng hậu nương nương chẳng những tức trí đa mưu, biết lo cho dân cho nước, mà còn có khí phách không thua đấng mày râu.

Mặc dù dân chúng được nàng trợ giúp cũng không biết thân phận của nàng, nhưng Bắc Nhạc có thể có một vị hoàng hậu yêu dân như con là chuyện cầu cũng không được.

Có một đại thần hay nịnh hót, nhân cơ hội bước ra khỏi hàng nói: “Nương nương vì dân vì nước, lo cho nỗi đau của dân chúng như vậy, đây là phúc khí của Bắc Nhạc, cũng là phúc khí của hoàng thượng ạ!”.

Ngồi trên Long ỷ, Đông Phương Diệu biết rõ đối phương nói lời này nhằm lấy lòng mình, nhưng nghe rất bùi tai.

Bên cạnh mấy vị thần tử cũng nhân cơ hội này mà phụ họa, khen hoàng hậu nương nương không ngớt.

Tần Tổ Giác im lặng. Sớm biết hôm nay lâm triều nhằm chán như vậy, nàng nên cương quyết một chút, cự tuyệt đề nghị của hắn, vùi ở trên giường ngủ ngon thì tốt rồi.

Sau một hồi nghị luận, mọi người thấy Thiên Tử đột nhiên thu hồi hòa khí trên mặt, bày ra vẻ nghiêm nghị.

“Trên đường hoàng hậu hồi cung đã gặp thích khách đuổi giết, trăm phái người điều tra thì được biết, những người áo đen kia dám chặn đường quốc mậu đương triều, là vì hành động hiệp nghĩa của hoàng hậu đã chọc giận quan viên địa phương.

“Mặc dù bình thường trăm không nói gì, nhưng cũng không có nghĩa là trăm không biết”. Hắn lạnh lùng cười một tiếng, “Đúng là liên kết không còn kẽ hở, quan lại bao che cho nhau, một cái tri huyện nhỏ ở

Hoài Châu dám can đảm như thế, nếu như không có người che chở, trẫm cũng không tin hần dám tổn hại quốc pháp, lấn áp dân chúng.”

Ngón tay Đông Phương Diệu gõ lên Long y mấy cái, lại nói: “Xem ra, đã đến lúc chinh đồn lại rồi”.

Mắt phượng nhú lại, đông đảo đại thần trên điện bị hơi thở lạnh lùng của hần dọa sợ hết hồn.

“Tôn Hữu Đạo!”

“Có vi thần!”

Hộ bộ thượng thư bước ra khỏi hàng, hướng phía trước khom người thi lễ. Hần là tam triều nguyên lão Bắc Nhạc, năm nay đã 69 tuổi, mặc dù lớn tuổi nhưng là người khiêm tốn kính cẩn, xử sự nghiêm minh, rất được Đông Phương Diệu tin cậy.

“Người thay trẫm lập một danh sách, đem đồ dùng và nhu cầu chi tiêu hàng năm trong cung, bổng lộc của quan viên lớn nhỏ, cùng với ngân khố chi cho thiên tai hàng năm của các địa phương ghi chép cẩn kẽ, trẫm muốn xem bạc trong quốc khố được sử dụng như thế nào, tổn thất nơi nào, cẩn thận kiểm tra từng nơi một, tốc độ phải nhanh, sau khi hạ triều, người lập tức bắt tay vào xử lý đi!”.

Tôn Hữu Đạo vội vàng gật đầu, “Cụu thần tuân chỉ”.

Tiếp đó, Đông Phương Diệu lại liên tục kêu tên mấy quan viên, liên tục hướng về phía bọn hần ban bố ý chỉ của mình.

Lúc này, hần muốn cải cách mạnh mẽ, điều tra kỹ tham quan ở các nơi, hơn nữa, phải nhân cơ hội bắt được gian thần trong triều, hần muốn biết, rốt cuộc, sau lưng hần, có bao nhiêu người liên kết với quan lại địa phương ức hiếp dân chúng.

“Trẫm lên ngôi đã hai năm, luôn lấy nhân nghĩa trị thiên hạ, những quan viên kia cố tình giở trò trong bóng tối, phụ sự mong đợi của trẫm, dám ở sau lưng trẫm bóc lột dân chúng địa phương để bỏ vào túi riêng. Nếu vậy, chớ trách trẫm lòng dạ độc ác, nếu bắt được những kẻ đứng sau các tham quan kia, xử theo quốc pháp!”.

Những lời này cực kỳ sắc bén, chúng đại thần vừa nghe đã run như cây sậy.

Ngồi ở bên cạnh hần, Tần Tổ Giác nhìn gò má cương trực của hần, đáy lòng nổi lên mấy phần sợ hãi.

Nam nhân này đã thay đổi!

So với người cùng mình tránh né sự đuổi giết của Vĩnh Viêm để trước kia, vì đoạt vị mà chịu nhục, Đông Phương Diệu hần đã triệt để thay da đổi thịt rồi. Kiếp sống đế vương mang đến cho hần không chỉ quyền lực cùng địa vị, mà còn có sự tự tin cùng thông dong.

Hần lớn lên trong gia đình đế vương, tâm cơ vô số, hơn nữa, vì bị cha ruột hãm hại, khiến hần càng hiểu được quyền thế cùng địa vị quan trọng đến cỡ nào, phải hy sinh cái gì, Nhất Tương Công Thành Vạn Cốt Khô (muốn đại sự thành công phải chôn vùi vạn ngàn xương cốt), hôm nay, để ngồi vững trên đế vị này, hần phải đạp lên đầu biết bao nhiêu người.

Mặc dù vậy, nàng cũng không hiểu hết về con người Diệu.

Trước mặt nàng, hần luôn duy trì bộ mặt dịu dàng, trừ chuyện của đại sư huynh năm đó, Diệu chưa từng lộ ra nửa phần ác độc trước mặt nàng.

Nhưng những gì nàng thấy hôm nay khiến nàng không khỏi âm thầm kinh hãi.

Nàng đã đoán được, nếu chuyện này được đem ra thẩm tra sẽ dính líu không biết bao nhiêu người, thấy hần có ý tứ chuẩn bị nhổ cỏ tận gốc, sẽ có bao nhiêu người mất mạng, vậy mà hần lại nói thản nhiên như thế.

Hay là, đây mới là diện mạo thật của hần.

Tận mắt nhìn thấy người mình quen thuộc nhất lộ ra bộ mặt khác, trong lòng Tần Tổ Giác có chút khó chịu.

Hắn có thể tự tin chỉ huy thiên hạ, nắm giữ Càn Khôn như vậy là chuyện tốt, nhưng chính vì vậy lại làm cho nàng cảm thấy khoảng cách giữa hai người càng ngày càng xa, loại tâm tình này nàng hình dung không được, chỉ cảm thấy đầu ngón tay lạnh như băng, lòng cũng loạn thành một đoàn.

Đúng lúc này, đột nhiên, tay bị người ta cầm thật chặt.

Tần Tổ Giác mất hồn, chỉ thấy Đông Phương Diệu nhân cơ hội nheo mắt nhìn nàng, đáy mắt mang theo nồng đậm thâm tình, giống như đang nói, ta có thể vô tình đối với người trong thiên hạ, nhưng không bao giờ vô tình với nàng.

Tay bị hắn nắm thật chặt, xúc cảm ấm áp trong nháy mắt làm ấm lòng nàng, khiến cho tình cảm bị lạc của nàng dần hồi phục.

Đáy lòng bỗng dưng vang lên lời hắn đã nói.

Thiên hạ có bao nhiêu người nhưng Đông Phương Diệu chỉ thuộc về một mình nàng.

Ngực chảy qua một dòng nước ấm. Đến tận cùng, nàng lại so đo những chuyện gì đây?

Nỗi khổ hai năm chia lìa, trừng phạt hắn, đồng thời cũng là trừng phạt chính mình.

Có lẽ, nàng nên buông tha cho quá khứ, cho hắn, cũng ình một cơ hội.

Sau khi hạ triều, Đông Phương Diệu cầm tay Tần Tổ Giác ra khỏi Thái Hòa điện.

Tường Quý đi theo phía sau hai người, không nói nên lời. Trước kia, sao hắn lại không nhìn ra, chủ tử như hải tử chưa lớn, hôm nay, từ khi vào triều đến lúc hạ triều, hoàng thượng luôn kéo tay hoàng hậu nương nương, bốc đồng không chịu buông ra.

Hắn cung kính mời hoàng đế và hoàng hậu lên kiệu mềm, cũng theo chỉ thị của hoàng thượng, để nương nương ngủ bù, chạy thẳng tới Hướng Minh cung.

Trong kiệu mềm, không gian không lớn, bình thường chỉ ngồi một mình Đông Phương Diệu, hôm nay, Tần Tổ Giác bị hắn kéo vào, hai người ngồi mà chân chạm nhau.

Vậy mà Đông Phương Diệu lại thích thú, cố ý ôm nàng lên đùi, tay thuận thế vòng quanh eo nhỏ của nàng, bàn tay An Lộc Sơn còn không quy củ vuốt ve trên eo nàng.

Tần Tổ Giác không có cách nào giữ tay hắn lại, lại không thể đùa giỡn với hắn trong không gian nhỏ hẹp này, chỉ có thể cố nén, ngồi nghiêm chỉnh, duy trì trạng thái thờ ơ.

“Tổ Giác, lúc này, ở trên triều, nàng không thích ta lộ ra vẻ mặt hung ác kia phải không?”. Hình tượng hoàng đế trong Thái Hòa điện đã thay đổi, lúc này, ngồi trong nhuyễn kiệu, Đông Phương Diệu giống một tên háo sắc, gương mặt tuần tú dần vào một bên vai nàng, một bàn tay càng ngày càng càn rỡ vân vê xoa bóp trên thân thể mềm mại của nàng.

“Có gì là thích hay không, chàng là hoàng đế, làm hoàng đế nên có bộ dáng của hoàng đế, nếu không, chúng thần làm sao tin phục? Không có uy nghiêm, sao người trong thiên hạ thần phục chàng?”

“Nhưng khi đó, tay của nàng rất lạnh, mỗi lần đầu ngón tay nàng không tự chủ rét run đều biểu hiện nàng đang sợ hãi. Người khắp thiên hạ sợ ta đều được, ta chỉ hy vọng, duy chỉ có nàng không sợ ta, nàng hiểu không?”.

“Ta. . . . Ta không sợ, chỉ vì, chưa có thói quen nhìn chàng như vậy”. Nàng nhẹ giọng giải thích, “Còn nữa, chàng muốn vạch trần tội trạng của những quan viên kia, có thể có tác dụng ngược hay không? Dù sao, vĩnh viễn cũng giết không hết tham quan, một khi bứt dây động rừng, ép những quan viên đã lên lút kết bè kết cánh nổi dậy, làm không tốt sẽ tạo ra hậu quả nghiêm trọng hơn”.

Đông Phương Diệu cười lạnh một tiếng, “Trẫm lên ngôi hai năm, vẫn không thay đổi, tùy những tham quan kia muốn làm gì thì làm sau lưng trẫm, trẫm chỉ âm thầm bồi dưỡng thế lực, chờ một ngày kia, cánh chim đủ mạnh thì ra tay khiến bọn hắn ứng phó không kịp”.

“Giang sơn Bắc Nhạc lớn như thế, quan viên nhiều không kể xiết, có chút mảnh khoe không thể lộ ra ngoài ánh sáng, cho dù tay đối triều đại, trẫm cũng không muốn thấy bọn sâu hại dân chúng”.

“Đúng như lời nàng nói, tham quan giết không bao giờ hết, cho dù là quan viên thanh liêm, vì muốn trụ vững trong triều, cũng từ từ thông đồng làm vậy, cho nên, muốn chỉnh đốn toàn bộ, là một việc vô cùng khó khăn, Tổ Giác. . . .”. Hắn phớt tỉnh nhìn nàng, “Trong tương lai, nàng sẽ cùng ta, cùng nhau đối mặt khó khăn này chứ?”.

Tần Tổ Giác bị hắn hỏi ngẩn người.

Đông Phương Diêu thấy nàng không chịu trả lời, lập tức lộ ra thần sắc ủy khuất, “Từ xưa, đế vương luôn tự xưng quả nhân, cũng bởi vì bọn họ phải cường đại, không thể có nhược điểm, bọn họ phải cao cao tại thượng, không thể để cho người mạo phạm, nhưng cũng vì vậy mà bọn họ tịch mịch, cô đơn. Thật đúng là cao xử bất thắng hàn (càng ở trên cao thì càng lạnh), danh hiệu đế vương, mang cho ta quyền lực chí cao vô thượng, nhưng cũng để cho ta phải chịu cô tịch suốt đời”.

“Tổ Giác, ta cũng là người, ta cũng cần người khác quan tâm cùng thương yêu, tất cả mọi người đều đề phòng ta, xa lánh ta, nếu như, ngay cả nàng cũng cách xa ta ngàn dặm, như vậy, ở trên đời này, ta là kẻ đáng thương nhất”.

Những lời nói này cực kỳ uất ức, đáng thương, khiến người nghe rơi lệ, nười người nghe thấy phải thương tâm.

Tần Tổ Giác không thể nào nghĩ tới, một khắc trước, Đông Phương Diêu còn chỉ huy bách quan đại động can qua, trong chớp mắt, lại thành một đứa nhóc đáng thương, cơ khổ không nơi nương tựa.

Nàng im lặng không nói, lại bị ánh mắt ủy khuất kia của hắn nhìn chăm chăm, không biết làm sao.

Nhẹ nhàng kéo tay của hắn qua, nàng nói: “Ta sẽ cùng chàng đối mặt”.

Đông Phương Diêu nghe được lời này, nhất thời, gương mặt tuần tú đang ủy khuất hóa thành thần thái phấn khởi, dùng một tay ôm chặt nàng vào trong ngực, dùng sức hôn một cái trên mặt nàng, “Tổ Giác, nàng thật tốt”.

4. Chương 4

Chỉ trong mấy ngày, dưới sự cải cách dứt khoát của Đông Phương Diêu, nội bộ triều đình đã có sự thay đổi lớn.

Từ một huyện lệnh Hoài Châu dính dấp đến vô số quan viên, một tăng lại một tăng, một kèm một, điều khiến Đông Phương Diêu tức giận nhất là, ngay cả người hầu của quan lại kinh thành cũng có hơn mười người dính líu trong đó, hắn không nói hai lời, nhất định xử theo quốc pháp.

Dân chúng các địa phương nghe tin tức này đã mua pháo ăn mừng Đức Trinh đế thánh minh.

Trong lúc nhất thời, danh tiếng các quan lại ác bá truyền từ kinh thành tới địa phương, lại từ địa phương truyền trở lại kinh thành.

Dĩ nhiên, những trung thần một lòng vì quốc dân Bắc Nhạc suy nghĩ đều vụng trộm than thở, hoàng thượng có thể có hành động như vậy đều nhờ công lao của hoàng hậu nương nương.

Tóm lại, trong quá trình chém tham quan, giết ác bá lần này, trong lòng dân chúng, hình tượng hoàng đế của Đông Phương Diêu đã đạt tới cảnh giới thần thánh.

Ngày hôm đó, sau khi hạ triều, đang chuẩn bị đi Ngự Thư Phòng phê duyệt tấu chương, chợt Đông Phương Diêu nghe Tường Quý nhỏ giọng xin chỉ thị sau lưng, “Vạn tuế gia, dạ tiệc ngày hôm nay, có nên sắp xếp một vài tiết mục tăng thêm hứng thú không ạ?”

Nghe nói vậy, Đông Phương Diêu không khỏi quay đầu lại hỏi: “Ngày hôm nay là ngày lễ gì à?”.

Tường Quý mỉm cười, “Mỗi ngày Vạn tuế gia đều bận trăm công ngàn việc, quả nhiên không rảnh để chú ý những việc vặt này, hôm nay là đêm thất tịch (ngày mồng bảy tháng bảy hằng năm, ngày Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau), năm trước nương nương không có ở trong cung, nô tài cũng không dám nhắc tới chuyện này. Nhưng năm nay nương nương đã hồi cung, nô tài nghĩ, nếu nương nương thích điều gì, vạn tuế gia nên nhân cơ hội này biểu lộ tâm ý khiến nương nương vui vẻ”.

Đông Phương Diêu nhìn hần, cười như không cười, “Nếu người không nhắc nhở trẫm, trẫm sẽ quên mất”.

Nói xong, hần vuốt ve cằm, dường như đang tính toán gì đó.

“Tổ Giác không giống những người con gái khác, đối với vàng bạc châu báu, tơ lụa đều lười liếc mắt nhìn đến, những thứ nàng thích, theo hiểu biết của trẫm về nàng, thì không có mấy thứ. Nhưng. . . .”. Hần trầm ngâm một hồi, “Mỗi năm chỉ có một đêm thất tịch, nếu không biết cách lợi dụng, chẳng phải là lãng phí một cơ hội tốt hay sao”.

Suy nghĩ một chút, đáy mắt nhất thời hiện lên ý cười, kích động ra lệnh cho Tường Quý bãi giá, trở về Hướng Minh cung.

Lúc này, trong Hướng Minh cung, Tần Tổ Giác mới ăn sáng xong, đang nằm trên giường êm, bên cạnh cửa sổ, lười biếng đọc sách.

Đông Phương Diêu bước vào, vừa vặn nhìn thấy cảnh đó.

Đối với ăn mặc, Tổ Giác cũng không để ý, mặc dù đã vào cung, là quốc mẫu của thiên hạ, nhưng bình thường không thích đeo vàng đội bạc.

Giờ phút này, nàng chỉ mặc một cái áo mềm màu xanh nhạt, tóc dài thả xuống, mấy sợi tóc nhu thuận rũ xuống trên má, một tay nâng má, một tay cầm sách, dưới ánh mặt trời, cả người nàng như tiên tử đắm chìm trong ánh sáng rực rỡ.

Da trắng nõn sáng ngời, áo xanh lung linh dưới ánh nắng, tựa như cầu vồng, đẹp hơn thần thánh, khiến người ta nín thở.

Hần còn nhớ rõ, lần đầu tiên gặp Tổ Giác trên Hoa Sơn thì nàng chỉ là một thiếu nữ 15, 16 tuổi, hần sinh ra và lớn lên ở trong cung, thấy quá nhiều thiên kim tiểu thư nhà quyền quý, nhưng không có một ai có thể làm cho hần động lòng như thế.

Khi đó, vóc dáng Tổ Giác không cao, dung mạo không đẹp, nhưng yên tĩnh thanh nhã, chỉ cần ở chung một chỗ với nàng, hần sẽ cảm nhận được hơi thở dịu dàng lại thoải mái.

Cái nhìn kia chính là một đời một thế, thời niên thiếu, hần đầy bụng tính toán, hận đời, nhưng khi nhìn thấy Tổ Giác, hần cảm giác như mình đã được tinh lọc, nàng mang cho hần cảm giác an tâm trước nay chưa từng có, đôi mắt nàng trong veo, dưới con mắt thông minh ấy, hần không có chỗ nào để che giấu, cam tâm tình nguyện bị nhìn thấu tất cả.

Hần muốn nàng! Hần xác định.

Đạp qua tất cả, bất chấp tất cả, cũng muốn cho thiếu nữ giống như tiên ấy trở thành trân bảo thuộc về hần.

Bao nhiêu năm đã trôi qua, hần vẫn không thể nào quên hình ảnh đó.

Năm tháng trôi qua, trong lòng hần, Tổ Giác vẫn là người duy nhất không thể bị thay thế.

Nội tâm hần xúc động mãnh liệt, nhìn người con gái trên giường, tư thái lười biếng nằm ở nơi đó, lộ ra gò má xinh đẹp tuyệt trần, khiến trái tim hần căng tràn hạnh phúc.

Không đợi Tần Tổ Giác quay đầu nhìn hần, Đông Phương Diêu đã bước qua, dùng một tay ôm nàng vào trong ngực, lúc nàng chưa kịp mở miệng đã chiếm lấy đôi môi mềm của nàng.

Trong lòng hần, nàng yêu kiều thổn thức, dường như đang kháng nghị hần thô lỗ cùng bá đạo.

Đông Phương Diêu không để ý những chuyện đó, ôm chặt thân ảnh mà hần ngày nhớ đêm mong, lưu luyến trần trọc trên bờ môi nàng hết lần này đến lần khác, muốn ngừng mà không được, hần cạy hàm răng nàng

ra, tiến vào lãnh địa ngọt ngào của nàng, từng chút một khiến nàng thần phục trong nhu tình của chính mình.

Mấy cung nữ thái giám thấy thế đều thức thời lui ra, thận trọng đóng cửa phòng lại.

Rất lâu sau đó, nụ hôn dài mới kết thúc, đôi môi Tần Tổ Giác đỏ mọng, nàng tức giận trừng mắt nhìn hắn.

“Ban ngày ban mặt, chàng đường đường là vua của một nước, sao lại không biết tự trọng, vừa trở lại, không trông nom, không để ý đã làm chuyện như vậy?”. Nghĩ đến một màn vừa rồi bị cung nhân nhìn thấy, sắc mặt của nàng không tự chủ đỏ thêm mấy phần.

Đông Phương Diệu không quan tâm, yêu thương nhẹ nhàng mơn trớn sợi tóc xốc xếch trên trán nàng, dịu dàng nói bên tai nàng: “Tổ Giác, mỗi lần thấy nàng sống sờ sờ ở trước mặt ta, trong lòng ta sẽ tràn đầy cảm giác hạnh phúc”.

Hắn giữ chặt tay nàng trong lòng tay mình, “Có lẽ, nàng cảm thấy ta nói quá khoa trương, nhưng hai năm qua, mỗi lần về tới đây, vén rèm lên, thấy căn phòng trống vắng, hôm nay đã không giống vậy nữa rồi”. Ánh mắt hắn nóng bỏng thêm vài phần, “Nàng ở đây khiến sinh mạng ta thêm hoàn chỉnh, làm bạn cùng ta sớm tối, ta cảm tạ trời cao đã nhân từ với ta như thế, để cho ta có được thiên hạ, đồng thời, còn có một thê tử để ta yêu”.

Hắn nói từ “thê tử” đặc biệt thâm tình, làm Tần Tổ Giác xấu hổ.

Nàng nhẹ nhàng dùng chân đạp hắn một cái, giáo huấn: “Như vậy chàng cũng phải xem trường hợp, địa điểm chứ, ở trước mặt người ngoài mà làm càn như vậy”.

“Ai nói ta chẳng phân biệt được trường hợp, chẳng phân biệt được địa điểm? Đây chính là tẩm cung của ta, không, không đúng, đây là tẩm cung của chúng ta, là nơi chúng ta có thể quang minh chính đại ân ái, nếu như nàng cảm thấy những nô tài kia làm nàng không được tự nhiên, lần sau, khi ta hôn nàng sẽ ra lệnh cho bọn họ tránh xa một chút”.

Tần Tổ Giác nghe vậy, dở khóc dở cười, đem cuốn sách cuốn thành ống tròn, nhẹ nhàng gõ lên đầu hắn một cái, “Ta nghe nói, gần đây, trong triều bận rộn, hoàng đế cũng không thể mỗi lần hạ triều liền chạy về tẩm cung, không muốn làm hôn quân thì nhanh chóng đến Ngự Thư Phòng phê duyệt tấu chương đi!”.

“Ừ, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ xem tấu chương, nhưng trước mắt, ta muốn nói với nàng một chuyện.”

“Nói đi, ta nghe”.

“Tổ Giác, nàng biết hôm nay là ngày gì không?”

Nàng khó hiểu, nhìn hắn, “Ngày gì?”

Đông Phương Diệu bất mãn, mặt chứa ý giận, trừng mắt nhìn nàng, “Biết ngay nàng là người không có tim, không có phổi, nhất định sẽ không ghi nhớ ngày này ở trong lòng, nhưng không sao, nàng không nhớ, một mình ta nhớ cũng đủ rồi”.

Hắn cười, trong mắt hiện lên tia nhìn mờ ám, “Hôm nay là thất tịch, ngày Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau, ta nghe Tường Quý nói, đêm nay, các cặp tình nhân trong dân gian sẽ cầm tay nhau đi dạo phố”.

“Tổ Giác, từ ngày ta quen biết nàng cho tới nay, chưa trải qua ngày lễ này bao giờ, trước kia là hoàn cảnh không cho phép, sau này, nàng bỏ ta chạy trốn. Bây giờ, nàng đã hồi cung, vừa lúc đến ngày này, cho nên, sau khi trời tối, chúng ta cùng nhau len lén xuất cung, đi qua đêm này, được không?”

“Len lén xuất cung? Chàng là vua của một nước, tùy tiện xuất cung, ngộ nhỡ người khác nhận ra thân phận của chàng sẽ ảnh hưởng đến đại sự”.

“Nàng yên tâm, nếu ta dám lên kế hoạch như thế, tức là ta đã không sợ người khác nhận ra, Tổ Giác, không cho phép nàng không đáp ứng, chúng ta quen nhau nhiều năm như vậy, chuyện gì nên trải qua cũng đã trải qua, duy chỉ có đêm thất tịch là chúng ta chưa ở cùng nhau, nếu nàng cự tuyệt ta, ta sẽ cực kỳ thương tâm”.

“Diệu! càng ngày chàng càng biết cách đối phó ta!”. Mặc dù miệng mắng, nhưng trong lòng lại bởi vì sự tỉ mỉ cùng coi trọng của hắn mà cảm động khó nói nên lời.

Bị mắng nhưng Đông Phương Diệu lại cười đến rất vui, dùng sức hôn một cái trên mặt nàng, đứng lên nói: “Ta đi Ngự Thư Phòng phê duyệt tấu chương, sẽ sớm trở lại, nàng nhớ dặn Kiều Hỉ tìm hai bộ thường phục, buổi tối xuất cung”.

Nói xong, hắn xoay người bước nhanh ra ngoài.

Nhìn bóng lưng của hắn, Tần Tổ Giác khóc không được mà cười cũng không xong, chỉ có thể giơ tay lên, xoa nhẹ nơi hắn đã hôn qua.

Lưu lại nhiệt độ, có mùi vị hạnh phúc, mặc dù trong lòng còn có nút thắt chưa mở được, nhưng đã bị một chút nhu tình của hắn làm rung động, đắm chìm trong hạnh phúc được yêu thương.

Đến gần tối, hai người đổi đồ thường, sau khi dặn dò Tường Quý, Đông Phương Diệu liền dẫn Tần Tổ Giác đi theo mật đạo, ra khỏi hoàng cung.

Phong tục dân gian ở Bắc Nhạc rất cởi mở, hai năm qua, dưới sự cai trị của Đông Phương Diệu, cường đạo ít dần, bách tính an cư lạc nghiệp, dưới chính sách giảm bớt tô thuế, mở rộng đất đai, dân chúng đạt được không ít lợi ích thực tế.

Dân chúng có cuộc sống tốt, tự nhiên cũng có ý định hưởng thụ cuộc sống.

Mà kinh thành luôn luôn là đất phồn hoa, hơn nữa, tối nay lại là đêm thất tịch, phố lớn ngõ nhỏ treo đèn lồng với nhiều màu sắc khác nhau, người đi đường có đôi có cặp, người đi dạo phố, khách lui tới quán cơm quán rượu nối liền không dứt.

Bởi vì lúc ra đi, hai người chưa dùng bữa tối, cho nên, ra khỏi cung chưa xa, Đông Phương Diệu đã dẫn Tần Tổ Giác đi tới một quán rượu nổi danh đã ăn cùng đệ đệ trước kia.

“Khi đó, ta cùng lão Tam còn bé, mặc dù ta chỉ lớn hơn hắn ba tuổi, nhưng dưới sự dạy bảo của mẫu hậu, cũng phải thể hiện cái danh huynh trưởng, từ nhỏ, lão Tam đã là kẻ nhiều chuyện, mỗi lần dẫn hắn xuất cung, hắn đều muốn tìm cho ta chút phiền toái, bụng không đói thì miệng cũng khô, sau đó, chúng ta liền phát hiện quán rượu này”. Đông Phương Diệu vừa nói, vừa dắt nàng đi vào.

Tiểu nhị rất cơ trí, liếc một cái liền nhìn ra, với khí chất không tầm thường của hai người, lai lịch không nhỏ, vội vàng đem bọn họ dẫn lên lầu, chọn một chỗ gần cửa sổ, là vị trí có thể nhìn thấy toàn cảnh trong lầu.

Sau khi ngồi xuống, Đông Phương Diệu quen cửa quen ngõ gọi mấy món ăn, lại kêu tiểu nhị đưa một bầu Bích Loa Xuân lên trước.

Sau khi tiểu nhị dâng trà nước, Đông Phương Diệu liền nói: “Quán rượu này nổi danh nhất là món cơm bào tử cùng gà ăn mây, mặc dù đã qua vài chục năm, nhưng mùi vị vẫn giống y như trước”.

Tần Tổ Giác uống một ngụm Bích Loa Xuân, không nhịn được nhạo báng, “Trong cung nhiều đầu bếp phục vụ chàng như vậy, chàng lại nhớ mãi không quên đồ ăn bên ngoài, hôm nay, nếu không cẩn thận thưởng thức món ăn của quán rượu này thì thực xin lỗi sự đề cử của chàng”.

Mặt mày Đông Phương Diệu hơi đỏ, “Đầu bếp trong cung nấu ngon cỡ nào, cũng có ngày chán ăn, thỉnh thoảng ra bên ngoài nếm một chút, cũng có tư vị riêng”.

“Nói như thế, một ngày kia, có phải chàng cũng chán ta, tìm cô nương khác để nếm thức ăn tươi không?”

Hắn hơi ngẩn ra, ngay sau đó bắt được tay nàng, cặp mắt lộ vẻ mừng rỡ, “Tổ Giác, nàng đang ghen phải không?”.

“Nằm mơ! Ta không nhàm chán như vậy”. Sắc mặt nàng đỏ lên, không chịu thừa nhận suy đoán của hắn.

Thế nhưng hắn lại cười hết sức vui vẻ, dưới cái nhìn chăm chăm của nàng, hắn thề, “Nàng yên tâm, thức ăn có thể thay đổi khẩu vị, nhưng thê tử ta chỉ có một người, trừ nàng ra, ta sẽ không động lòng với cô nương nào khác nữa”.

Tần Tổ Giác mắc cỡ, vội vàng nhìn lảng qua chỗ khác, phát hiện không có ai nghe được, lúc này mới yên lòng, nhưng dưới gầm bàn, nàng không khách khí dùng sức đập hấn một cước, Đông Phương Diệu bị đau, nhưng cũng hết sức hạnh phúc.

Hai người cười đùa một hồi, trong con mắt người khác, họ không khác gì những cặp tình nhân đang yêu đương cuồng nhiệt.

Lúc này, dưới lầu xuất hiện mấy nam tử ăn mặc như người dị tộc (người của bộ tộc khác), theo bản năng, Tần Tổ Giác cùng Đông Phương Diệu nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy mấy nam tử dị tộc cười ngửa cao, to, so với dân chúng Bắc Nhạc cường tráng hơn rất nhiều.

Bọn họ ăn mặc theo kiểu thương nhân, tiểu nhị đang nhiệt tình giới thiệu món ăn cho bọn họ.

Đông Phương Diệu cau mày quan sát mấy nam tử đó, nhìn ngũ quan bọn họ thâm thúy, hình dáng đường cong kiên cường, khí chất cùng dân chúng bình thường có chút khác nhau.

“Những người này có chút kỳ quái, dù ăn mặc giống tiểu thương, nhưng trên mặt không có mùi vị tiểu thương”.

Tần Tổ Giác cũng nheo mắt lại quan sát, không lâu sau, nàng khẽ mỉm cười, ghé sát lỗ tai hấn, nhỏ giọng nói: “Nếu như ta đoán không lầm thì những người này đều đến từ vùng Huyền Cương”.

Hấn gật đầu, “Ừ, nghe khẩu âm nói chuyện, chính xác là đến từ nơi đó”.

“Chàng nhìn giày bọn họ đang đi trên chân đi”. Nàng phân tích: “Ở Huyền Cương, dân chúng bình thường đi giày màu nâu, quan văn đi giày màu lam, võ quan màu tím, còn hoàng tộc màu đen”.

Đem tầm mắt quét qua lần nữa, chỉ thấy trên chân mấy người kia đi giày màu tím, hấn cau mày nói: “Khó trách bọn họ không giống dân làm ăn. Nhưng nếu những người này là võ tướng Huyền Cương, vì sao lại ăn mặc như thế tới kinh thành Bắc Nhạc?”

“Mấy năm nay, quan hệ giữa Bắc Nhạc và Huyền Cương tốt không?”

“Không quấy nhiễu lẫn nhau, coi như hòa bình”.

Tần Tổ Giác chống cằm, “Nhưng ta hoài nghi, lần này, mấy võ tướng Huyền Cương tới Bắc Nhạc, nhất định có âm mưu gì đó”.

Nàng đang nói thì thấy một cô nương xinh đẹp đi ngang qua bên cạnh bàn mấy nam tử dị tộc, một người trong đó giơ tay vỗ lên mông nàng ta.

Cái vỗ đó không nặng không nhẹ, mang theo sự đùa giỡn.

Mấy nam tử dị tộc khác nhìn thấy, đều cười ha ha.

Cô nương kia tức đỏ mặt, công tử đi cùng với nàng tức giận, hướng về phía mấy người kia kêu, “Các người làm gì vậy?”

Kẻ dị tộc kia không khách khí hừ một tiếng, “Thế nào? Lão tử sờ mông nàng, ngươi có ý kiến gì không?”. Nói xong, cổ ý lộ ra cánh tay bên chắc.

Công tử kia là một thư sinh yếu ớt, thấy như vậy có chút khiếp đảm.

Mặt hấn đỏ lên, muốn tranh cãi nhưng lại không dám.

Cô nương kia vội vàng tiến lên kéo hấn, ghé vào tai hấn, nhẹ giọng nói gì đó, sau đó, dùng sức lôi kéo hấn, hốt hoảng ra khỏi quán rượu.

Mấy kẻ dị tộc cười âm ỉ, một người trong đó nói: “Sao Trung Nguyên lại có loại người này, ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo vệ được, còn sống quả là lãng phí lương thực”.

“Đúng vậy!”

Bên cạnh có người tiếp lời, rõ ràng đang xem thường thư sinh nho nhã đó.

Tần Tổ Giác thấy mấy người ấy thật sự đáng hận, liền định xuống dưới quán khiển trách đôi câu, nhưng Đông Phương Diệu lại bắt được tay của nàng, hướng nàng lắc đầu một cái, mà trên mặt hắn lại hiện lên nụ cười tính toán.

“Cần gì phải tranh chấp với những kẻ đó, đấu khí cùng bọn họ giống như tự tìm tức giận mình, hôm nay, chúng ta ra ngoài tìm thú vui”. Nói xong, hắn dùng chiếc đũa gấp lên một hạt đậu phộng, trong nháy mắt, liền nghe nam tử mới chụp miệng cô nương kia kêu thảm một tiếng.

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy nam tử kia che con mắt trái gào thét, rõ ràng, Đông Phương Diệu đã lên bắn hạt đậu phộng kia lên mắt của người nọ.

Tần Tổ Giác ngẩn ra, nhìn Đông Phương Diệu, hắn gấp một món ăn để trong chén nàng, “Ném thử món này đi, xem đầu bếp trong nhà ta với đầu bếp ở đây, kỹ thuật nấu nướng của ai cao hơn”.

Nàng há miệng ăn, độ lửa vừa vặn, gia vị hoàn mỹ, quan trọng nhất, nhìn kẻ khi dễ người khác đang gào thét, trong lòng nàng rất vui.

Kẻ đó la hét, “Là kẻ nào tinh trùng lên não dám đánh gia gia ta, ra đây, ra đây cho gia gia!”

Những người khách khác thấy thế, không nhịn được cười trộm, nhưng không có một ai đáp lời.

Kẻ kia bị thiệt thòi, não không suy nghĩ được gì hơn, lại không tìm được người phát tiết, chỉ có thể cùng đồng bạn lớn tiếng mắng.

Tần Tổ Giác thấy mặt Đông Phương Diệu vẫn không đỏ, hơi thở không gấp, ung dung ngồi ăn mấy thứ linh tinh, đáy lòng không nhịn được bật cười. Trong đầu người này đầy tư tưởng xấu, đã nhiều năm như vậy, một chút cũng không thay đổi.

Sau khi cơm nước no nê, khi hai người chuẩn bị ra khỏi quán rượu, Đông Phương Diệu làm ám hiệu, không lâu sau, một ám vệ thần không biết quỷ không hay xuất hiện trong đám khách.

Hắn đến gần người nọ, nhỏ giọng phân phó mấy câu bên tai đối phương, ám vệ kia vội vàng gật đầu, đập ánh trăng, lặng lẽ xoay người rời đi.

Tần Tổ Giác hỏi hắn, “Chàng sai ám vệ đi điều tra lai lịch mấy người dị tộc kia sao?”.

Đông Phương Diệu cười, nói: “Hiểu ta chỉ có nàng, Tổ Giác, kiếp này nếu không có nàng, cuộc đời ta sẽ không còn thú vị nữa”.

Nàng trừng hắn. Người này, càng ngày càng không đứng đắn rồi.

Khi hai người rời quán rượu, đêm đã dần khuya, tối nay náo nhiệt như thế, Đông Phương Diệu hăng hái, lôi kéo Tần Tổ Giác đi dạo trên đường.

Khi hai người đi tới bên hồ Mẫu Đan thì thấy trên mặt hồ có rất nhiều người vẽ tranh, đèn dầu sáng rõ, rất náo nhiệt.

“Tổ Giác, chúng ta cũng lên trước vẽ một chút nha?”

“Phía trước có rất nhiều người đang vẽ, tối nay là đêm thất tịch, có thể có thần tử ra ngoài chơi, nếu gặp chàng xuất hiện thì không tốt lắm đâu”.

“Có cái gì không tốt? Chẳng lẽ ta phải lo người khác nhận ra sao?”

Nàng trừng mắt nhìn hắn, “Chàng mặc thường phục xuất cung, trừ bỏ ham muốn tự do ở bên ngoài, cũng không nên quấy nhiễu dân chúng, tối hôm nay, mọi người đều ra ngoài chơi, nếu bởi vì chàng mà huyền não không được tự nhiên, chẳng phải đã làm hỏng niềm vui của người khác”.

Đông Phương Diệu nhất thời cảm thấy uất ức, “Thì ra, trong lòng nàng, ta là một bạo quân làm người ta nghe tên đã sợ mất mật”.

Tần Tổ Giác buột miệng cười, nắm cánh tay hắn, nhỏ giọng giải thích, “Cái người này thích suy nghĩ lung tung, ai nói chàng là bạo quân chứ, ý của ta là, nếu tối nay đã mai danh ẩn tích ra ngoài tìm thú vui, liền

khien tốn một chút, hơn nữa nơi có nhiều người chưa chắc đã náo nhiệt, chúng ta ở chung một chỗ, tùy tiện đi dạo một chút, chẳng lẽ không được sao?”

Hắn suy nghĩ, cảm thấy cũng rất có đạo lý. “Được, nàng nói cái gì, ta đều tuân thủ, ai kêu nàng là nương tử ta cực kỳ mến yêu chứ”.

“Lại ba hoa”. Nàng sẵn giọng.

“Chẳng lẽ ta nghe lời của nàng, nàng không cao hứng sao?”

“Không để ý tới chàng”. Nàng cười, rẽ sang một hướng khác của hồ Mẫu Đan.

Đông Phương Diệu vội vàng đuổi theo, thân mật cầm tay nàng, “Nàng mà không để ý ta, ta sẽ thương tâm muốn chết”.

Hai người vừa nói vừa cười, chơi đùa một hồi, đúng lúc đó, đột nhiên, có một bóng dáng xuất hiện ở trước mặt bọn họ, thái độ người nọ hết sức cung kính, khom người nói: “Công tử, chủ tử nhà ta mời ngài lên thuyền tụ họp một chút”.

Khi Đông Phương Diệu thấy rõ diện mạo đối phương thì khóe miệng hiện lên một nụ cười.

Hắn nói với Tần Tổ Giác: “Xem ra, bây giờ không muốn tiếp cận nơi náo nhiệt này cũng không được”.

Dưới sự hướng dẫn của người đó, hai người đi tới một chiếc thuyền hoa lộng lẫy.

Mà người dẫn đường kia không phải ai khác, chính là thuộc hạ đắc lực nhất của An Nhạc vương Đông Phương Lạc, Dương Cửu.

Mấy tháng trước, An Nhạc vương nhận được thiệp mời của nhị hoàng huynh, trong thiệp nói, vợ hắn, Thất công chúa của Nam Lăng hoàng triều vô cùng có bản lĩnh, thay hắn sinh một đôi hài tử, muốn mời hắn đến ăn tiệc đầy tháng.

Đúng lúc đó, Đông Phương Lạc cùng Tiểu Mãn thành thân chưa được bao lâu, liền chạy vào cung, xin hoàng thượng cho phép họ đến Nam Lăng chúc mừng, thuận tiện du sơn ngoạn thủy.

Mà lúc này, Đông Phương Diệu đang cảm thấy hắn phiền toái, liền phái người chuẩn bị mấy rương châu báu, đuổi họ đến Nam Lăng đưa quà tặng.

Đông Phương Lạc mang theo thê tử đến Nam Lăng rồi ở luôn nơi đó, không chịu rời đi.

Chủ yếu là bởi vì vợ hắn, Tiểu Mãn rất ưa thích Nam Lăng, hơn nữa, nàng cùng Thất công chúa nói chuyện rất ăn ý, lại hết sức thích đôi song bào thai kia.

Cuối cùng, hai nữ nhân kia không biết thế nào là hết chuyện, cả ngày ở cùng một chỗ nói nhăng nói cuội, làm hại hắn và nhị hoàng huynh của hắn, Đông Phương Hách thường gối đầu một mình khó ngủ.

Vì vậy, hắn sử dụng thủ đoạn mạnh mẽ, dắt thê tử tâm không cam, tình không nguyện ngồi lên xe ngựa về nước.

Mới trở về Bắc Nhạc, còn chưa vào cung gặp vua đã đến đêm thất tịch, Đông Phương Lạc cũng là một nam tử yêu thương thê tử, vì muốn thê tử vui vẻ, liền mang theo nàng đi dạo, chuẩn bị lên thuyền lãng mạn một phen.

Không nghĩ rằng, hai người mới lên thuyền hoa không lâu, hắn liền nhìn thấy huynh trưởng đang lôi kéo hoàng hậu của hắn, vừa nói vừa cười, chơi đùa bên hồ Mẫu Đan.

Lần đầu tiên thấy hoàng thượng không mặc long bào, theo bản năng, Tiểu Mãn hướng Đông Phương Diệu làm đại lễ quân thần, lại bị trượng phu kéo trở về.

Đông Phương Lạc nhỏ giọng nhắc nhở, “Nàng không thấy hoàng huynh mặc thường phục sao? Nếu mặc thường phục xuất cung, chính là không muốn người khác biết thân phận của hắn, nàng quỳ xuống, ngộ nhỡ chọc hoàng huynh khó chịu, sẽ chém cái đầu nhỏ của nàng”.

Tiểu Mãn bị lời nói hù sợ hết hồn, ngơ ngác đứng ở đó, không dám quỳ xuống nữa.

Đông Phương Diệu cười, trợn mắt nhìn đệ đệ một cái. Hắn hiểu rõ đệ đệ này, lão Tam hay thù vặt, lần trước, hắn vì Hồng Hoang đế mà cố ý giày vò Tiểu Mãn, thù này lão Tam vẫn ghi tạc trái tim đấy.

Cho nên lúc ban đầu hắn cố ý chọc giận đệ đệ, dẫn dụ hắn đâm mình một đao, mà hắn xuống tay không hề khách khí.

Mấy tháng không thấy, nhìn thần thái hắn phần khởi như vậy, chắc là chuyến đi Nam Lăng này rất vui vẻ.

Suy tư, hắn cười nói với Tiểu Mãn: “Lão Tam nói rất đúng, hôm nay trẫm mặc thường phục xuất cung, chính là không muốn cho người khác biết thân phận của trẫm, người không cần phải sợ, hôm nay, không cần tuân thủ quy củ trong cung, đơn giản là tốt rồi”.

Nàng cười gật đầu, nhỏ giọng trả lời, “Ta hiểu rồi”.

Nói xong, khoe mắt đảo qua vóc người cao gầy của nữ nhân bên cạnh hoàng thượng, trong lòng không nhịn được trầm trồ, đúng là một tiên tử ung dung cao quý, không nhiễm bụi trần.

Mặc dù ăn mặc hết sức khiêm tốn, vẫn có thể khắc sâu ấn tượng trong lần gặp đầu tiên.

Tần Tổ Giác cũng nhân cơ hội quan sát Tiểu Mãn. Nàng đã sớm nghe nói, Tam vương gia cưới vương phi, hôm nay vừa thấy, quả nhiên như nàng nghĩ, là một nha đầu xinh đẹp, rất xứng với Tam vương gia.

Đông Phương Lạc nói với thê tử: “Chẳng phải nàng đã hỏi ta, vì sao hoàng hậu Bắc Nhạc vứt bỏ hoàng thượng ngay trong ngày người lên ngôi sao? Hiện tại, người đã đứng trước mặt nàng, có nghi vấn gì, nàng trực tiếp hỏi nàng ấy đi”.

Sắc mặt Dung Tiểu Mãn đỏ lên. Sao Tam ca lại nói chuyện như vậy chứ! Nhưng. . .

Lại len lén quan sát Tần Tổ Giác một cái, vẫn cảm thấy nàng thật đẹp, khó trách thiên tử đương triều vì nàng không lập hậu cung, chỉ lập một mình nàng làm hậu.

Nàng hì hì cười một tiếng, khéo léo nói: “Hoàng hậu nương nương, Tiểu Mãn đã sớm nghe qua uy danh của người, hôm nay vừa thấy, quả nhiên khiến Tiểu Mãn thần phục”.

Tần Tổ Giác nghe nàng nói chuyện, không khỏi cười nói: “Ta cũng vậy, tin đồn về ngươi và Tam vương gia ta cũng nghe qua không ít”.

Ban đầu, khi giúp Diệu đoạt vị, nàng đã tiếp xúc qua với Đông Phương Lạc, biết rõ, mặc dù tính khí đối phương có chút nóng nảy, tính tình lại rất đáng yêu, trong lòng sớm coi hắn như đệ đệ mà đối đãi.

Đông Phương Lạc tiến lên nói: “Tổ Giác tỷ tỷ, mấy năm không thấy, đã lâu không gặp”.

Đông Phương Diệu lập tức bắt mồm, trừng mắt liếc hắn một cái, “Cái gì Tổ Giác tỷ tỷ? Nàng là hoàng tẩu của người, về sau nhớ cẩn thận cho trẫm”.

Hắn hừ lạnh, cười nói: “Nếu không có ta, làm sao huynh có thể lừa Tổ Giác tỷ tỷ về hoàng cung?”

Ban đầu, hai người gây gổ trên tiệc cưới, hoàn toàn là mưu kế của đại hoàng huynh, đại hoàng huynh còn cảnh cáo hắn, nhất định phải đem chuyện đó nháo lên thật lớn, nếu không, từ nay về sau, hắn không ngại tiếp tục giày vò thê tử của mình.

Mặc dù thánh mệnh khó vi phạm, nhưng không thể phủ nhận, khi một đao kia đâm xuống, tâm tình của hắn rất sáng khoái, khó có được cơ hội quang minh chính đại báo thù, sao hắn lại không lợi dụng cho tốt chứ.

Nhưng hắn cảm thấy đại hoàng huynh thật ngu ngốc, biết rõ vị trí của mình trong lòng Tổ Giác tỷ tỷ thì trực tiếp đem người trời trở lại là được, còn cố tình dùng khổ nhục kế để giày vò mình.

Chắc là hắn đang đánh cuộc, đánh cuộc Tổ Giác tỷ tỷ vẫn không quên đoạn tình cảm đó.

Vừa nhắc tới chuyện này, tựa hồ lại khiến Tần Tổ Giác bắt mồm, nàng âm thầm nắm tay Đông Phương Diệu giáo huấn: “Về sau không được làm chuyện ngu xuẩn như vậy nữa, nếu vết thương đó để lâu không chữa, về sau chắc chắn sẽ lưu lại vết sẹo, thật khó coi”.

Thế nhưng hần lại nhún vai, “Nam tử hán đại trượng phu, lưu lại sẹo có quan hệ gì, chỉ cần nàng chịu trở lại, để cho lão Tam đâm thêm mấy nhát nữa cũng đáng giá”.

Nghe vậy, mọi người không khỏi im lặng, nhưng dù sao hai huynh đệ mấy tháng không thấy, cũng có rất nhiều chuyện muốn tán gẫu.

Thuyền hoa rất lớn, mấy người ngồi xuống trong khoang thuyền, cho người hầu lui ra, như vậy, nói chuyện mới thuận tiện hơn.

Đông Phương Lạc cùng huynh trưởng mấy chuyện mình trải qua trong chuyến đi này, thuận tiện cũng hàn huyên một chút về tình trạng gần đây của nhị hoàng huynh Đông Phương Hách ở Nam Lăng.

“Nói đến nhị hoàng huynh, năm đó hần bị lão già kia hạ lệnh chém đầu, may nhờ một người thần bí cứu, mấy năm qua, nhị hoàng huynh vẫn muốn biết người thần bí kia, nhưng kể từ sau khi đối phương cứu hần một mạng, liền biến mất. Đại hoàng huynh, người rốt cuộc có biết ai là người cứu nhị hoàng huynh năm đó không?”

Đông Phương Diệu bưng ly rượu không lên tiếng, ngược lại, Tần Tố Giác tiếp lời: “Thật ra, người thần bí kia chính là sư phụ của ta”.

“Sao? Thiên Cơ lão nhân?”. Đông Phương Lạc khiếp sợ.

Nàng gật đầu, “Gia sư có khả năng dự đoán tương lai, năm đó, khi quan sát các vì sao vào ban đêm, người đã tính được chuyện hoàng gia gặp nạn, một khi kiếp số này giáng xuống, rất có thể sẽ khiến thiên hạ gặp đại nạn, vì ngăn cơn sóng dữ ấy, gia sư cố ý chạy từ Thái Hoa Sơn tới kinh thành, cứu Nhị vương gia”.

“Vì sao Thiên Cơ lão nhân không chịu tiết lộ thân phận của mình với nhị hoàng huynh?”

“Gia sư luôn không thích can thiệp vào chuyện triều chính, cứu Nhị vương gia, trừ thương hại muôn dân bên ngoài, còn vì gia sư đã từng chịu ân huệ của bộ tộc Bồ Nhi”.

Nhắc tới bộ tộc Bồ Nhi, sắc mặt mọi người có chút khó coi.

Đông Phương Diệu, Đông Phương Lạc cùng với Đông Phương Hách đang ở Nam Lăng, vốn là hoàng tử có thân phận tôn quý, lại bởi vì mẫu hậu bọn họ đến từ bộ tộc Bồ Nhi, bị đồn đãi là hóa thân của ma quỷ, điều đó đã thay đổi vận mạng của bọn họ.

Phụ hoàng tin lời đồn mà hại chết mẫu hậu của bọn họ, hơn nữa, còn hạ sát thủ với ba người họ, ép bọn họ có nhà nhưng không thể trở về.

Dung Tiểu Mãn thấy không khí trở nên đè nén, kịp thời đổi đề tài, cuối cùng cũng khiến cho tâm tình mọi người bình thường lại.

“Đúng rồi hoàng huynh, trên đường trở về Bắc Nhạc, ta cùng Tiểu Mãn thấy không ít dị tộc vào biên giới nước ta”.

“Sao? Người cũng thấy người dị tộc rồi hả?”

“Hoàng huynh cũng nhìn thấy?”

Đông Phương Diệu đem chuyện mình thấy ở quán rượu nói ra.

Đông Phương Lạc nghe xong cũng cảm thấy có gì đó không đúng. “Người Huyền Cương đồn dập tới Bắc Nhạc như thế, nhất định có âm mưu gì đó, xem ra phải cẩn thận hơn”.

“Ừ, ta đã phái người đi theo dõi những người đó, bất kể bọn họ có âm mưu gì, lấy thực lực trước mắt của Huyền Cương còn chưa đủ tư cách cùng Bắc Nhạc đối kháng”.

Mấy người rảnh rỗi tán gẫu một hồi, dường như Đông Phương Lạc không muốn để hoàng huynh cùng hoàng tẩu ân ái, đột nhiên chuyển đề tài: “Tổ Giác tỷ tỷ, hai năm tỷ rời cung trốn đi, hoàng huynh ta vì tỷ mà thủ thân như ngọc. Hôm nay, cuối cùng cũng lừa được cho tỷ trở lại, tỷ cũng không nên tùy tiện rời đi nữa. Tỷ cũng biết, bề ngoài hoàng huynh nhìn như vô hại, thật ra để tâm đặc biệt nhiều, nếu chọc hần không thoải mái, người khắp thiên hạ cũng không thoải mái theo”.

Sắc mặt Tần Tổ Giác trở nên đỏ hồng, trong lúc nhất thời, không biết nên nói những gì.

Đông Phương Diệu buồn rười rượi, trợn mắt nhìn tam đệ một cái, ám hiệu hần đừng nói hươu nói vượn nữa, nếu không, ngày sau hần sẽ không dễ chịu hơn.

Hần là thiên tử, muốn giày vò thần tử, không dễ dàng sao?

Thấy thế, Đông Phương Lạc vội vàng tổ cáo, “Nhìn thấy không, hiện tại xác định ta không vừa mắt, vội vã đuổi chúng ta đi đây”.

Hần kéo thê tử, nghiêm túc nói: “Tiểu Mãn, chúng ta thức thơi một chút, đi nhanh thôi, nếu không, về sau, ở trong triều, hoàng huynh sẽ gây khó dễ cho ta”.

Nói xong, kéo đang thê tử đang gặm đùi gà đi ra khỏi khoang thuyền, vui vẻ hưởng thụ thế giới của hai người.

Đông Phương Diệu hừ một tiếng.

Tần Tổ Giác liếc chết nín cười. Tình cảm huynh đệ bọn họ vẫn như năm đó, không vì Diệu ngồi lên ngôi vị hoàng đế mà biến chất nửa phần.

Thấy nàng cười vui vẻ như vậy, Đông Phương Diệu đột nhiên nghiêm túc bày tỏ, “Mặc dù miệng lão tam nhà không ra răng ngà, nhưng Tổ Giác à, hần nói đúng, nếu ta không thoải mái, người khắp thiên hạ cũng phải không thoải mái cùng ta. Nếu như nàng không muốn người khắp thiên hạ khổ sở sống qua ngày, sau này cũng không nên trốn chạy nữa”.

5. Chương 5

Đông Phương Diệu và Tần Tổ Giác trở lại hoàng cung đã là nửa đêm.

Dưới ánh trăng, hai người theo mật đạo đi về Hướng Minh cung, Tường Quý đợi ở cửa ngủ thiếp đi, Đông Phương Diệu không đánh thức hần, cùng Tần Tổ Giác không tiếng động bước vào tẩm cung, vung tay áo giữa, hai cây nến trong phòng bừng sáng.

Ánh nến yếu ớt không chói mắt lại làm cả tẩm cung rơi vào vẻ mông lung.

Đông Phương Diệu mang theo mấy phần men say ôm Tần Tổ Giác lên long sàng, tự mình giúp nàng cởi giày, vớ, lấy từng cây ngọc trâm trên tóc nàng xuống một cách nhẹ nhàng, hôn lên gò má lạnh như băng của nàng.

“Đừng đùa, ngày mai còn phải vào triều, nghỉ ngơi sớm một chút”. Bị hần náo loạn như vậy, Tần Tổ Giác nằm trong lòng hần cất giọng kháng cự.

Đông Phương Diệu mắt diếc tai ngơ, có thể nhận được đến bây giờ, hần đã rất bội phục mình.

Vừa rồi ở trên thuyền hoa Mẫu Đan trên hồ, rượu ngon món ngon, thịnh tình chiêu đãi đặc biệt của lão Tam khiến bọn hần dừng lại.

Tâm tình của hần rất tốt, Tổ Giác bởi hần uống một ly lại tiếp một ly.

Thật ra hần cũng có ý đồ riêng, muốn thừa dịp Tổ Giác uống rượu say thì đánh lén, lúc say, phong thái mê người của nàng nhất định tăng thêm mấy phần so với lúc bình thường.

Quả nhiên, bị hần chuốc vài ly rượu, hai gò má Tổ Giác đỏ ửng, ánh mắt mê ly, khiến cho tâm thần hần nhận nhạo, hận không thể đem người ta ăn vào bụng khi còn trên thuyền hoa.

Nếu không phải Tổ Giác cố ý hồi cung sớm, tối nay hần cũng không muốn trở lại.

Thật vất vả mới về tới Hương Minh cung, trong đầu hắn luôn hiện lên hình ảnh làm thế nào để khiến nàng nằm dưới thân hắn khóc nức nở, cầu xin tha thứ, kết quả nàng lại nói ngày mai có buổi triều để cho hắn đi ngủ sớm.

Sao có thể như vậy được?

Đông Phương Diệu rút quần áo của nàng ra, bàn tay hạnh kiểm xấu vuốt ve da thịt mềm non, đầu lưỡi linh hoạt nghịch ngợm theo chóp mũi, cằm, một đường hôn đến bộ ngực trắng nõn mềm mại của nàng.

Tần Tổ Giác khẽ thở gấp, cố gắng kháng cự sự nhiệt tình của hắn, nhưng hắn đâu chịu dễ dàng để cho nàng thoát đi, hắn ôm thật chặt như trói buộc nàng vào trong ngực, tỉ mỉ hôn lên từng tấc da thịt của nàng.

Bên ngoài trăng sáng treo trên cao, le que chấm nhỏ, trừ Ngự Lâm quân tuần tra, cung nhân hầu hết đã ngủ.

Đột nhiên, một hồi nhạc du dương, giống như tiếng tiêu loáng thoáng truyền vào tai hai người.

Đông Phương Diệu vẫn đắm chìm trong suy nghĩ nên yêu nàng ở tư thế nào, mà Tần Tổ Giác có mấy phần men say lại bị tiếng tiêu kia làm cả kinh, trợn to cặp mắt.

“Diệu, đợi đã nào...!”. Nàng đứng dậy, đẩy hắn ra, dựng lỗ tai, cẩn thận lắng nghe tiếng tiêu kia.

Tiếng tiêu xa xa truyền tới, trong màn đêm yên tĩnh, có vẻ đặc biệt đau thương. Nhưng dường như, tiếng tiêu kia cách hoàng cung khá xa, nếu không phải hai người võ công thâm hậu, nhĩ lực thật tốt, chỉ sợ cũng khó phân biệt ra được nguồn gốc của âm thanh đó.

Đông Phương Diệu bị nàng đẩy ra một bên sợ run trong chốc lát, người trước mắt giống như đang phòng bị cái gì, một khắc trước, lửa tình còn bùng cháy, trong nháy mắt, trở nên giống như con nhím, cách xa hắn cả ngàn dặm.

Trong lòng hắn chợt lạnh, ánh mắt nhìn thẳng vào đáy mắt nàng, “Tổ Giác, nàng làm sao vậy?”

“Chàng nghe thấy tiếng tiêu không?”

Hắn đương nhiên nghe được, nhưng không muốn thừa nhận trước mặt nàng.

“Chỉ là tiếng tiêu bình thường thôi, sao nàng phải để ý như thế?”

“Tiếng tiêu này không rõ lai lịch, dường như, người thổi tiêu cố ý thổi cho ta nghe, hơn nữa đoạn này là bài hát trước kia ta đã nghe qua, còn nhớ lúc trước có người đêm khuya xông vào hoàng cung không? Ta cảm thấy, người nọ cùng đại sư huynh có quan hệ gì đó”.

Đông Phương Diệu lộ ra một nụ cười lạnh, “Chuyện quá khứ đã xảy ra lâu như vậy rồi, có phải nàng vẫn không quên được Sở Tử Mặc không?”

Nghe thấy lời nói lạnh nhạt của hắn, Tần Tổ Giác sợ hết hồn.

“Ta hiểu rõ, trong lòng nàng đang trách ta lúc trước vì giết Sở Tử Mặc mà lợi dụng nàng, bởi vì chuyện này, nàng trừng phạt ta ròng rã hai năm”.

“Trong lúc ta nhẫn nhịn chịu đau khổ, yên lặng chờ đợi nàng tha thứ, ngây thơ cho rằng, thời gian có thể hòa tan tất cả, thật không nghĩ đến. . . .” Hắn cắn răng nói: “Nàng vẫn không thể quên được con người kia, một đoạn tiếng tiêu sẽ khiến nàng như chim sợ náy, nếu như bây giờ, Sở Tử Mặc bò từ trong quan tài ra, nói không chừng, vì chuộc tội, nàng có thể nhào vào lồng ngực của hắn nữa”.

“Diệu, sao chàng có thể nghĩ về ta như thế?”

“Ta cũng không muốn nghĩ như vậy, nhưng đã nhiều lần, nàng làm trái tim ta băng giá. Ta biết rõ người thổi tiêu kia là nam tử áo xanh ra tay giúp nàng tại Vĩnh Ninh trấn; ta cũng biết, lần trước hắn thừa dịp ta không có ở đây đã gặp mặt nàng. Bất kể hắn có mục gì, hắn dùng loại phương thức nào đến gần nàng, cũng làm ta cảm thấy không vui”.

Đông Phương Diệu cất thanh âm trầm lệ, “Tổ Giác, không có một nam nhân nào có thể chịu được nữ nhân yêu mến, người đang bên cạnh mình lại nghĩ tới nam nhân khác. Ta không muốn tranh cùng một người

chết, nếu như nàng không bỏ qua chuyện năm đó được, như vậy nàng giết ta đi, chỉ cần nàng thay Sở Tử Mặc báo thù, ân oán giữa ta và hần coi như huê nhau”.

Lời nói của hần khiến Tần Tổ Giác sợ run, khê nhếch miệng, cố gắng giải thích cho hần hiểu.

“Diệu, chàng tỉnh táo một chút, chúng ta không cần làm mọi chuyện phức tạp như vậy”.

“Người muốn làm mọi chuyện trở nên phức tạp là nàng, không phải ta. Tần Tổ Giác, ta thận trọng lấy lòng nàng, tại sao đổi lấy, nàng toàn gây tổn thương cho ta? Là ta biểu hiện tình yêu với nàng quá hèn mọn? Hay là, căn bản, nàng không yêu ta?”

Đông Phương Diệu đang nổi giận, không nghe bất cứ lời giải thích nào của nàng, hần cứ khẳng khái cho rằng mình nghĩ đúng.

“Ta.”

Không đợi nàng giải thích, hần đã vung tay lên, ánh sáng biến mất, cả Hướng Minh cung lâm vào bóng tối.

“Ta mệt mỏi, ngủ đi!”. Thanh âm lạnh như băng vang lên.

Đông Phương Diệu đưa lưng về phía Tần Tổ Giác, không nói tiếng nào, kéo chăn qua, lặng lẽ liếm láp vết thương trong lòng.

Mọi người cho là hần lạnh lùng không hề yếu đuối. Không, không phải vậy, hần giấu nhược điểm rất tốt, chỉ khi có Tổ Giác ở trước mặt, hần mới không chút đề phòng, hần quan tâm nàng như thế, nhưng nàng thì sao? Nàng có thể nói đi thì đi, không chút nào quyến luyến, ném hần ở trong hoàng cung to lớn này.

Mặc dù bây giờ nàng đã trở về, hần vẫn rất bất an, hần cần nàng bảo đảm sẽ không rời đi nữa, chỉ có khi ôm nàng, hần mới có thể cảm nhận được nàng đang ở bên cạnh mình, cảm giác rất chân thực .

Trong khi hần lo được lo mất, nàng lại thông dong, thậm chí vào lúc nhiệt tình nhất nàng còn có thể phân tâm, sao hần lại không giận? Hần phải làm thế nào mới có thể khiến nữ nhân này cam tâm tình nguyện vĩnh viễn lưu lại làm bạn hần?

Nhìn hần không vui, lòng nàng cũng không dễ chịu, làm nũng đẩy bờ vai hần, “Chàng tức giận sao?”

Đông Phương Diệu tức giận hất tay nàng ra, cự tuyệt không nói chuyện với nàng.

Tần Tổ Giác thở dài, “Được rồi, chàng đã mệt mỏi, vậy ngủ sớm đi”.

Nói xong, nàng nằm im không nhúc nhích, hai người lưng đối lưng, suốt đêm không nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau, Đông Phương Diệu vào triều sớm hơn một chút, sau khi ngồi lên long y trong Thái Hòa điện, sắc mặt không tốt cho lắm.

Văn võ bá quan cũng không biết vì sao mới sáng sớm mà mặt mày hoàng thượng đã nhăn nhó, tránh chọc giận Người, ai thượng tấu vào thời điểm ấy lại càng thêm cẩn thận.

Thật may là gần đây không có sự tình gì lớn xảy ra, để xử một nhóm quan tham ô lại, Tôn Hữu Đạo nhờ mấy cự thần trong triều chiêu hiền nạp sĩ, tìm kiếm nhân tài cống hiến triều đình.

Chúng đại thần hồi báo tất cả hạng mục công việc một cách đơn giản và nhanh chóng, xong xuôi, Đông Phương Diệu liền tuyên bố bãi triều, dẫn đầu rời Thái Hòa điện.

An Nhạc vương Đông Phương Lạc đã trở lại kinh thành cũng lâm triều. Bãi triều xong, hần tới Ngự thư phòng cầu kiến, vào cửa, đã thấy Đại hoàng huynh mặt nhăn mày nhíu, đang đứng một mình trước cửa.

“Quái, tối hôm qua Đại hoàng huynh cùng Tổ Giác tỷ tỷ nên vượt qua một đêm thất tịch may mắn chứ, sao bây giờ huynh lộ ra một bộ dạng đau khổ, giống như người ta thiếu mấy triệu lượng bạc không chịu trả vậy?”.

Trong lòng Đông Phương Diệu còn đang tức giận, lúc này, thấy đệ đệ chạy tới trêu chọc mình, tâm tình càng thêm bức bối.

“Có chuyện thì tấu, không có thì đi đi”.

Hắn cũng không giận, ngược lại, cười ha ha, có chút hả hê nói: “Ồ, quả nhiên là cãi nhau với cô dâu mới?”

“Lão Tam, mặc dù trăm không chém đầu của ngươi, nhưng không có nghĩa là không thể giày vò ngươi đến chết được”. Mặt Đông Phương Diệu buồn rười rượi cười lạnh, “Bận tâm mỗi chân tình giữa chúng ta, trăm mới để ngươi ngang ngược can rở, cố tình làm vậy, nếu ngươi thật sự chộc giận trăm, ta sẽ nhằm vào quá khứ của ngươi, gộp hết tội lỗi lại, đầu ngươi trăm để cho giữ lại, nhưng roi thì nhất định không thiếu được đâu”.

Đông Phương Lạc cũng không e ngại, cười đến mức đến đáng đánh đòn, “Hoàng huynh đang tính nợ cũ sao, đường đường là nhất triều thiên tử độ lượng mà lại hẹp hòi như thế thì không tốt đâu”.

“Vậy thì sao? Trong bụng có thể chống thuyền chính là Tể tướng cũng không phải là Thiên Tử, đừng quên ngươi còn đâm trăm một đao, nếu trăm truy cứu, ngươi cho rằng, mình còn có thể vui vẻ như hiện tại được sao?”

“Đừng quên một đao kia là do huynh bắt ta làm”.

Khóe miệng hắn giương lên, “Ai tin ngươi?”

“Huynh quả nhiên âm hiểm xảo trá, trở mặt vô tình”. Đông Phương Lạc lầu bầu hai tiếng, biết nếu tiếp tục trêu chọc huynh trưởng, sẽ không có lợi, liền vội vã tiến lên vài bước, nghiêm túc nói: “Hoàng huynh cũng đừng buồn ta, ta hôm nay tới gặp hoàng huynh, không phải chọc cho ngươi buồn. Huynh còn nhớ, gần đây nước ta không ngừng xuất hiện người Huyền Cương không?”

Đông Phương Diệu không lên tiếng, đứng chấp tay, lạnh lùng nhìn hắn, tựa hồ đang chờ hắn nói tiếp.

“Ta sai Dương Cửu điều tra, kết quả Dương Cửu cho biết một tin tức không tầm thường, nghe nói những người Huyền Cương kia cải trang thành các tiểu thương, từng nhóm tiến vào Bắc Nhạc, ngoài mặt là tới buôn bán, thật ra là đang âm thầm dò thám tin tức nội bộ nước ta”.

Lời nói này khiến Đông Phương Diệu dao động mấy phần. Hắn nheo mắt lại, trầm ngâm hồi lâu, “Theo ý kiến của ngươi, mục đích lần này bọn họ đến là gì?”

“Hiện chưa rõ lắm, nhưng khẳng định không phải là chuyện tốt”. Đông Phương Lạc vuốt cằm nghĩ một lát, lại nói: “Ta nhớ, mười mấy năm trước, Huyền Cương từng cùng ta giao chiến ở Bắc Nhạc, lúc ấy mang binh xuất chiến, chính là cha Tiểu Mãn, Hạ Tử Ngang tướng quân, Huyền Cương bởi vì không địch lại, liền phái sứ thần cùng nước ta nghị hòa, ký kết một phần hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau”.

“Từ đó, Huyền Cương hàng năm đều đến Bắc Nhạc tiến cống ngựa, dược liệu, còn có da áo lông, liên tiếp vài chục năm đều như thế, không có gì thay đổi”.

“Nhưng khi ta đến Nam Lăng hoàng triều, từng nghe nhị hoàng huynh nói, mấy năm gần đây, thân thể Đại vương Huyền Cương không tốt lắm, mười bốn vương tử đều đang mơ ước ngôi vị, một khi Đại vương Huyền Cương băng hà, tân vương kế vị, khó bảo toàn còn có thể tiếp tục tuân thủ năm quy ước trong hiệp nghị kia”.

Lời nói này kết thúc, hai huynh đệ cùng trầm tư.

Nếu như Huyền Cương thật sự có dị tâm, đối với Bắc Nhạc mà nói là một uy hiếp lớn.

Mặc dù Quân Dao lên, Bắc Nhạc tăng thêm một bậc, nhưng Đông Phương Diệu chủ trương dùng nhân trị thiên hạ, một khi xảy ra chiến sự, khó tránh khỏi nguy hiểm cho dân chúng, tạo thành sinh linh đồ thác, đây là điều hắn không muốn thấy.

“Hoàng huynh chớ nên lo lắng, ta sẽ âm thầm phái người đi điều tra xem Huyền Cương thực sự có âm mưu gì, hiện tại chúng ta biết bọn họ đến không có ý tốt, cho nên sớm chuẩn bị đề phòng, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, cũng có thể ứng phó”

Đông Phương Diệu gật đầu, “Chuyện này giao cho ngươi, âm thầm thi hành, không cần phô trương, ngộ nhỡ trong triều có gian tặc, cũng có thể tránh việc bất ổn động rúng”

“Ừ, ta sẽ chú ý”.

Hai người lại lén lút thương nghị một hồi, Đông Phương Lạc thấy tâm tình huynh trưởng không chuyển biến, không khỏi nói: “Từ lúc lâm triều tới giờ, huynh đều mặt nhăn mày nhó, mang bầu tâm sự nặng nề, để ta đoán, chẳng lẽ huynh cùng Tổ Giác tỷ tỷ xảy ra chuyện gì không vui?”

“Chuyện của Trẫm, không cần người quan tâm”. Đông Phương Diệu rõ ràng không có ý định đem chuyện tối hôm qua ra chia sẻ cùng đệ đệ.

Như gặp phải đinh, Đông Phương Lạc sờ sờ lỗ mũi, cười nhạt, “Hai ta đều là huynh đệ, đối với ta, huynh cần gì giấu giếm. Hai năm qua hoàng tẩu không có ở đây, ngày ngày, huynh sầu khổ ta đều nhìn thấy trong mắt, huynh không vui, thân đệ đệ, ta đây cũng đâu sung sướng gì.

“Hoàng huynh, có câu nói: “ Miễn cưỡng hái dưa”, nếu như hoàng tẩu thật lòng muốn rời xa huynh, huynh cần gì phải cố ép tỷ ấy ở lại ?”

“Ai nói Tổ Giác muốn rời xa trẫm?”

“Ồ? Chẳng lẽ ta đoán sai rồi, không phải bởi vì hoàng tẩu bỏ đi mới chọc cho hoàng huynh không vui sao?”

Đông Phương Diệu trừng mắt nhìn hần, chần chừ, mới đem chuyện xảy ra tối qua nói cho hần biết.

Nghe xong, Đông Phương Lạc có chút im lặng.

“Cũng bởi vì chuyện này, người liên giận hoàng tẩu, còn mắng chửi một trận?”

“Mắng nàg?” Đông Phương Diệu cười khổ một tiếng, “Nàng rơi một sợi tóc, trẫm cũng đau lòng thật lâu, làm sao trẫm có thể mắng nàg?”

“Nhưng đối với hoàng tẩu, nghe những lời nói kia còn khó chịu hơn cả mắng chửi. “Chính hần là người từng trải, tự nhiên biết, hai chữ “Tình cảm” có bao nhiêu đau đớn. “Hoàng huynh, mặc dù ta nói ra lời này hoàng huynh có thể không thích nghe, thế nhưng khi người lợi dụng hoàng tẩu hại chết Sở Tử Mặc, để cho nàg đắc tội hại chết đồng môn, là huynh không đúng”.

“Sở Tử Mặc kia là đại sư huynh của hoàng tẩu, từ nhỏ đối với hoàng tẩu hết mực yêu thương, hoàng tẩu mặc dù không đáp lại tình cảm của hần, nhưng tình đồng môn, tình huynh muội nhất định là có, huynh lợi dụng sự tin tưởng của Sở Tử Mặc đối với hoàng tẩu, hạ độc trên tiêu, đầu độc hại chết hần, sao hoàng tẩu không đau lòng.

“Nhưng sau khi chuyện đó xảy ra, hoàng tẩu cũng không trách huynh một câu, vẫn tận tâm tận lực phụ tá huynh, cho đến ngày đem giang sơn tự tay dâng tặng đến trước mặt huynh. Tấm lòng đó, thế gian mấy người có?”

“Huynh trách nàg bỏ đi ngày huynh lên ngôi, nhưng lúc nàg nghe tin huynh bị đâm trọng thương, cũng chạy về kinh thành, ngu ngốc rơi vào chiếc bẫy huynh lập ra. Miệng huynh cứ nói nàg đối với huynh vô tâm, nếu thật sự vô tâm, vì sao còn trở về xem thương thế của huynh?”

Đông Phương Diệu bị tiểu đệ nói đến á khẩu không trả lời được, đáy lòng đau xót.

Những lời Lão Tam nói, trong lòng hần hiểu hơn ai hết, chẳng qua, trong mắt người tình không chứa một hạt cát. Rõ ràng, Tổ Giác đối với Sở Tử Mặc chỉ có tình huynh muội, nhưng do ghen tỵ, cho dù đã chết, nam nhân kia vẫn muốn ngăn tình cảm giữa hai người.

“Sở Tử Mặc chết đi, đối với hoàng tẩu mà nói chính là một kết cục buồn, việc huynh phải làm là không nên ép nàg phải quên người này, mà giúp nàg từ từ quên lãng, chỉ khi tâm của nàg mở ra, các người mới có thể ở cùng nhau hết nửa đời còn lại, không gì ngăn cách.

“Làm người không nên quá tham lam, nếu lúc trước vì ngôi vị hoàng đế, huynh lựa chọn lợi dụng hoàng tẩu, thì nên cam tâm tình nguyện chịu đựng kết quả này”.

“Không phải ai cũng có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế phải, dưới vị trí này phủ kín vô số thi thể, ta nghĩ, huynh hiểu đạo lý này, không ngờ, khi rơi vào vòng xoáy tình cảm thì huynh lại hồ đồ như thế.

“Hoàng huynh, huynh là người thông minh, biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm, ta tin huynh hiểu tất cả, chẳng qua đã bị tình cảm làm cho hôn mê mất tỉnh táo, tóm lại, hoàng tẩu vô tội, huynh hãy ở đây

suy nghĩ kĩ một chút, đoạt lấy không phải là hình thức yêu duy nhất, những gì hoàng tẩu bỏ ra cho huynh, huynh bù lại bao nhiêu cũng không đủ”

Nói xong, không đợi huynh trưởng đáp lại, Đông Phương Lạc đã xoay người rời đi.

Trong ngự thư phòng trống vắng, Đông Phương Diệu cao ngạo đứng trước cửa sổ, ngơ ngác rất lâu.

Hắn không đáp lại lời Lão tam không có nghĩa là hắn không nghe lọt chữ nào.

Hồi tưởng lại lời nói lạnh nhạt tối hôm qua đối với Tổ Giác, toàn thân hắn toát ra mồ hôi lạnh.

Tính tình Tổ Giác luôn ôn hòa, rất ít xung đột cùng hắn, nếu như hai người có ý nghĩ đối địch, gặp phải ý kiến không hợp, nàng sẽ kiên nhẫn phân tích cho hắn nghe, chưa bao giờ tức giận, dùng lời nói cay nghiệt để đối chọi với hắn.

Nhưng vì ghen tỵ, hắn đã nói ra những lời đả thương nàng, còn phát giận không để ý tới nàng, thậm chí ngay cả lúc rời giường cũng không quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái.

Tối qua hai người đều ngủ không yên ổn, hơi thở Tổ Giác hòa trong đêm thanh tĩnh làm hắn biết Tổ Giác không ngủ, suốt đêm cứ nằm im như vậy.

Sau khi hắn đứng lên, ngay cả lời an ủi cũng không có, để cung nhân phục vụ hắn mặc xiêm áo xong, liền mang cơn giận còn sót lại vào triều.

Nếu như Tổ Giác thật sự bị hắn chọc giận, không chừng lại không chào mà rời cung trốn đi.

Tâm tư Đông Phương Diệu ở Ngự thư phòng rối bời, tâm trạng Tần Tổ Giác ở lại Hướng Minh cung cũng không tốt.

Hồi tưởng lại hình ảnh lúc sáng sớm, khi nam nhân kia nổi giận rời đi, lòng nàng đau thắt...

Có phải nàng rất quá đáng, ý vào tình thương yêu của Diệu đối với nàng, mà một lần nữa lại khiêu chiến đến ranh giới cuối cùng của hắn?

Lần này hồi cung, trước mặt nàng, hắn luôn bày thấp tư thế, cẩn thận chuẩn bị tất cả những thứ nàng yêu thích, thân là một đế vương, làm được như thế, đã là điều không dễ.

Nếu như không có đại sư huynh, nàng cùng Diệu đúng là một đôi vô cùng hạnh phúc, nhưng.

Nghĩ đến đại sư huynh chết oan, trên khuôn mặt Tần Tổ Giác lại toát ra sự áy náy.

Nhưng thị thị phi phi, đâu phải chỉ dùng một câu đúng sai là có thể giải thích hết được?

Diệu chỉ làm chuyện hắn nên làm, nếu hắn không làm, cũng có người khác làm, mỗi người đều có lập trường của mình, Diệu không sai, đại sư huynh không sai, như vậy ai mới là người sai?

Nàng thở dài sâu kín, chợt thấy một người sắc súa mùi rượu bước vào.

Trong nháy mắt, bức rèm che bị vén lên, chỉ thấy người kia chân không, nhắm thẳng mình mà đến.

Hắn uống rượu?

Tần Tổ Giác ngăn ra, nếu không đỡ hắn sẽ ngã xuống, nàng vội vàng tiến lên, một tay vịn lấy hắn.

“Tổ Giác.”

Nam nhân ôm chặt thân thể nàng vào lòng, hơi thở tràn đầy mùi rượu khiến nàng thoáng cau mày.

“Thì ra nàng vẫn còn ở đây, thật may là nàng vẫn còn ở đây”. Đông Phương Diệu cười ngây dại, đôi tay không tự chủ được dùng sức siết chặt, “Nếu nàng đi rồi, ta thật sự hối hận chết mất”

Nghe vậy, ngực nàng đau nhói, không nhịn được liền nói: “Chàng say rồi, tới giường nằm xuống đi”

“Không, ta không say, nếu có say, thì chính là trái tim ta chứ không phải chỗ này”.

Đông Phương Diệu chỉ vào đầu mình, thân thể đang say lão đảo đứng thẳng, cúi đầu xuống thấp hơn nửa người.

“Tối hôm qua ta chộc nàng tức giận, ta sợ nàng không để ý tới ta nên mới kêu Tường Quý chuốc rượu cho ta thêm can đảm, có mấy lời, lúc tỉnh ta không dám nói cùng nàng, chỉ có say, mới có dũng khí nói ra. Tổ Giác.”

“ Trong thâm tâm nàng đối với Sở Tử Mặc còn áy náy, tất cả đều bởi vì ta, nếu như có ta, nàng cũng không có kết quả như ngày hôm nay, nên... người phải chịu đựng sự trừng phạt là ta, không phải nàng”.

Hắn vuốt ve nàng vô cùng êm ái, cười nói , “Tội thuộc về ta, nên để ta bị trừng phạt, nàng hãy cố sống thả lỏng mình, không cần phải sống mệt mỏi như thế này nữa, nhìn nàng như vậy, ta đau lòng lắm, nàng biết không?”

Tần Tổ Giác ngược mặt nhìn hắn, đáy lòng đau xót vô hạn, không cách nào khống chế, nước mắt tràn mi.

Đông Phương Diệu thấy, từ từ cúi đầu, từng giọt từng giọt, hôn nước mắt rơi trên má nàng.

“Đừng khóc, nàng không nhớ sao? Trước khi lên ngôi ta đã nói, một ngày kia, nếu ta lên làm hoàng đế, nhất định sẽ làm cho nàng trở thành người hạnh phúc nhất.

“Bất kỳ cửa ải khó khăn nào ta đều không sợ, duy chỉ có nước mắt của nàng, sẽ làm lòng ta đau đớn. Tổ Giác, ta muốn để cho nàng hạnh phúc làm thê tử của Đông Phương Diệu, ta sẽ đem hết toàn lực giúp nàng thoát khỏi tội nghiệt”

“Diệu.” Tần Tổ Giác ôm hắn thật chặt, khóc thất thanh.

Đông Phương Diệu đưa tay nâng cằm nàng lên, dịu dàng hôn lên nước mắt của nàng, khóe mắt, gương mặt, đôi môi, hắn hôn triu mến, bàn tay chậm rãi chạm vào ngực nàng, khiến nàng run lên.

Hắn dùng một tay ôm nàng lên long sàng, đặt thân thể tinh trắng lên trên người nàng, dịu dàng nàng nở rộ....

Một đêm tràn đầy ngọt ngào, khi Tần Tổ Giác ngủ thật say, trong đầu Đông Phương Diệu không cưỡng lại được cảm giác hạnh phúc khó tả.

Hắn biết, trong lúc này, Tổ Giác không thể bỏ nút thắt trong lòng xuống, nhưng nàng đã tiếp nhận tình cảm của hắn.

Gây gổ thật sự rất đau đớn, nếu như lão Tam không kịp thời mắng tỉnh hắn, hắn không biết mình còn để tâm đến chuyện vụn vặt ấy tới khi nào.

Đúng lúc đó, long sàng đột nhiên rung nhẹ.

Đông Phương Diệu cùng Tần Tổ Giác đều là người tập võ, gió thổi cỏ lay cũng làm cho bọn họ cảnh giác.

Tần Tổ Giác đột nhiên mở mắt, lẳng lặng quan sát động tĩnh chung quanh.

Hắn cũng ngẩn ra, hạ mắt xuống, nhìn nàng bị chắn kinh mà tỉnh lại, đáy lòng hiện lên thương yêu vô hạn.

“Vừa rung một cái có phải không?”

Đông Phương Diệu gạt đầu, nhìn thần sắc nàng mệt mỏi, dịu dàng nói: “Ngủ đi, không có chuyện gì, ta sai Tường Quý đi thăm dò một chút là biết chuyện gì xảy ra”.

Tần Tổ Giác cực kỳ mệt nhọc, gạt đầu một cái, vùi mình vào ngực hắn, chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, trời vừa sáng, đã nghe thanh âm Tường Quý truyền đến. “Vạn tuế gia, Thứ sử An Phong phái người hỏa tốc chạy tám trăm dặm không ngừng nghỉ tới cấp báo, nửa đêm hôm qua, An Phong bị động đất.”

Nghe vậy, Đông Phương Diệu thất sắc. Chẳng lẽ chấn động tối hôm qua là cái này?

Tần Tổ Giác vừa tỉnh lại cũng bị tin tức này chấn động. Tối hôm qua, nàng chỉ cảm thấy sự lay động nhẹ nhàng, nhưng An Phong cách kinh thành ít nhất cũng vài trăm dặm lộ trình, nếu ngay cả kinh thành cũng có thể cảm nhận được chấn động, như vậy An Phong.

“Tổ Giác, nàng nghỉ thêm một lát, ta lên triều xem ý kiến của các đại thần thế nào”. Đông Phương Diệu vội vàng đứng dậy, chuẩn bị đơn giản rồi lên triều.

Trên điện, rất nhiều đại thần đều nói tới chuyện động đất tối hôm qua.

Không lâu sau, thị vệ được Thứ sử An Phong phái đến được triệu tới Thái Hòa điện, đem tình hình của An Phong báo cáo rõ ràng.

Nghe xong, chúng đại thần có chút khiếp sợ. Hoài Châu vừa mới xảy ra lũ lụt, hôm nay An Phong lại gặp địa chấn, và lại tình hình rất thảm trọng.

Mọi công trình, nhà cửa bên trong thành An Phong sụp đổ toàn bộ, dân chúng địa phương tử thương vô số, kho lương thảo của quân đội cũng bị hủy, hai vạn đại quân đóng tại nơi đó sắp lâm vào cục diện thiếu hụt lương thực trầm trọng.

Tin tức này khiến triều đình lâm vào tình cảnh khó khăn.

An Phong đối với triều đình Bắc Nhạc là một địa phương vô cùng nhạy cảm, bởi vì, An Phong chính là quê cũ của binh mã đại tướng quân đã qua đời, Sở Tử Mặc, hai vạn đại quân đóng tại đó đều là bộ hạ hân tin cậy nhất.

Năm đó Sở Tử Mặc đột tử, rất nhiều tướng lĩnh theo hân muốn tạo phản, thật may là Đông Phương Diệu đã đánh đòn phủ đầu, lo lắng chiêu an, lúc này mới không đánh mà thắng, đè bẹp ý chí làm phản của họ.

Nhưng trong lòng tướng lĩnh đã có bất mãn, cho nên, thời điểm quân đội biên chế lại, không ít người xin phép thượng cấp, hi vọng có thể tiếp tục lưu lại, đốc sức vì An Phong.

Đông Phương Diệu cũng không phản đối, biết những tướng lĩnh kia trung thành với Sở Tử Mặc, nếu bọn họ muốn ở lại An Phong, hân cũng không làm khó.

Kể từ sau khi lên ngôi, hân toàn tâm dốc sức phát triển kinh tế, tuyển dụng người tài, một An Phong nhỏ, cứ như bị hân quên lãng.

Không nghĩ lần động đất này lại xảy ra ở An Phong, đây đúng là việc làm cho người ta đau đầu.

Triều đình vì chuyện này mà xảy ra tranh cãi, tất cả mọi người không biết nên phái ai đi khắc phục thiên tai, nhìn thái độ của thủ hạ cũ của Sở Tử Mặc, ai đi cũng không có lợi.

Mọi người ở đây không đưa ra được kế gì, không ai cất lời. Đông Phương Diệu đột nhiên nói: “Lần này An Phong gặp nạn thiên tai, trẫm sẽ về đó”.

Tiếng nói vừa dứt, mọi người kinh hãi.

Nhưng hân không để văn võ bá quan có bất kỳ ý kiến nào, trực tiếp tuyên bố bãi triều, đứng dậy rời đi.

Trở lại Hướng Minh cung, Đông Phương Diệu đem chuyện ngày hôm nay nói rõ với Tần Tổ Giác, cuối cùng, nghiêm túc bày tỏ, “Ta đã quyết định tự mình đi An Phong khắc phục nạn thiên tai”.

Nàng kinh ngạc, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

“Ta đã cho Tường Quý đi chuẩn bị tất cả, còn phân phó Tôn Hữu Đạo nhanh chóng chuẩn bị lương thảo, lần này đi An Phong, ta chỉ mang hai ngàn tinh binh”.

“Nhưng tướng lĩnh An Phong đều là bộ hạ cũ của sư huynh”.

“Vậy thì sao?” Đông Phương Diệu mỉm cười, “Sở Tử Mặc đã chết, dù ban đầu những người đó thề chết theo hân, bọn họ vẫn là quân nhân Bắc Nhạc. Hơn nữa, ta cũng có thể nhân cơ hội này, tiếp tục chiêu an”.

“Lúc mới lên ngôi, bận rộn nhiều việc, muốn nhanh chóng, ta chỉ có thể dùng phương pháp trọng thưởng để thu phục nhân tâm, sau đó sẽ dùng võ lực khiến một số người không dám vọng động, nhưng ta cũng hiểu, bọn họ không chân chính thần phục ta, bọn họ đều là nam tử hân, muốn thắng được lòng trung thành của bọn họ, ta phải để cho bọn họ tâm phục khẩu phục”.

“Chàng đã muốn đi, vậy ta về đó cùng chàng”.

“Tổ Giác, nàng là nữ nhân, đi về địa phương xa xôi như vậy sẽ rất khổ cực”

Nàng cười nói: “Năm đó cùng chàng trốn tránh sự truy đuổi của tiên hoàng, cùng chàng thiết lập kế hoạch trong quân trường, ta đều không sợ khổ, chẳng lẽ ở trong hoàng cung sống an nhàn sung sướng một thời gian, trong mắt chàng, ta đã hóa thành đóa hoa mảnh mai? Huống chi, chàng là thiên tử cũng không sợ vất vả, quyết định tự mình tiến về khu vực thiên tai”.

“Không hiểu thiên hạ thì làm sao trị được thiên hạ?”. Hắn thở dài, nhẹ nhàng nâng tay của nàng, “Tổ Giác, nàng có thể đi cùng ta, dĩ nhiên là không còn gì tốt hơn”.

6. Chương 6

Dưới sự chuẩn bị cẩn thận của Tôn Hữu Đạo, hoàng đế Bắc Nhạc, Đông Phương Diệu mang theo hai ngàn tinh binh cùng với hoàng hậu Tần Tổ Giác, tiến về An Phong, giúp dân chúng khắc phục nạn thiên tai.

Hai ngàn tinh binh hộ tống khối lượng vật liệu lớn, bao gồm các loại dược liệu, thức ăn, chăn, còn chuẩn bị cả lương thảo. Từ kinh thành đến An Phong, nhanh cũng phải một ngày đường, vì muốn đến khu vực thiên tai nhanh chóng, Đông Phương Diệu hạ lệnh đi không ngừng nghỉ.

Càng đến gần An Phong, cảnh vật càng tiêu điều.

Bởi vì quy mô động đất cực lớn, rất nhiều phòng ốc với diện tích lớn sụp đổ, dân chúng không có nhà để ở, chỉ có thể tụ tập tại bãi đất trống, có cỏ thì nằm ngủ trên cỏ, không có cỏ thì ngã ra đất nghỉ. Thấy quân đội triều đình mang theo vật liệu tới, dân chúng như thấy ánh rạng đông, trên mặt đều nở nụ cười.

Tận mắt nhìn thấy khu vực thiên tai hoang lạnh thê thảm như vậy, đáy lòng Đông Phương Diệu cực kỳ khó chịu. Những người dân này đều là con dân của hắn, thật đúng là, muốn an quốc trước tiên phải an dân, cuộc sống của dân chúng phải tốt, vua mới có thể vô tư.

Tần Tổ Giác xưa nay lòng dạ yếu mềm, trong hai năm qua, đi qua mỗi nơi, thấy chuyện bất bình đều ra tay tương trợ, hôm nay tận mắt nhìn thấy dân chúng gặp rủi ro, người già, phụ nữ và trẻ con bệnh tật, bị thương, một cảnh tượng thê lương, khiến nàng không đành lòng.

Trận động đất này chẳng những khiến nhà cửa dân chúng sụp đổ, mà còn làm cho nhiều người dân bị thương, vô tình cũng có thể nhìn thấy được thi thể, bên cạnh thi thể là tiếng khóc, tiếng kêu gào của thân nhân người đã mất.

Đông Phương Diệu cũng không phiến hà, lập tức hạ lệnh quân đội đóng quân ở nơi này, triển khai công việc khắc phục nạn thiên tai.

Những người dân gặp thiên tai không có nhà để về không nghĩ lần này lại có người tới cứu trợ, lại là thiên tử đương triều, hoàng thượng, người có địa vị cao lại nhân nhượng trước người có địa vị thấp, đi tới An Phong, tự mình khắc phục tai họa, điều này làm cho đáy lòng dân chúng có chút rung động.

Bọn họ đã sớm nghe đến uy danh của Đức Trinh đế, sau hai năm đã chinh đồn Bắc Nhạc rõ ràng.

An Phong chỉ là một trấn nhỏ tầm thường, mặc dù cách kinh thành không xa, nhưng đây là quê hương của Sở Tử Mặc, là chướng ngại vật lớn nhất ngăn cản con đường bước lên ngôi vị của Đức Trinh đế năm xưa.

Cho nên lúc này, An Phong đột nhiên gặp tai họa lớn, dân chúng địa phương đều hoang mang.

Mọi người đều cho rằng, ấn tượng của hoàng thượng đối với An Phong rất xấu, ước gì dân chúng An Phong đều chết hết đi, không ai nghĩ rằng, động đất xảy ra mới hai ngày, triều đình liền phái đại quân mang theo vật liệu phong phú tới cứu trợ. Chẳng những phát ra một số lượng cứu tế phẩm, còn đem theo mười mấy quân y, lấy dược liệu thượng hạng, thay những thứ thuốc tầm thường kia, cẩn thận chữa trị cho những dân chúng bị thương.

Hai ngàn tinh binh hành động nhanh chóng, giúp đỡ dân chúng dựng lều tạm thời, giải quyết nơi ở cho bộ phận dân chúng ngủ ngoài đồng.

Điều này làm cho dân chúng An Phong chảy nước mắt, rồi rít cảm tạ hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn.

Nhưng khi phần lớn mọi người ở đây cảm động và nhớ nhung hoàng ân thì lại có một phần nhỏ không chịu khuất phục Đông Phương Diệu.

Bọn họ không phải là ai khác, chính là bộ hạ cũ của Sở Tử Mặc, hai vạn binh mã vẫn đóng tại An Phong. Thủ lĩnh hai vạn binh mã này là Ngô Việt, một họ hàng xa của Sở Tử Mặc, rất trung thành với hắn. Dưới Ngô Việt là phó tướng Trần Minh Viễn, Hạ Hữu Lượng, có quan hệ thân thiết với Sở Tử Mặc.

Động đất tạo nên tổn hại khó có thể ước đoán, không chỉ có trại lính bị sập, mà còn có một số huynh đệ bị thương, chết, lương thảo cũng tổn thất hơn phân nửa, đang lúc bọn họ không có cách gì thì hoàng thượng lại đích thân đến An Phong cứu nạn.

Sau khi hết khiếp sợ, trong lòng những người này rất khinh thường, cảm thấy hành động lần này của hoàng thượng nhằm lấy lòng dân, giống hành động dùng tiền mua chuộc nhân tâm năm đó.

Cho nên khi Đông Phương Diệu cử quân tiên phong đem một số lương thảo đến nơi này cho bọn họ, Ngô Việt cầm đầu mấy tướng lĩnh cao ngạo nói: “Chúng ta nhận tiếp tế tạm thời coi như đầy đủ, không cần triều đình cứu tế”.

Những lời này truyền tới tai Đông Phương Diệu rất nhanh, nhưng hắn không tức giận, nhếch miệng mỉm cười, “Giờ trò cũng không nhìn thời điểm, thuộc hạ năm đó Sở Tử Mặc coi trọng nhất, cũng chỉ có khả năng như vậy thôi sao?”

Cách đó không xa, Tần Tổ Giác đang sửa sang lại hành lý tùy thân, nghe vậy, vội vàng xin tha thứ nói: “Hai năm qua, triều đình không quan tâm tới An Phong, trong lòng bọn họ có chút thành kiến cũng không thể tránh được”.

Đông Phương Diệu biết nàng lo lắng mình tức giận sẽ bất lợi cho những tướng sĩ kia, thích thú lộ ra nụ cười ôn hòa, “Nàng đừng suy nghĩ nhiều, ta có chừng mực”. Nói xong, hắn nhìn về phía trưởng môn nơi quân tiên phong đóng, “Truyền lệnh xuống, triệu tập những tướng sĩ kia đến một chỗ, trẫm có lời muốn nói với bọn họ”.

Quan tiên phong lĩnh mệnh rời đi, sau hai nén nhang, liền có binh lính báo lại, binh mã đóng ở An Phong đã tập hợp bên ngoài chờ thánh giá.

Hắn thay đổi xiêm áo, kéo tay Tần Tổ Giác, cười nói: “Nàng có muốn đi theo ta không?”

Nàng tất nhiên sẽ không lắc đầu. Nàng đi theo hắn, nếu những tướng sĩ kia có nói câu nào không xuôi tai, chọc giận mặt rồng đại khai sát giới, nàng còn có thể khuyên một trong hai bên.

Đông Phương Diệu bị nàng chọc cười, nắm tay nàng. “Yên tâm, chuyện này ta tới đây là để cứu tế, không phải giết người”.

Nàng tức giận trừng mắt nhìn hắn, cảm thấy nam nhân này thật sự khôn khéo, nội tâm của nàng cũng bị hắn nhìn thấy rõ ràng.

Khi Đông Phương Diệu xuất hiện trước mặt những tướng sĩ kia, mặc dù trong lòng bọn họ không phục, nhưng quân là quân, thần là thần, bọn họ không muốn gây ra nhược điểm khiến hoàng thượng có cơ hội làm khó dễ, lập tức cùng nhau quỳ xuống đất, miệng hô vạn tuế.

Hắn phất tay, vận dụng nội lực, quay về phía mọi người la to một tiếng, “Bình thân”.

Một tiếng này, khí thế mệnh mông cuồn cuộn, nội lực hùng hậu, uy nghi khí phách vô tận. Tất cả tướng lĩnh có mặt ở đó, bao gồm Ngô Việt, cũng không khỏi phải ngẩng đầu lên, lấy làm kỳ lạ.

Đông Phương Diệu dùng khinh công nhảy lên một gian phòng.

Gió nhẹ nhẹ đưa, thổi tung áo bào của hắn, tướng sĩ không khỏi âm thầm hút một ngụm khí, hoàng thượng vừa giống một thần tiên, vừa giống một công tử phong lưu, giờ tay nhắc chân đều thể hiện rõ khí phách của bậc vương giả, không hổ là vua của một nước.

Trên thực tế, bọn họ cũng nghe qua không ít chiến công của Đức Trinh đế, mặc dù khinh thường thủ đoạn hấn sử dụng với Sở tướng quân năm đó, nhưng không thể phủ nhận, hai năm qua, dưới sự cai trị của hắn, trừ một chút thiên tai không thể tránh khỏi, Bắc Nhạc được ca tụng là quốc thái dân an.

“Lần này An Phong gặp tai họa, trăm thấy đau thương sâu sắc, trên đường đi tới nơi này thấy không ít nạn dân trôi giạt khắp nơi, không nhà để về, thậm chí là tan cửa nát nhà, khổ sở trong đó, trăm có thể hiểu được”. Đông Phương Diệu chậm rãi mở miệng, giọng điệu chân thành, lời nói phát ra từ trái tim.

“Thân là đế vương Bắc Nhạc, trăm rất đau lòng khi con dân bị đại nạn này, vì thế, để thương vong, tổn thất giảm đến mức thấp nhất, để kịp thời cứu giúp, ngựa quân đội không dừng vó, khăn cấp đưa vật liệu, thuốc men tới chăm sóc những người dân gặp nạn, nhưng.”. Lời nói xoay chuyển, ánh mắt sáng quắc quét qua mọi người ở đây.

“Triều đình có lòng giúp An Phong vượt qua cửa ải khó khăn, nạn dân cũng muốn dốc sức giúp đỡ, dù sao xây dựng lại gia viên, khôi phục cuộc sống như cũ là một việc không dễ. Nhưng ta nghe có người nói, không cần triều đình trợ giúp, thậm chí còn phái người đem lương thực trả về”. Nói tới chỗ này, hắn cười khẽ một tiếng, giọng nói cũng không khỏi nghiêm túc thêm mấy phần.

“Có lẽ trong các người có người nghĩ trăm tự mình tới cứu tế là để mua danh chuộc tiếng. Nhưng vấn đề là, trăm cần phải làm vậy sao? Sau khi trăm lên ngôi, luôn hết sức lo mưu cầu phúc lợi cho dân chúng, cải cách luật lệ cũ, phổ biến lệnh mới, trăm phải mạo hiểm mang tiếng quên nguồn cội, nhưng trăm chưa từng e sợ mà rút lui, trăm có thể làm một hoàng đế nhẹ nhõm. Không, trăm chăm lo việc nước, không vì hư danh, mà vì muốn dân chúng Bắc Nhạc có cuộc sống sung túc, binh cường mã tráng, còn ai dám tấn công Bắc Nhạc!”

Những lời nói khẳng khái ấy làm nhiệt huyết sôi trào trong lòng các tướng sĩ.

Hắn tiếp tục nói: “Trăm biết trong các người có người không phục trăm, các người cố niệm tình cũ, cho là thân phục trăm chính là phản bội Sở tướng quân, nhưng đạo lý từ xưa, được làm vua thua làm giặc, năm đó lập trường bất đồng, chẳng lẽ các người muốn trăm phải nhân từ, nương tay với Sở tướng quân sao?”

Dứt lời, mọi người đều trăm mặc không nói .

Cách đó không xa, vì lời nói này, khuôn mặt Tần Tổ Giác có chút xúc động.

“Năm đó các người theo Sở tướng quân, cùng đối kháng với trăm, đều vì chủ của mình, trăm có thể hiểu, cho nên sau khi chiêu hàng, trăm không có bất cứ hành động trả thù nào. Trăm đã từng muốn cho các người thi triển khát vọng trên võ đài, nhưng các người không muốn, có nhớ không?”

“Hôm nay, các người không chịu tiếp nhận trợ giúp của triều đình, trăm hỏi các người, coi như trăm không phải là chủ của các người, chẳng lẽ, những người dân này cũng không phải sao? Bắc Nhạc nuôi quân đội, làm ruộng nộp thuế để phục vụ dân chúng, chứ không phải phục vụ trăm, càng không phải là Sở tướng quân!”

“Việc các người phải làm là chỉnh đốn lại chính mình, sau đó nhập vào hàng ngũ cứu tế, dân chúng An Phong cần các người trợ giúp xây dựng lại gia viên!”

Chúng tướng sĩ trăm mặc, mặc dù lời nói này của Đông Phương Diệu có chút bá đạo, nhưng lại là những câu có tình có lý, trong hai năm qua, vì cái chết của Sở tướng quân mà bọn hắn đều canh cánh trong lòng.

Nhưng bọn họ không quên, nếu như năm đó Đông Phương Diệu đoạt vị thất bại, người cầm quyền vẫn là hôn quân vô đạo, Vĩnh Viêm đế.

Nếu Vĩnh Viêm đế tiếp tục chấp chính, sẽ chỉ làm tình cảnh Bắc Nhạc càng thêm khủng hoảng, cho dù có một ngày Sở tướng quân trở thành Nhiếp Chính vương, nhưng người nào dám cam đoan Tiểu Hoàng Đế kế nhiệm sẽ là một minh quân?

Hướng chỉ dân chúng gặp nạn, bọn họ thân là quân nhân Bắc Nhạc, không nên vì oán thù cá nhân mà không để ý đại cục.

Nghĩ như vậy, liền có một tướng sĩ từ từ bước ra khỏi hàng ngũ, đứng trước mặt Đông Phương Diệu.

Một người bước ra khỏi hàng, tự nhiên có người thứ hai đứng ra, từ từ, số người bước ra khỏi hàng ngũ càng ngày càng nhiều, đến cuối cùng, còn dư lại tướng sĩ, cũng chỉ có Ngô Việt, Trần Minh Viễn, Hạ Hữu Lượng, những người đảm nhiệm chức vị quan trọng trong quân đội, bọn họ hai mặt nhìn nhau, trên mặt toát ra vẻ lúng túng.

Đông Phương Diệu cười, phất tay với quan tiên phong phân phó, “Hạ lệnh phân phát lương thảo đi. Dân chúng của trẫm, cần dựa vào những tướng sĩ này, cho nên mạng của bọn hấn, trong mắt trẫm đều là bảo vật vô giá. Tướng sĩ nào bị thương, quân y phải chữa bệnh cho tốt, cần gì, phái người trực tiếp đến tìm trẫm, muốn xây dựng lại An Phong, quân thần chúng ta phải cùng cố gắng”.

Nghe hấn nói vậy, sóng lòng mọi người đều sôi sục, kích động không thôi, ngay cả Tần Tổ Giác cũng cảm thấy, Diệu càng ngày càng giống một hoàng đế rồi.

Buổi tối, mọi người ăn cơm tập thể ngoài trời.

Điều khiển mọi người bắt ngờ là, hoàng thượng cũng mặc thường phục, cùng một cô nương dung mạo xinh đẹp đi đến trước mặt bọn họ.

Mọi người không khỏi có chút gờ bó, đang muốn hành lễ dập đầu, Đông Phương Diệu lại tươi cười khoát tay: “Không cần đa lễ, trẫm chỉ tới xem nam nhi Bắc Nhạc ta ăn cái gì”

Có một người lớn gan nói: “Trong quân không thiếu lương thực, nhưng hiện tại đang bị thiên tai, mọi người chỉ có thể tụ chung một chỗ, nấu cơm tập thể”

Hấn nói xong, mọi người có chút xúc động. Không sai, mặc dù trong hai năm qua, hoàng thượng chẳng quan tâm tới bọn họ, nhưng cho tới bây giờ cũng không xảy ra chuyện trừ lương, điều này không những nói rõ, hoàng thượng độ lượng, mà còn chứng tỏ, người thống trị Bắc Nhạc rất công minh.

“Ồ? Chắc là cơm tập thể cực kỳ hấp dẫn”. Dường như không chú ý tới thần sắc mọi người biến hóa, Đông Phương Diệu chậm rãi tiến lên, hướng nhìn vào trong nồi to, nhất thời, ánh mắt sáng lên, “Đây chẳng phải là canh thập cẩm sao?”

Mấy người nghe vậy cả kinh, “Hoàng thượng cũng biết canh thập cẩm?”

“Dĩ nhiên”. Hấn lời kéo Tần Tổ Giác, tìm chỗ sạch sẽ ngồi xuống. “Không chỉ biết mà còn ăn rất nhiều lần rồi”. Hấn thuận tay cầm chiếc muỗng, múc một hớp, đưa đến bên môi nếm nếm, gật đầu, “Ừ, mùi vị không tệ, nếu cho thêm một ít hồi sẽ càng thơm hơn”.

“Thật không ngờ, hoàng thượng đường đường là thiên tử mà cũng từng ăn loại canh này rồi”.

Nhìn hấn bình dị gần gũi, mấy người lớn gan bu lại, “Chúng ta bên ngoài hành quân đánh giặc, có lúc tình thế vội vã, không dễ gì được ăn ngon, món thập cẩm này làm đơn giản nhanh chóng, nhưng muốn nấu được một nồi canh ngon cũng tốn không ít công phu”.

Đông Phương Diệu cười, “Đúng vậy, đạo lý này trẫm hiểu nhiều hơn các ngươi. Trước khi trẫm lên ngôi, cũng mang binh đi đánh giặc, khi đó còn khổ hơn bây giờ nhiều”.

Mọi người nghe vậy cũng có chút kinh ngạc.

Mặc dù bọn họ biết, năm đó, vì bị tiên hoàng hãm hại, hoàng thượng mới dấy binh đoạt vị, nhưng bọn hấn không nghĩ tới, tôn quý như hấn từng tự mình mang binh đánh giặc, còn ăn món thập cẩm như vậy, nhưng nhìn dáng vẻ của hấn cũng không giống giả bộ.

Vì vậy, một ít người nảy sinh tâm tình khó nói. Chính hoàng thượng cũng từng khổ, mới có thể hiểu nỗi khổ của dân chúng, hơn nữa, người không câu nệ dùng chung một nồi cơm với bọn họ.

Dưới sự cố ý lung lạc của Đông Phương Diệu, từ từ, tướng sĩ không còn dám quá đáng, thấy hoàng thượng an vị ở bên mình, trò chuyện lúc đoạt vị và đủ loại chuyện cũ, từng người một cũng đều phóng đại lá gan, hào hứng bưng bưng hàn huyên cùng hấn.

Đám người Ngô Việt lúc trước bị cô lập, thấy trường hợp này, trong lòng từng người cũng không còn thù riêng.

Đông Phương Diệu quét mắt, lơ đãng nhìn những người kia, cười nói: “Ngô tướng quân, trầm nhớ lúc trầm chưa lên ngôi, từng gặp mặt thê tử ngươi một lần ở trong cung, lúc ấy mới sinh hài nhi, nay chắc cũng đã mười tuổi rồi nhỉ?”

Nghĩ đến con trai của mình, sắc mặt của Ngô Việt chuyển biến tốt, “Đúng vậy hoàng thượng, khuyến tử đã chín tuổi, hai tháng trước cùng mẹ nó đi sang nhà bà ngoại rồi, thật may là hai mẹ con bọn họ đi vùng khác, mới không gặp trận thiên tai này”

“Tránh được đại kiếp, tương lai tất có hậu phúc, nếu hần có thể như ngươi, lòng ôm chí lớn, đợi đến lúc trưởng thành, nhất định phải vì triều đình dốc sức, đến lúc đó, trầm cũng phong hần đảm đương chức vị đại tướng quân, kế thừa chức vị của ngươi”

Nghe vậy, hần nở nụ cười hớn hở, “Nói đến cái này, khuyến tử thật là có mấy phần chí khí giống ta năm đó, 5, 6 tuổi đã thích luyện tập võ công, gân cốt không tệ, là đứa nhỏ có năng khiếu tập võ”.

Nhắc tới nhi tử, Ngô Việt cực kỳ tự hào, lòng đã mở ra, cùng Đông Phương Diệu trò chuyện thân thiện, hết sức hợp ý.

Tần Tổ Giác không khỏi cười trộm. Quả nhiên, Diệu rất hiểu lòng người, biết làm thế nào để đột phá phòng bị trong lòng đối phương, hóa sự cản trở thành sự giúp đỡ.

Tin tưởng sau này, chỉ cần có người nói xấu Đường Kim Thánh Thượng trước mặt Ngô Việt, hần sẽ liều chết với đối phương.

Mọi người trò chuyện một lúc, có người hăng hái bưng rượu mạnh tới, Đông Phương Diệu cùng mọi người uống thoải mái.

Qua ba tuần rượu, không khí càng thêm thân thiện, lại uống thêm chén rượu mạnh, hần đứng lên nói: “Nam tử hần đại trượng phu, phải có lý tưởng, có khát vọng, lập ra chiến công, tương lai còn có thể làm tấm gương cho con cháu. Trầm không quan tâm hiểu lầm trước đây giữa mọi người, trầm hi vọng từ nay về sau, các người có thể đồng tâm dốc sức vì Bắc Nhạc, trầm sẽ không chủ động xâm chiếm nước khác, nhưng nếu một ngày có người lấn trên đầu chúng ta, trầm tuyệt đối làm hần phải rút kiếm trở về”.

Nói xong lời này, hần giơ chén rượu lên, cạn trước.

Thấy thế, chúng tướng sĩ đều giơ chén rượu lên, cùng uống vào bụng.

Nhìn Đông Phương Diệu như vậy, trái tim Tần Tổ Giác kích động, trong lòng xúc động vô cùng.

Đây là tư thế đế vương sao?

Nàng dự cảm rằng, trong lịch sử Bắc Nhạc, Diệu sẽ trở thành một minh quân nổi tiếng nhất.

Những người này bắt đầu bàn luận về phẩm chất anh hùng, lúc này, nhiều người đã uống quá chén, trở nên can đảm hơn, bỗng có người hỏi: “Hoàng thượng, lúc ngài lên ngôi, từng nói trước thiên hạ, kiếp này chỉ cưới một hoàng hậu, không bao giờ nạp phi, vậy cô nương giống tiên tử này có quan hệ gì với người ạ?”

Hần vừa dứt lời, ánh mắt của mọi người liền chuyển qua Tần Tổ Giác.

Nàng có chút xấu hổ, vội vàng cúi đầu, đáy lòng thầm nói: quả nhiên là có chút quê mùa, nghĩ cái gì thì hỏi cái đó.

Đông Phương Diệu cười sang sảng, một tay đặt lên vai của nàng, nói: “Nàng chính là hoàng hậu của trầm, cả cuộc đời này, trầm chỉ cưới duy nhất một mình nàng”

Sắc mặt Tần Tổ Giác chợt đỏ lên, không khỏi âm thầm trừng mắt liếc hần một cái, giống như đang trách hần sao có thể nói trực tiếp thế.

Tất cả mọi người có chút kinh ngạc, dò xét nàng cẩn thận. Mặc dù người con gái này là hoàng hậu nhưng không phải là một người yếu đuối, ngược lại, tự nhiên thanh thản, không câu nệ tiểu tiết, gây cho người khác cảm giác là nữ trung hào kiệt.

Từ xưa tới nay, hoàng đế đều có tam cung lục viện, vô số phi tử, mà hoàng thượng là quý vi thiên tử, lại thể chỉ cưới một người, đây thật là chuyện lạ xưa nay chưa từng có”

Đông Phương Diệu lại nghiêm túc nói: “Người khác muốn kết hôn bao nhiêu không liên quan đến trăm, trăm chỉ có một trái tim, chỉ có thể chứa được một người, nếu nhiều quá, trăm tiêu thụ không nổi”.

Nghe vậy, mọi người cười ha ha.

Nghe thấy lời nói của hắn, Tần Tố Giác đỏ bừng cả mặt. Sớm biết người này làm càn như vậy, nàng nên núp ở trong trướng, không nên ra ngoài.

Bữa cơm tối này, đoàn người ăn rất cao hứng, khi hai người trở lại trướng, trời đã tối.

Hai người rửa mặt xong, Đông Phương Diệu không kịp chờ đã đem Tần Tố Giác vào giường, nàng chưa kịp phản kháng thì đã bị một cái hôn ấn xuống, chặn cái miệng duyên dáng của nàng sắp kêu to.

Hắn từ từ hôn sâu hơn, nàng cũng thôi giãy giụa, nụ hôn đắm chìm ở nơi ấy.

Một hồi lâu sau, môi của hắn dời ra, bốn mắt nhìn nhau, tiếng thở dốc tràn ngập bên tai hai người.

“Tố Giác, bây giờ ta rất vui, kể từ sau khi đăng cơ làm hoàng đế, làm một hoàng thượng với vô số quy củ trong hoàng cung, hoài niệm về quá khứ, những ngày chúng ta dấy binh đoạt vị, mặc dù khổ cực, nhưng lại tràn đầy ngọt ngào”

“Cho nên chàng không để ý, trước mặt những tướng sĩ kia lại nói hết tâm sự trong lòng?”

Đông Phương Diệu cười, “Đó đều là những lời nói trong lòng ta, chẳng lẽ ta nói không phải sao?”. Hắn hôn lên mắt nàng, “Người đời đều nghĩ, Đông Phương Diệu ta vốn là người phụ bạc, sống trong hoàng cung, lại bị phụ hoàng hãm hại, khiến ta không hề tin tưởng người khác, nghĩ rằng thế gian không còn tồn tại chân tình”.

“Nhưng nàng như một con bướm rực rỡ, nhẹ nhàng bay vào trong sinh mệnh của ta, rót vào trong lòng ta niềm hy vọng, Tố Giác, ta có thể mạnh mẽ vô địch, nhưng điều quan trọng nhất là nàng phải luôn ở bên cạnh ủng hộ ta, làm bạn với ta, chỉ cần vừa nghĩ tới chuyện nàng sẽ rời đi, lòng của ta sẽ rỉ máu, một khi máu chảy cạn sạch, ta sẽ chết mất.”

Nàng vội vàng che miệng hắn lại, trừng mắt nhìn hắn, “Cái gì mà chết hay không, không cho phép chàng nói hươu nói vượn”.

“Tố Giác, ta biết, nàng không rời xa ta, đáp ứng ta, cả đời này sẽ ở lại bên cạnh ta, không được phép rời xa ta. Thiên hạ có nhiều nữ nhân thế nào đi nữa, ta chỉ muốn duy nhất một mình nàng, cả đời ở bên cạnh ta, như vậy là đủ rồi”.

Sau khi dừng lại ở An Phong 4, 5 ngày, Đông Phương Diệu chuẩn bị lên đường hồi kinh.

Hai ngàn tinh binh theo hắn tới An Phong mấy ngày trước, bây giờ một nửa phụng chỉ tiếp tục đóng lại nơi này giúp đỡ dân chúng khắc phục thiên tai.

Sau trận động đất, thi thể tử vong được mang đi hỏa thiêu, để tránh tạo thành bệnh dịch lây lan, phòng gây ra tai họa lớn hơn. Vào mùa hè, các loại dịch bệnh lây lan nhanh chóng, để bảo đảm nạn dân sống sót khỏe mạnh, Đông Phương Diệu phái người hồi kinh ra lệnh cho quân đội mang được liệu tới.

Nạn dân địa phương được hoàng đế liên tiếp cứu tế, cảm thấy hi vọng tràn đầy, hào hứng bắt tay vào xây dựng lại nhà cửa.

Lúc Đông Phương Diệu rời đi, tất cả dân chúng An Phong xếp thành hàng tiễn hành, Ngô Việt cầm đầu tướng sĩ theo từ nay về sau nhất định sẽ nghe theo điều khiển của triều đình, lấy đại cục làm trọng

Chuyến đi An Phong lần này, làm cho hình tượng đế vương của hắn tốt đẹp hơn, nhiều năm sau nữa, dân chúng vẫn tranh nhau lưu truyền giai thoại này.

Ở giữa An Phong cũng có một kinh thành gọi là Thắng Đức, năm đó, khi Vĩnh Viêm đế còn sống, từng sai người xây dựng một tòa hành cung.

Cho nên, trên đường hồi cung, Đông Phương Diệu phái người đi trước đến hành cung thông báo, đoàn người bọn họ muốn nghỉ chân ở nơi đó mấy ngày, nô tài trong cung nô nức chuẩn bị.

Vùng phụ cận Thăng Đức có một khu vực săn bắn của hoàng gia, khi quân đội vào hành cung thì Đông Phương Diệu ra lệnh mọi người tạm thời nghỉ ngơi ở nơi này.

Sau khi hấn và Tần Tổ Giác nghỉ ngơi một đêm trong hành cung, mỗi người cưỡi một con ngựa, đi tới khu vực săn bắn lân cận của hoàng gia.

Ngày hôm đó, giữa ánh mặt trời không quá gay gắt, hai người ở trong khu vực săn bắn giục ngựa phi nhanh, chơi đùa cùng nhau, vô cùng thích thú.

Hai người đều hoài niệm những chuyện đã xảy ra trong quá khứ khiến, khi đó, Đông Phương Diệu chưa lên ngôi, sau những lúc bàn mưu tính kế cũng có lúc thanh nhàn, liền cùng nàng cưỡi mây đạp gió, hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp cùng lãng mạn.

Cả hai đều đang im lặng không nói gì thì bỗng có một con chồn màu trắng chạy qua trước mặt bọn họ.

Hai người đồng thời nhìn về một hướng, Đông Phương Diệu nói: “Tổ Giác, màu lông tiểu hồ ly kia rất đẹp, nếu bắt được, ta sẽ làm cho nàng một đôi bao tay da chồn, nhất định sẽ rất ấm và đẹp nữa”.

“Trong tâm chàng thật là ác độc, một con hồ ly nhỏ như vậy, chắc là vừa rời mẹ trong lúc hoảng loạn, chàng lại muốn đem giết nó để làm cái bao tay da chồn”

Bị nàng hung hăng mắng, hấn hết sức uất ức. “Ta đây không phải tính toán vì nàng sao? Chẳng lẽ nàng không thích con Tiểu Bạch Hồ kia?”

“Thích thì thích, nhưng ta không nhẫn tâm giết nó.”

“Vậy thì dễ thôi, chúng ta tới bắt nó, sau đó mang về cung nuôi, ta nhớ nàng thích nhất động vật nhỏ, chẳng phải mấy năm trước chúng ta nuôi mèo trắng sao? Đáng tiếc, nó không cẩn thận ăn phải thuốc chuột, chết mất rồi”. Hấn còn nhớ rõ, vì chuyện đó mà nàng thương tâm mất mấy ngày.

Hai người vừa nói vừa đuổi theo con Tiểu Bạch Hồ kia.

Đông Phương Diệu cười nói: “Tổ Giác, chúng ta đánh cược nhé”

“Đánh cược gì?”

“Xem ai bắt được Tiểu Bạch Hồ trước, kẻ thua phải cho người thắng hôn một cái”.

Nghe vậy, Tần Tổ Giác tức giận tới mức trợn mắt, “Chàng gian trá vừa phải thôi chứ? Theo như ý chàng, bất kể thắng thua, chúng ta không phải đều hôn nhau sao?”

“Ha ha, hai chữ “hôn nhau” thốt ra từ trong miệng nàng nghe rất cảm động”

Nàng bị hấn nhạo báng nở nụ cười ửng hồng, cảm thấy nam nhân này thật sự đáng hận, da mặt mình không dày bằng hấn, chỉ có thể bị hấn chiếm tiện nghi trong lời nói.

Đang nói chuyện, Tiểu Bạch Hồ đã chạy vào trong rừng.

Hai người không cần nhiều lời, mau chóng đuổi theo. Không lâu sau, tiểu hồ ly kia liền biến mất không thấy bóng dáng, hai người tản ra, chia nhau tìm kiếm.

Dựa vào đôi tai nhạy cảm, Tần Tổ Giác tìm kiếm bóng dáng Tiểu Bạch Hồ khắp nơi.

Vèo! Tiểu Bạch Hồ chợt lóe rồi biến mất ngay trước mắt, nàng đang định tiến lên đuổi theo, chợt mười hắc y nhân lao từ trên cây xuống.

Nàng ngẩn ra, rút nhuyễn kiếm bên hông ra, đám hắc y nhân kia vây nàng ở giữa.

Đám người áo đen kia ra chiêu quỷ dị, nhiều chiêu bén nhọn, giống như sát thủ đã trải qua huấn luyện.

Mặc dù không rõ ràng lai lịch của bọn họ, nhưng từ chiêu thức của bọn hấn, xem ra, đám người kia muốn lấy tánh mạng của nàng.

Đúng lúc này, nghe tiếng đánh nhau, Đông Phương Diệu cùng ám vệ âm thầm bảo vệ họ đuổi tới.

“Tổ Giác!”

Không nghĩ tới, giữa khu vực săn bắn của hoàng gia đã xuất hiện sát thủ không rõ lai lịch, Đông Phương Diệu lo lắng kêu lên một tiếng.

Nàng một lòng đối phó với địch, nhưng vào lúc này, đám người áo đen kia phát ra một chiêu ngoan độc, một người trong đó bắn ra một cây tiêu.

Tần Tổ Giác kịp thời nghiêng người tránh thoát, nhưng chiếc tiêu kia vẫn sát thương cánh tay của nàng, tạo ra một vết máu.

Lúc này ám vệ cùng Đông Phương Diệu đã chạy tới, đám người áo đen kia thấy tình thế không ổn, vội vàng chạy trốn.

Hắn giận dữ mệnh lệnh ám vệ đuổi theo, còn mình nhanh chóng xuống ngựa, chạy đến trước mặt nàng.”Tổ Giác, nàng bị thương!”

Nói xong, hắn xé ống tay áo của nàng ra, thấy từ miệng vết thương trên cánh tay từ từ rỉ ra vết máu màu đen.

Sắc mặt hai người đều biến đổi, “Tiêu có độc!”

Tần Tổ không dám trễ nãi, vội vàng móc trong lồng ngực ra một lọ thuốc màu trắng, vặn nút ra, đem bột thuốc rắc lên vết thương.

“Thuốc này do sư phụ ta tỉ mỉ chế để giải độc, mặc dù không thể trừ bỏ hết độc tố, nhưng có thể bảo vệ tâm mạch tạm thời, không để độc tố lan tràn”

Nàng rất tinh táo, nhưng Đông Phương Diệu cũng rất khẩn trương, khuôn mặt trắng bệch.

Nàng cười cười, ” Diệu, không có chuyện gì, đây chỉ là vết thương nhỏ, chờ sau khi chúng ta hồi kinh, để thái y xem xét một chút, tra xem là độc gì, có thể đúng bệnh hốt thuốc, lập tức giải độc”

Sắc mặt Đông Phương Diệu không vì nàng trấn an mà chuyển biến tốt, hắn ôm nàng vào lòng, âm thanh run run: “Ta nghĩ, chỉ cần nàng ở lại bên cạnh ta, có thể vô tư hưởng một đời thanh phúc, không nghĩ tới những người đó cả gan làm loạn, ở dưới mí mắt của ta cũng dám tổn thương nàng.”

Cảm nhận được sự run rẩy của hắn, Tần Tổ Giác nhẹ giọng an ủi hắn, “Ta không sao, Diệu, chàng đừng như vậy, chàng như vậy càng khiến ta thêm lo lắng”

Hắn không nói nữa, ôm nàng tung người lên ngựa, “Tối nay về hành cung trước, sáng mai lập tức trở về cung”

Ban đầu, Đông Phương Diệu định ở lại tại hành cung thêm mấy ngày, nhưng bây giờ đã không còn tâm tình để mà du ngoạn.

Tần Tổ Giác gạt đầu, không nói gì, bởi vì nàng nhận thấy, ở trong khu vực săn bắn của hoàng gia có một đôi mắt luôn rình rập, theo dõi bóng dáng của nàng. . . .

Mặc dù thuốc giải độc tạm thời ổn định tâm mạch, nhưng độc tố đọng lại trên miệng vết thương lại gây cảm giác nóng hừng hực khiến nàng không thể ngủ được.

Trong đêm tối yên tĩnh loáng thoáng truyền đến tiếng tiêu.

Tần Tổ Giác cảnh giác mở mắt ra, đầu tiên, nàng dò xét Đông Phương Diệu đang ngủ ở bên cạnh, nhờ ánh sáng nhàn nhạt của mặt trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào, nàng thấy hắn ngủ rất an ổn, trong mũi phát ra hơi thở đều đều.

Tiếng tiêu kia dứt quãng, lúc chìm lúc nổi.

Xem ra, ở khu vực săn bắn của hoàng gia có người âm thầm theo dõi nàng, tiếng tiêu này là cố ý thổi cho nàng nghe.

Lặng yên không tiếng động rời giường, nàng quay đầu lại nhìn nam nhân vẫn ngủ say như cũ một cái, mang thêm áo khoác, thận trọng khép cửa đi.

7. Chương 7

Mặc dù là hành cung, nhưng thị vệ vẫn đúng hạn đổi phiên tuần tra chung quanh.

Tần Tổ Giác cẩn thận tránh thoát tai mắt thị vệ, thi triển khinh công, men theo tiếng tiêu ra khỏi hành cung.

Tiếng tiêu dần dần rõ ràng, trong đêm tối yên tĩnh, thấy một bóng dáng đứng cách đó không xa.

Bóng đen kia thấy nàng xuất hiện, vội vàng chạy nhanh về phía trước, dường như muốn dẫn dụ nàng đuổi theo bước chân của hắn.

Nàng ngẩn ra, sau đó liền đuổi theo bóng dáng kia.

Dần dần, cách hành cung càng ngày càng xa, bóng đen kia rốt cuộc dừng lại. Hắn xoay người, nhờ ánh trăng, Tần Tổ Giác thấy rõ khuôn mặt của đối phương, đúng như nàng đoán, người này chính là thanh y nam tử thần bí kia.

Dưới ánh nhìn chăm chú của nàng, hắn khẽ mỉm cười, giơ tay lên, ném cho nàng một bình sứ nhỏ màu trắng. Theo bản năng, nàng nhận lấy, không hiểu gì nhìn hắn.

“Trên người ngươi là kỳ độc đêm tàn hương của Huyền Cương, mặc dù ngươi dùng thuốc giải do Thiên Cơ lão nhân luyện chế, tạm thời bảo vệ được tâm mạch, nhưng nếu sau hai bốn canh giờ không ăn thuốc giải, đêm tàn hương sẽ từ từ xông vào máu của ngươi, ăn mòn huyết nhục của ngươi, không quá bảy bảy bốn mươi chín ngày, khắp người thối rữa, hương tiêu ngọc vẫn”.

Trên mặt người kia lộ ra nụ cười nhàn nhạt, “Ta vừa đưa thuốc giải cho ngươi, sau khi trở về, rửa sạch vết thương, sau đó, cách ba canh giờ bôi một lần, sau bốn lần bôi, đêm tàn hương sẽ được giải, tánh mạng sẽ được đảm bảo”.

Tần Tổ Giác nắm bình thuốc, mắt lộ vẻ không hiểu, “Tại sao ngươi giúp ta? Còn nữa, vừa rồi ngươi nói trên người ta trúng độc từ Huyền Cương, sao ngươi biết? Rốt cuộc ngươi là ai? Ngươi luôn đi theo chúng ta, đến tận cùng người có mục gì?”

Người nọ háng giọng cười một tiếng, “Tần Tổ Giác, ngươi hỏi ta nhiều vấn đề như vậy, rốt cuộc muốn cho ta trả lời vấn đề nào trước?”

“Ngươi có thể đếm từ số một mà trả lời”

“Được! Giúp ngươi, là vì ta muốn giúp; trên người ngươi trúng độc của người Huyền Cương, tại sao ta biết, ta là ai, tại sao luôn đi theo các ngươi? Ngươi có bản lãnh thì tự đi tìm hiểu đi. Đệ tử đắc ý nhất của Thiên Cơ lão nhân mà ngay cả chút chuyện này cũng không tra được, chẳng phải rất hổ thẹn với sư môn sao?”

“Ngươi không ngại mệt sao? Đi theo, âm thầm theo dõi chúng ta, lại xuất hiện đúng lúc, hiện thân dẫn dụ ta, không cần biết ngươi là ai, ta cảm thấy cử chỉ của ngươi rất nhàm chán”

“Nhàm chán sao? Ta không cảm thấy vậy”. Người nọ lười biếng cười một tiếng, “Lần này đi theo, tận mắt thấy Đông Phương Diệu diễn một màn trước mặt các bộ hạ cũ của Sở Tử Mặc cũng làm ta được mở rộng tầm mắt. Quả nhiên, Đông Phương Diệu là một hoàng đế thông minh, hiểu cách lợi dụng thời gian, trước hết đánh vào tâm lý”

Hắn vuốt tiêu ngọc trong tay, trên môi hiện lên nụ cười châm chọc.

“Năm đó Sở Tử Mặc thua trong tay thủ hạ của hắn có lẽ không phải là tình cờ, một người biết cách vận dụng mưu kế như thế nếu không đoạt được thiên hạ này, chỉ có thể trách thời vận không tốt”

“Ngươi có thù oán gì với Diệu?”

Hắn nhíu mày, “Sao ngươi biết?”

Tần Tổ Giác cười nhạt, “Toàn bộ lời người nói đều chê bai hần, điều đó thể hiện rằng, tâm người tồn tại sự oán hận đối với hần”

Người nọ cười ha ha, “Nếu ta có thù oán với hần, nên trở mắt nhìn nữ nhân hần yêu thương nhất trúng độc chết, cần gì phải trăm phương ngàn kế dẫn người tới đây, đem thuốc giải cho người?”

“Sau mấy lần gặp nhau, ta biết, người không phải là người ác, nhưng nếu như người cố ý gây bất lợi cho Diệu, người chính là kẻ địch của ta”

Nghe vậy, đáy mắt hần thoáng xuất hiện sự lạnh lẽo.

“Quả nhiên, người để ý nhất chính là người kia, mãi mãi là Đông Phương Diệu chứ không phải là Sở Tử Mặc”

“Đại sư huynh đã chết”

“Đúng vậy, nếu như năm đó hần không hoàn toàn tin tưởng người, giang sơn bây giờ là của ai còn chưa biết đâu”. Nàng hí mắt, “Người và đại sư huynh có quan hệ như thế nào?”

“Ta nói rồi, muốn biết tất cả, người tự tìm hiểu đi”

Bên dưới truyền đến tiếng người, hai người đồng thời nhìn lại phương hướng đó.

Chỉ thấy Đông Phương Diệu mang theo một đám thị vệ lục soát dọc đường, trong miệng còn gọi, “Tổ Giác, nàng đang ở đâu?”

Thấy thế, nam tử kia lạnh lùng cười một tiếng, “Hần không thể rời khỏi người nửa bước, mới tách ra chưa được bao lâu, hần đã tới tìm người rồi, quả nhiên là một hoàng đế si tình”

Thấy đoàn người đang tìm kiếm đã đi lên dốc, nam tử kia thu hồi cây sáo bằng ngọc lại, trước khi đi còn quay lại nói với nàng: “Ta tốt bụng nói cho người biết một tin, hôm nay, những người làm người bị thương ở khu vực sân bắn của hoàng gia là sát thủ do vương thất Huyền Cương phái tới”

Không đợi Tần Tổ Giác hỏi thêm điều gì, hần quay người lại, biến mất trong bóng đêm.

Lúc này, Đông Phương Diệu đã phát hiện ra bóng dáng của nàng, hần bước nhanh tới, thấy nàng đứng một mình dưới ánh trăng, bóng dáng cô tịch.

“Tổ Giác, sao nàng không nói tiếng nào đã chạy khỏi hành cung?”

Giọng điệu của hần rất gấp, bởi vì, vừa từ trong ác mộng giật mình tỉnh lại, mở mắt ra lại không thấy bóng dáng người đang ngủ bên cạnh.

Hần gọi mấy tiếng, không nghe thấy câu trả lời của nàng, lại nghĩ đến chuyện bị ám sát buổi chiều, trong lòng càng thêm bất an, huống chi nàng còn trúng độc, ngộ nhỡ có việc không hay xảy ra, hậu quả hần không dám tưởng tượng, vội vàng cho người tìm khắp mọi nơi.

Tần Tổ Giác thấy bộ mặt nóng nảy của hần, liền đem chuyện người thổi tiêu thần bí kia dẫn dụ nàng ra ngoài nói cho hần biết.

Đông Phương Diệu càng nghe càng tối mặt lại.

Người nọ luôn nhắc tới Sở Tử Mặc, đến tận cùng, hần và Sở Tử Mặc có quan hệ gì?

Còn nữa..., tại sao người lại lén lút dẫn dụ Tổ Giác đi gặp hần? Hần có mục đích gì đối với Tổ Giác?

“Đây là thuốc giải hần cho ta, hần nói, ta trúng độc đêm tàn hương, nếu sau hai mươi bốn canh giờ không giải, sẽ thối rửa mà chết”

Nhìn bình thuốc trong tay nàng, Đông Phương Diệu vô cùng khó chịu.

Nữ nhân hần yêu trúng kịch độc, hần là hoàng đế, lại bó tay hết cách, không có biện pháp nào.

Mà người thần bí kia cố tình xuất hiện, còn đưa thuốc giải, tức thời cứu tánh mạng nàng.

Bất kể người nọ có mục gì, cũng làm lòng hần không thoải mái.

Nhưng hắn không nói thêm gì, chỉ mang theo nàng trở lại hành cung.

Cây nến đã bùng cháy, bên trong phòng sáng rực rỡ.

Đông Phương Diêu lấy thuốc giải trong tay nàng, đưa cho cung nữ đi thử độc.

Tần Tổ Giác luận sự nói: “Ta nghĩ, chắc thuốc giải này không có vấn đề, nếu hắn muốn hại ta, còn nhiều cơ hội, cần gì phải làm điều thừa thãi này?”

“Cũng khó nói, người nọ luôn theo dõi nàng, nói không chừng chính là cố ý làm tan rã sự phòng bị của nàng, ngộ nhỡ, hắn thật sự xuất ra ám chiêu gì, sẽ khó lòng phòng bị”

Hắn nói lời này rất cay nghiệt, dù trong lòng cảm thấy thuốc giải kia không có vấn đề, cũng nhất định phải dùng hình thức này, đem người nọ giấu dưới lòng bàn chân.

Không còn cách nào khác, Tần Tổ Giác đành mặc cho hắn phát tiết.

Không lâu sau, cung nữ đã mang thuốc giải lại, thận trọng nói: “Vạn tuế gia, thái y đã xem qua, thuốc này không có độc, có thể yên tâm để nương nương dùng”

Mặc dù là chuyện trong dự liệu, mặt Đông Phương Diêu vẫn tối xuống.

Dù người thần bí kia không đưa thuốc giải, hắn cũng không thể trơ mắt nhìn Tổ Giác trúng độc mà chết.

Tiến tới vén tay áo nàng lên, sắc mặt hắn biến đổi.

Mới trải qua mấy canh giờ mà vết thương trên cánh tay nàng đã thối rữa, hắn vội vàng nâng cánh tay nàng lên, đau lòng nói: “Tổ Giác, thương thế của nàng đã đến mức độ này, sao nàng không nói cho ta biết?”

“Chàng đừng nói nhiều như vậy, người kia nói, phải rửa sạch vết thương mới có thể bôi thuốc, chàng kêu người lấy nước tới đây để ta rửa máu trên vết thương, nhìn thật buồn nôn”

Đông Phương Diêu không dám trì hoãn, vội vàng sai người đi múc nước.

Không lâu sau, một thái giám bưng vào một chậu nước rửa mặt bằng đồng.

Hắn đứng dậy nhận lấy, đuổi thái giám kia ra, tự tay thả khăn vải vào trong chậu nước rồi vắt khô, sau đó, nhẹ nhàng lau sạch máu và mủ trên miệng vết thương của nàng.

Cho đến khi sạch sẽ hắn mới mở nắp bình ra, nhẹ nhàng bột thuốc lên vết thương.

Tần Tổ Giác thấy hắn chau mày, động tác cẩn thận, nàng biết trong lòng hắn tất nhiên không dễ chịu, nàng nhẹ giọng ho khan một cái, nhỏ giọng nói: “Trước khi đi, kẻ thần bí kia nói, những người áo đen xuất hiện ở khu vực săn bắn hoàng gia, là sát thủ vương thất Huyền Cương phái tới”

“Huyền Cương?”

Đông Phương Diêu bị tin tức này làm khiếp sợ, lòng mày hắn nhăn lại, trầm tư suy nghĩ.

Ngay từ lúc rời khỏi kinh thành hắn đã phát hiện, phạm vi hoạt động của người Huyền Cương tại Bắc Nhạc có gì đó không đúng, không nghĩ tới, lúc này hắn đến An Phong cứu tế lại gặp sát thủ Huyền Cương.

Xem ra lần này Huyền Cương muốn khơi mào chiến tranh là việc không tránh khỏi.

Dừng lại ở hành cung Thắng Đức hai ngày, Đông Phương Diêu liền suất lĩnh 1000 tinh binh, ngựa không ngừng vó chạy về kinh thành.

Văn võ bá quan đã sớm nhận được thông báo, biết thánh giá hồi cung, rồi rít tới cửa cung nghênh đón.

Chuyện hoàng hậu bị thương ở khu vực săn bắn của hoàng gia đã truyền đến tai các đại thần, khi Đông Phương Diêu đỡ Tần Tổ Giác ra khỏi Long Liên thì Tôn Hữu Đạo cùng trọng thần trong triều đã xếp thành hàng quỳ lạy nghênh đón.

Đông Phương Diêu phát tay để cho bọn họ bình thân.

Tôn Hữu Đạo theo sát phía sau, lo lắng hỏi: “Hoàng thượng, vi thần nghe nói trên đường hồi cung, hoàng thượng bị tập kích, hoàng thượng có biết lai lịch những kẻ đó không?”

“Trẫm sẽ triệu tập các vị ái khanh đến Ngự Thư Phòng thảo luận vấn đề này sau”. Ngự ý, tạm thời, trước mắt đừng quấy rầy hấn.

Sau đó sắc mặt hấn nặng nề nhìn Tường Quý cùng đi phía sau một cái, “Người đến Thái Y Viện triệu Lý Thái y tới, hoàng hậu trúng kỳ độc, mặc dù đã bôi thuốc giải, nhưng trẫm không yên lòng, kêu Lý Thái y kiểm tra cẩn thận một chút, đừng lưu lại di chứng”

Tường Quý vội vàng đáp, xoay người chạy thẳng tới Thái Y Viện.

Bị hấn nắm chặt tay, Tần Tổ Giác cảm thấy, nam nhân này thích xé chuyện bé ra to.

Kể từ sau khi thoa thuốc giải, trải qua một đêm, vết thương đã chuyển biến tốt, thế nhưng hấn lại vẫn muốn tìm thái y tới mà giày vò.

Được rồi, nàng biết trong lòng hấn không thoải mái, nếu như giầy vò có thể làm cho hấn thống khoái chút, nàng liền bồi hấn.

Mọi người chạy thẳng tới cửa cung, Ngự Lâm quân cùng cung nữ xếp thành hai hàng, nghiêm nghị nghênh đón hoàng thượng trở về.

Mắt Tần Tổ Giác hơi giương lên, tầm mắt lơ đãng rơi vào trên mặt một cung nữ.

Đúng lúc này, cặp mắt nàng nhú lại, đẩy nam nhân bên cạnh ra, lấy trong áo vải ra một quả Liễu Diệp Phi tiêu, kèm theo một hồi kêu đau, trong nháy mắt, chỉ thấy bả vai cung nữ kia nhuộm đầy máu tươi, người lui về phía sau rồi ngã ra ngoài.

Chúng thần cùng Đông Phương Diệu cũng có chút kinh hãi, không hiểu tại sao nàng lại vô duyên vô cớ đi đâm thương một cung nữ vô tội.

Tần Tổ Giác đi thẳng tới trước mặt cung nữ bị thương kia, điểm lên người nàng ta hai cái, phong bế huyết đạo của cung nữ nọ, giờ tay xuống dưới cảm người nọ xé mặt nạ da người trên mặt nàng ta xuống.

Tất cả mọi người cả kinh thất sắc.

Bởi vì dưới mặt nạ lại ẩn chứa một khuôn mặt khác, cẩn thận nhìn lên, đó không phải diện mạo của người Trung Nguyên, ngũ quan xa lạ, nhìn qua là biết cô nương kia là một người ngoại tộc.

Cô nương kia hoảng hốt nhìn nàng, muốn nói điều gì đó, nhưng bởi vì huyết đạo bị phong bế, chẳng những không thể động đậy, ngay cả nói cũng nói không ra nửa câu.

Ánh mắt Đông Phương Diệu lạnh lẽo, đi tới bên cạnh Tần Tổ Giác, nhỏ giọng hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Nàng không trả lời, mà lôi kéo cánh tay cô nương kia ra, chỉ thấy một thanh chuỷ thủ giấu ở trong tay áo.

Nàng dùng khăn bọc chuỷ thủ kia lại, đưa lên trước mũi ngửi, lông mày nhăn lại, “giống loại độc ta trúng phải ở khu vực săn bắn của hoàng gia, đêm tàn hương”

Chúng thần miệng há to đến độ có thể nuốt vào một quả trứng gà. Đối với hoàng hậu Tần Tổ Giác công tích vĩ đại, bọn họ đã nghe qua, nhưng lại chưa bao giờ tận mắt chứng kiến qua bản lĩnh của nàng, hôm nay, trong lúc mọi người vội vàng không kịp chuẩn bị, đã bắt được phần tử nguy hiểm núp ở trong cung, động tác nhanh, thân thủ lưu loát, khiến người ta nhìn thấy như thế là đủ biết năng lực của nàng rồi.

Sắc mặt của Đông Phương Diệu khó coi tới cực điểm, làm đế vương Bắc Nhạc, hấn liền tiếp bị động, hôm nay kẻ xấu cư nhiên cả gan làm loạn, xâm nhập vào hoàng cung, điều này nói rõ kẻ đó đã không xem quyền uy hoàng thất Bắc Nhạc ra gì, cười lên trên đầu của hấn.

Thống lĩnh ngự lâm quân thấy tình hình như vậy sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cúi đầu, quỳ rạp xuống trước mặt hấn xin thứ tội, “Hoàng thượng, là thần hộ vệ không cẩn thận, để sát thủ xâm nhập vào nội cung, kính xin hoàng thượng trách phạt”

Hấn khoát tay, “Người lập tức phái người điều tra rõ ràng tất cả thái giám, cung nữ trong cung, nhất là cung nữ phụ trách canh giữ Hương Minh cung, loại chuyện như vậy, trẫm không muốn xảy ra lần thứ hai”

Thống lĩnh ngự lâm quân vội vàng lên tiếng, “Thần tuân chỉ”

“Người đầu, đưa nữ thích khách này trói lại, áp giải vào thiên lao, trăm sẽ đích thân thẩm vấn”. Suy nghĩ một chút lại nói: “Đừng quên cẩn thận kiểm tra hàm răng của nàng xem trong có giấu độc dược không”

Nghe vậy, sắc mặt nữ thích khách không thể nào nhúc nhích kia trắng nhợt.

Đông Phương Diêu đứng chấp tay, cười lạnh một tiếng, “Trăm cũng không muốn trước khi chưa hỏi ra đầu mối gì đã để cho nàng chết một cách dễ dàng”. Nói xong, sắc mặt hắn cũng khó coi như Tần Tổ Giác, cũng không quay đầu lại, thẳng hướng tấm cung đi tới.

Đến Hưởng Minh cung, Lý Thái y đã chờ tại đó.

Đông Phương Diêu miễn đại lễ của hắn, để cho hắn kiểm tra vết thương của Tần Tổ Giác, Lý Thái y là lão thái y y thuật tinh nhất trong cung, đã phục vụ hoàng thất hơn 30 năm, có nghiên cứu rất sâu đối với các loại độc dược.

Hắn nhìn kỹ thương thế của Tần Tổ Giác, phát hiện vết thương đã có chiều hướng nhỏ lại, lại nghiêm túc chẩn mạch, cuối cùng mới đứng dậy nói: “Bẩm hoàng thượng, phượng thể hoàng hậu bình thường, mạch tượng ổn định, không có gì đáng lo ngại. Mặc dù độc này khó giải, nhưng chỉ cần dùng thêm một chén thuốc bổ, thần tin tưởng, chưa tới hai ngày, vết thương có thể khép miệng hoàn toàn”

Sau khi lấy được bảo đảm của Lý Thái y, Đông Phương Diêu mới bình tĩnh lại.

Bởi vì không yên lòng giao việc này cho người khác đi làm, hắn vội vã sai Tường Quý đi theo Lý Thái y để lấy thuốc, sau một phen náo loạn, rốt cuộc, Hưởng Minh cung cũng khôi phục về an tĩnh vốn có.

Sau khi đuổi lui một đám cung nữ, lúc này, Đông Phương Diêu mới từ từ tháo vế lãnh khốc trên mặt xuống, đặt mông ngồi vào vị trí bên cạnh Tần Tổ Giác, vế mặt áy náy nói: “Tổ Giác, xem ra, ta ép nàng hồi cung cũng không phải là một quyết định sáng suốt, nếu như nàng trách ta, ta sẽ không có nửa câu oán hận”

“Chàng nói gì vậy?”. Nàng hơi cúi nhìn hắn một cái, “Nhiều năm trước, chúng ta đã thề trước mặt Phật tổ, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, hưởng chi.”. Nàng cắn môi, cầm bàn tay to của hắn, “Chúng ta là vợ chồng, vào thời khắc chàng gặp nguy hiểm, gặp khó khăn, ta làm sao có thể không bồi ở bên cạnh chàng được?”

Trái tim Đông Phương Diêu bị câu “Chúng ta là vợ chồng” làm nóng lên.

“Nhưng ta chỉ muốn cho nàng và ta cùng hưởng phúc, không muốn để nàng theo ta chung hoạn nạn, mấy năm mưu đồ bí mật đoạt vị, nàng vẫn gặp nguy hiểm khi đi theo ta, hôm nay, tay ta cầm quyền to, có thể chỉ huy thiên hạ, lại vẫn để nàng phải đối mặt với cục diện như thế, Tổ Giác, ta chỉ muốn đem những thứ tốt nhất đến trước mặt nàng, nàng hiểu không?”

“Diệu, ta chưa từng muốn sống dưới sự bảo vệ của chàng, ta khát vọng cùng chàng sống vai đối mặt với mọi cửa ải khó khăn, giả sử, những người đó đã để mất tới chúng ta thì cho dù đi tới chân trời góc biển, chúng ta cũng tránh không khỏi. Như vậy, thay vì trốn tránh, tại sao chúng ta không dám đối mặt?”

Vừa nghĩ tới sự kiện ám sát lần trước, Đông Phương Diêu liền tức giận.

“Từ việc thích khách nguy trang thành cung nữ có thể thấy, dường như người Huyền Cương đã chuẩn bị tốt để tiến hành chiến tranh rồi”. Suy nghĩ một chút lại nói: “Đúng rồi Tổ Giác, sao nàng phát hiện ra cung nữ kia?”

“Thật ra, lúc ấy ta cũng không dám xác định, chỉ cảm thấy ánh mắt của cung nữ kia nhìn chàng có điểm quái dị, khi nàng chạm phải ánh mắt của ta thì lại lộ ra thần sắc khẩn trương. Nhất là lúc ta làm như đang đẩy chàng ra, cánh tay dưới ống tay áo đã xuất hiện hành động lớn, cho nên, trước tiên ta phải khống chế nàng ta lại”.

“À, lá gan của nữ thích khách này cũng không nhỏ, dám vào cung hành thích, nói vậy, nàng đã chuẩn bị tốt để nhận lấy cái chết. Chẳng qua, ta rất tò mò, người Huyền Cương lấy tự tin ở đâu mà có thể can đảm đối đầu với Bắc Nhạc?”. Hắn xoa cằm, nâng chân mày. “Bất kể là binh lực hay thực lực của một nước, Huyền Cương đều không địch nổi Bắc Nhạc, hưởng chi, giữa Huyền Cương và Bắc Nhạc còn cách Bắc Hải, có Hải vương danh xưng là Phong Dịch, quanh năm canh giữ ở nơi đó, nếu như đại quân Huyền Cương muốn đi tới Bắc Nhạc, nhất định phải qua Bắc Hải.”

Nói tới chỗ này, hai người đồng thời ngơ ngẩn, bốn mắt nhìn nhau, sắc mặt cũng có chút kỳ quái.

“Ta hiểu rồi!”. Hai người trăm miệng một lời.

Tần Tổ Giác nói trước: “Phong Dịch cùng đại sư huynh là huynh đệ cùng mẹ khác cha, năm đó, trước khi mẫu thân đại sư huynh gả vào Sở phủ, đã từng có một đứa con, nhưng chồng trước mệnh ngắn, nghe nói lúc Hải vương Phong Dịch tròn hai tuổi thì bị bệnh qua đời”

Đông Phương Diệu nói tiếp: “Không sai, không đề cập tới Bắc Hải, ta lại quên người nọ. Năm đó, Sở Tử Mặc lựa chọn đứng ở trận doanh của lão già kia thì ta đã phái người cẩn thận điều tra qua lai lịch của hắn, sau đó mới biết được quan hệ giữa hắn với Phong Dịch, nói vậy. . . .”

“Người thần bí kia, rất có thể là Phong Dịch”

Sau khi Tần Tổ Giác nói đáp án ra khỏi miệng, tất cả nghi vấn đều được giải quyết.

Khó trách, người thần bí kia không ngừng nhắc tới đại sư huynh, còn biết chuyện cây tiêu mà nàng đưa cho đại sư huynh năm đó.

Mặc dù nàng không biết người kia có mục đích gì, nhưng nếu như hắn thật sự là Phong Dịch, vậy thì, mọi chuyện sẽ phiền phức rất lớn.

Bởi vì Phong Dịch cũng là một truyền kỳ, thời niên thiếu, hắn được xưng là Tiểu Bá Vương trên biển, cũng có kế hoạch mở rộng thực lực của mình, dần dần phát triển khắp một dãy Bắc Hải.

Mấy năm nay, thanh danh của hắn càng như mặt trời ban trưa, thậm chí còn chiếm được tiếng khen của Hải vương.

Bởi vì hắn nắm trong tay gần 30 vạn binh mã, là Phách Vương một dãy Bắc Hải, nếu kẻ nào đi qua Bắc Hải dám không cho Phong Dịch mặt mũi, kết quả đều chết không có chỗ chôn.

Trước đây, Phong Dịch vẫn bảo trì lập trường chính trị trung lập, giữa Bắc Nhạc và Huyền Cương, hắn không thiên vị bên nào, cũng không làm kẻ địch của ai.

Chỉ cần người khác không đắc tội hắn, hắn tự nhiên cũng không sanh sự.

Chỉ khi nào hắn muốn báo thù cho đệ đệ cùng mẹ khác cha, mở đường biển cho Huyền Cương tiến quân vào Bắc Nhạc, thì Bắc Nhạc sẽ gặp phải kiếp nạn lớn nhất từ trước tới nay.

Nếu như kiên trì kháng chiến, Bắc Nhạc muốn chiến thắng Huyền Cương cũng không phải là vấn đề khó khăn.

Nhưng dân chúng vô tội cũng sẽ bị liên lụy.

Nghĩ tới đây, sắc mặt của hai người cũng trở nên nặng nề, ngàn tính vạn tính, không nghĩ tới một nhân vật hung ác như Phong Dịch.

Mất thấy sắc mặt của nàng càng ngày càng khó coi, Đông Phương Diệu không khỏi đau lòng, hắn nhẹ nhàng cởi áo khoác của nàng, dịu dàng nói: “Nàng không cần suy nghĩ lung tung, tất cả cũng chỉ là suy đoán của chúng ta, chưa có bằng chứng. Mấy ngày nay, chúng ta liên tiếp lên đường, cộng thêm vết thương trên cánh tay nàng, nhất định nàng mệt muốn chết rồi, trước tiên nằm nghỉ một lát, tối nay cùng dùng bữa tối”

Trải qua sự nhắc nhở của hắn, Tần Tổ Giác cảm thấy có chút mệt mỏi.

Hơn nữa Diệu nói rất đúng, trước khi chưa có kết luận, suy nghĩ lung tung sẽ chỉ làm chuyện càng thêm phức tạp.

Đỡ nàng nằm lên giường, Đông Phương Diệu nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho nàng, cẩn thận vén góc chăn cho nàng, cho đến khi tận mắt nhìn nàng chìm vào giấc ngủ, lúc này mới yên tâm rời khỏi Hướng Minh cung.

Sau khi rời khỏi Hướng Minh cung, Đông Phương Diệu không đến Ngự Thư Phòng mà theo hộ hạ đi thẳng tới Thiên Lao.

Đại lao Hoàng cung so với Hình bộ còn âm trầm đáng sợ hơn, cây đuốc trên tường cháy quanh năm, trong không khí tản ra mùi nấm mốc ẩm thấp, cầu thang kéo dài đến lòng đất, ánh sáng càng ngày càng yếu ớt.

Ngục tốt thấy hoàng thượng đại giá quang lâm, ríu rít quỳ xuống đất, Đông Phương Diệu phát tay, ra lệnh ọi người bình thân, dưới sự hướng dẫn của ngục tốt, hần đi thẳng tới phòng giam nhốt nữ thích khách kia.

Chưa tới một canh giờ, hàm răng của nữ thích khách kia đã bị đánh rụng sạch sẽ, khoe miệng không ngừng chảy ra máu tươi đỏ thẫm.

Đôi tay nàng bị treo ngược lên trên cao, hai cổ tay bị còng vào hai khóa sắt lớn, đầu tóc rối bời xõa ra, mặt mũi tiêu tụy, sắc mặt trắng bệch.

Ngục tốt mở cửa tù ra, tiếng xích sắt khởng lồ vang lên, nữ thích khách từ từ ngẩng đầu lên, liếc Đông Phương Diệu một cái, ngay sau đó lại cúi thấp đầu, bày ra dáng vẻ cự tuyệt phải đối mặt.

Hắn lạnh lùng cười một tiếng, chấp hai tay, âm trầm bước vào phòng giam.

“Đã hỏi ra gì chưa?”. Thanh âm của hắn rất nhẹ, không nghe ra tâm tình gì.

Ngục tốt phụ trách tra hỏi vội vàng quỳ xuống, “Bẩm hoàng thượng, miệng nữ thích khách này rất chặt, cái gì cũng không chịu khai”

“Sao? Là một cô nương cá tính quật cường”. Đông Phương Diệu giương khoe môi, giống như đang cười, nhưng nụ cười không đạt tới đáy mắt.

Hắn đi tới trước mặt nữ thích khách, vươn tay, bóp chặt cằm nàng, cưỡng bách nàng nhìn mình.

Bị buộc phải ngẩng đầu lên, nàng nhìn vào ánh mắt âm tàn của hắn, bị tâm mắt lạnh như băng của hắn làm cả người run lên.

Đông Phương Diệu chậm rãi nở một nụ cười, “Thật ra thì, trong lòng ngươi cũng rất sợ?”

Nữ thích khách ngậm miệng thật chặt, không chịu hợp tác.

“Dường như tuổi của ngươi cũng không lớn, mười tám hay là mười chín tuổi? Khẳng định không hơn hai mươi”

Nàng nín thở, muốn xoay mặt, lại bị hắn bóp chặt.

“Ngươi tên là gì? Ai phái ngươi tới?”

Hắn thuận miệng hỏi đôi câu, cũng không trông cậy nàng sẽ trả lời.

Thấy nàng vẫn ngậm miệng thật chặt, hắn từ từ buông tay, “Không sao, dù bây giờ ngươi không chịu nói, sớm muộn gì cũng có một ngày ngươi phải nói ra”

Thanh âm của hắn vô cùng êm ái, người hầu trong cung đều biết, Đường Kim Thánh Thượng không phải là người nhân từ.

Đông Phương Diệu nghiêng đầu nhìn ngục tốt phụ trách tra hỏi một cái, cười nói: “Sau này đừng dùng roi hèo gì nữa. Trẫm thấy đây là một người bướng bỉnh, dù các ngươi đánh nàng trầy da sứt thịt, nàng cũng sẽ liều chết chịu đựng, lỡ không cẩn thận đánh chết nàng, ngục lại càng làm nàng thỏa mãn”

Thu hồi nụ cười, hắn lạnh nhạt lại nói: “Muốn một người khai ra, có rất nhiều phương pháp, các ngươi nhìn xem, ngũ quan đáng đáp của cô nương này cũng tinh xảo, nếu dùng đao khắc lên vài cái, không biết sẽ biến thành hình dáng gì”

Nữ thích khách kia nghe vậy, không tự chủ được run lên mấy cái.

Đông Phương Diệu tiếp tục nói: “A, trẫm nghe nói có một loại hình phạt đặc biệt thú vị, chính là dùng cây thăm bằng trúc cắm vào khe móng tay, cạy ngón tay và móng tay ra. Không phải tay đứt ruột xót sao? Khi móng tay bị lột ra chắc là rất tuyệt”

Nữ thích khách kia lại run rẩy thêm lần nữa.

“Trong cung này, có trăm ngàn chủng loại hình phạt, nếu chiêu này không dùng được thì nên thay một chiêu khác, chỉ cần không giết chết người là được. A, đúng rồi, nếu như tất cả hình phạt đều không có tác dụng,

tìm mấy thị vệ có nhu cầu, trăm đem nàng thưởng cho bọn họ, mọi người thay phiên nhau chơi, vẫn như cũ, chỉ cần không đem nàng đùa chết là được”

Nghe đến đó, da đầu mấy ngục tốt cũng có chút tê dại, bọn họ biết vạn tuế gia làm việc hung ác, sắc bén, phụ lòng phụ bạc, vô tình, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng, hắn lại đáng sợ như vậy.

Rốt cuộc, nữ thích khách kia nghe câu cuối cùng thì lộ ra biểu tình hoảng hốt.

Mặc dù nàng là sát thủ, nhưng dù sao cũng chỉ là một cô nương, nàng có thể không quan tâm đến việc thân thể bị tàn phá, không quan tâm đến tinh thần bị hành hạ, nhưng không cách nào không để ý đến danh tiết.

Đông Phương Diệu thấy nàng dao động, tiếp tục nói: “Nếu trăm muốn tra ra chân tướng phía sau chuyện này, cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi. Người kiên trì, cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, nhưng một cô nương như ngươi sẽ phải ném chút khổ sở rồi. Nếu như ngươi quyết định đối kháng với trăm, trăm có dư thời gian, ngươi muốn biết trăm còn có thủ đoạn gì làm cho ngươi sống không bằng chết thì cứ việc thử một chút”

Rốt cuộc, tim nữ thích khách thủy chung không chịu mở miệng nói chuyện kia đập mạnh và loạn nhịp, nàng ngẩng đầu lên, “Nếu như ta nói, ngươi có thể cho ta một cái chết thống khoái không?”

Hắn cười cười, nhẹ nhàng gõ đầu, “Chỉ cần ngươi nói thật, trăm sẽ cho ngươi toại nguyện”

“Được rồi, ta khai”

“Trăm rửa tai lắng nghe!”

Nữ thích khách kia do dự một chút, sau đó nói: “Ta là sát thủ do thất vương tử Cáp Khắc của Huyền Cương bồi dưỡng ra, tên là Lận Hồng Hoa, gần đây có không ít người Huyền Cương xâm nhập vào Bắc Nhạc, tin tưởng hoàng thượng đã đoán ra nguyên do trong đó”. Dừng một chút, nàng lại nói: “Trước đây không lâu, Đại vương Huyền Cương được thái y chẩn đoán là thân mang trọng bệnh, dưới gối hắn có mười bốn vương tử, vì tranh vương vị đã đấu đến mức người chết ta sống, được sự thừa nhận của Đại vương, thất vương tử Cáp Khắc quyết định tiến quân vào Bắc Nhạc, rửa sạch sỉ nhục năm xưa”

“Bây giờ quân lực Huyền Cương mạnh lắm sao?”

“Những năm gần đây, thất vương tử âm thầm nuôi dưỡng không ít binh mã. Cộng thêm trước đây không lâu, thất vương tử biết ngài đã chém giết một nhóm quan viên, hành động lần này nhất định sẽ khiến nội bộ Bắc Nhạc náo động.

“Mặc dù được dân tâm, nhưng quan viên bị chém giết không phải ít, nhất định sẽ có bộ phận dư đảng bất mãn với hoàng thượng muốn nhân cơ hội tạo phản”

Nghe vậy, Đông Phương Diệu vuốt ve cằm suy nghĩ, “Đây chính là một cơ hội, nhưng đại quân Huyền Cương muốn đi vào Bắc Nhạc còn phải trải qua Bắc Hải?”

Lận Hồng Hoa trả lời, “Hải vương Bắc Hải Phong Dịch đã đáp ứng mở đường biển cho thất vương tử, để cho hắn một đường thông suốt”

Mắt Đông Phương Diệu nheo lại.

Trăm ngâm một hồi lâu sau, hắn lạnh lùng cười một tiếng, “Thì ra là thế!”

Rất tốt, mọi chuyện càng ngày càng phức tạp.

Hắn xoay người, đi ra khỏi thiên lao.

Lận Hồng Hoa hướng về phía bóng lưng của hắn hô: “Hoàng thượng đáp ứng cho ta một cái chết thống khoái”

Hắn xoay người, hé mắt nhìn nàng một cái, vung tay áo giữa, liền nghe nàng phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Ngục tốt vội vàng tiến lên dò hơi thở của nàng, ngay sau đó nhỏ giọng bẩm báo, “Vạn tuế gia, cô nương này đã đoạn khí”

“Đưa đi an táng đi”. Nói xong, Đông Phương Diệu sải bước rời khỏi Thiên Lao.

8. Chương 8

Khi Đông Phương Diệu trở lại Hương Minh cung, Tần Tổ Giác đã tỉnh.

Tường Quý lấy thuốc theo đơn Lý thái y đã kê, nàng cau mày, bộ dáng như cầm thù chén thuốc kia đến tận xương tủy.

Nhưng hần kịp thời xuất hiện, lộ ra vẻ mặt ủy khuất, làm như nếu nàng không uống chén này, hần sẽ rất thương tâm.

Tần Tổ Giác hết cách với hần, chỉ có thể nhắm mắt, đem chén thuốc dùng các loại dược liệu trên quý uống hết không còn một giọt dư thừa.

Nhìn thấy đầy chén thuốc, trên mặt Đông Phương Diệu lộ ra nụ cười sáng rỡ.

Sau khi đuổi Tường Quý ra ngoài, hần cười ngồi bên mép giường, “Đã lớn như vậy rồi, sao nàng còn giống như khi còn bé, ghét uống thuốc vậy?”

Nàng buồn bã trừng mắt nhìn hần, “Chàng biết rõ ta không thích uống thuốc, sao còn buộc ta phải uống?”

“Oan uống a, ta không ép nàng, ta chỉ quan tâm nàng, nếu nàng xảy ra chuyện gì, ta cũng đi theo nàng, không thể sống một mình được”

“A! Sao chàng luôn nói có sống hay không sống chứ?”

Hần cười càng thêm vui vẻ, nâng tay nàng lên, “Muốn ta vui vẻ sống tiếp, nhất định nàng phải bảo trọng chính mình”

Tần Tổ Giác bị hần làm cho tức cười, hai người náo loạn một hồi, nàng mới khôi phục vẻ mặt nghiêm nghị nhắc tới chính sự, “Đúng rồi, chàng có hỏi được gì trong miệng thích khách kia không?”

“Nàng đoán thử coi!”

“Đừng đùa, đến lúc nào rồi, sao chàng còn có ý định nói giỡn?”

Bị nàng hung ác trừng mắt liếc, Đông Phương Diệu lập tức đành hoàng không ít, “Có một số việc không muốn nàng quan tâm, nhưng nữ thích khách kia cung cấp cho chúng ta tin tức không tốt”

“Sao?”. Nàng nhăn mày, “Chẳng lẽ”

Đông Phương Diệu gật đầu, “Đúng như chúng ta dự đoán, Huyền Cương dám khiêu khích Bắc Nhạc, chính xác là do có người chỉ điểm”

“Liên quan tới Phong Dịch?”

“Ừ, hần đã cùng thất vương tử Cáp Khắc của Huyền Cương đạt thành hiệp nghị bí mật, mở đường biển cho Huyền Cương tiến quân vào Bắc Nhạc, phát động chiến tranh”

Tin tức này khiến sắc mặt Tần Tổ Giác trở nên khó coi vô cùng.

“Như vậy có nghĩa là, Phong Dịch muốn thay đại sư huynh báo thù rửa hận sao?”

“Phong Dịch luôn bảo trì lập trường trung lập, không tự nhiên mà đắc tội Bắc Nhạc”. Đông Phương Diệu trầm ngâm nói: “Năm đó, mẹ Phong Dịch tái giá vào Sở phủ đem theo Phong Dịch, Sở Tử Mặc mặc dù là huynh đệ cùng cha khác mẹ, nhưng dù sao cũng có liên hệ máu mủ. Sau khi Sở Tử Mặc đột tử, người nhà Sở gia cũng bị cách chức thành thứ dân, đầy đến biên cương lao dịch, lúc ấy, phụ thân của Sở Tử Mặc đã qua đời, ngược lại, mẹ của hần.”. Hần do dự một hồi, “Giống như bị người nào đó mang đi”

Bởi vì khi đó triều đình đang hỗn loạn, hần bèn đoạt vị, chuyện Sở gia hần giao cho thân tín đi làm .

Sau khi lên ngôi, hần phải củng cố triều chánh, lung lạc lòng quân, không lúc nào không tưởng nhớ đến Tổ Giác, cho nên, đối với chuyện sau này của Sở gia cũng không còn thời gian đi hỏi nhiều hơn, dù sao, Sở gia xuống dốc, là chuyện tất nhiên.

Năm đó Sở gia to như vậy toàn dựa vào Sở Tử Mặc chống đỡ, một khi hần suy sụp, Sở gia liền hoàn toàn biến mất.

Phong Dịch không được phụ thân của Sở Tử Mặc thu dưỡng, nên cũng không coi là người Sở gia, năm đó, thân tín phụng chỉ hần làm vụ án này để sót mất con cá lớn này cũng là chuyện bình thường.

Đông Phương Diệu phỏng đoán: “Nếu như Phong Dịch cùng Sở Tử Mặc vẫn có liên lạc, như vậy, sau khi Sở Tử Mặc qua đời, Phong Dịch nhất định sẽ đưa mẫu thân bọn họ đi”

“Ừ, hơn nữa mẹ của sư huynh rất yêu hần, nhi tử chết oan, trong lòng tự nhiên có hận, dù tình cảm giữa Phong Dịch cùng Sở Tử Mặc không tốt, chỉ cần mẹ của bọn hần không bỏ được ân oán năm đó, khó chắc mọi chuyện sẽ không....”

Tần Tổ Giác nói không hết câu, bởi vì, đây là hạt bọn họ gieo xuống, bởi vì, đây là bọn họ thiếu người ta .

Hiện tại, mọi chuyện đã rõ, người thần bí kia là Phong Dịch, còn tại sao nhiều lần hần lấy phương thức thần bí xuất hiện trước mặt nàng, thậm chí cứu kẻ thù như nàng thì phải hỏi bản thân Phong Dịch thôi.

Nhưng chuyện có thể xác định chính là, một khi Phong Dịch mở đường biển giúp Huyền Cương, đối với Bắc Nhạc mà nói, đó là một kiếp nạn khổng lồ.

Nếu kháng chiến lâu dài, Bắc Nhạc thực lực hùng hậu sẽ không thua, nhưng dân chúng vô tội đáng thương, chiến hỏa cùng khói thuốc súng sẽ hủy diệt một Bắc Nhạc hòa bình cùng an bình đang có.

Nghĩ tới đây, Tần Tổ Giác nặng nề chống cằm, lâm vào trầm tư.

Đông Phương Diệu thấy nàng lộ ra thần sắc nghiêm túc, không khỏi hỏi: “Tổ Giác, nàng nghĩ cái gì vậy?”

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, không muốn làm cho hần lo lắng, vì vậy, nàng dịu dàng nói: “Ta đói bụng, cùng đi dùng bữa tối thôi”

Híp híp mắt, hần biết trong miệng nàng nói không có gì, trong lòng khẳng định có chuyện.

Nàng có tâm sự, nhưng lại không muốn cùng mình chia sẻ, điều này làm cho hần có chút bất mãn.

Nhưng từ trước đến giờ, Tổ Giác làm việc có chừng mực, hần tin nàng, cũng khuyên mình, đừng làm cho nghi kỵ cùng tính độc chiếm làm chúa tể chính mình.

Kể từ sau khi sự kiện ám sát xảy ra, hoàng cung đã được đặt trong tình trạng giới nghiêm.

Bất kể là nội thị xuất cung hay ngoại thần tiến vào, đều muốn bị kiểm tra nghiêm khắc, mà ngự lâm quân tuần tra cũng nhiều gần gấp đôi ngày trước.

Tần Tổ Giác đang nằm trong bồn tắm trong Hướng Minh cung, mơ hồ nghe thấy thanh âm không tầm thường từ bên ngoài truyền đến.

Về mặt nàng ngưng tụ, trong chớp mắt liền nhảy ra khỏi mặt nước, dùng một tay lấy xiêm áo giắt trên bình phong, thuần thục, nhanh chóng khoác lên người.

Cùng lúc đó, một bóng dáng cao, gầy, mạnh mẽ, rắn rỏi lặng yên không tiếng động xuất hiện bên cạnh hồ tắm.

Chính là người thần bí dụ nàng ra mặt mấy lần trước.

Thay áo xanh thường mặc, lúc này, hần mặc một cái áo khoác màu xanh nhạt, làm rất tinh tế, ngũ quan tuấn mỹ.

So với khí phách uy nghiêm của Đông Phương Diệu, nam nhân này nhiều hơn mấy phần tà mị cùng cột nhâ.

Mỗi hần nở nụ cười nhạt, tay vẫn vuốt ve tiêu ngọc tinh xảo cùng đắt giá, “Tổ Giác, chúng ta lại gặp mặt”

Âm thanh “Tổ Giác” kêu hết sức thân thiết, nếu ai không biết còn nghĩ rằng, quan hệ giữa hai người không tầm thường.

Mà lúc này, mặc dù Tần Tổ Giác mặc xiêm áo, nhưng sau khi tắm rửa, dưới thân thể mềm mại xiêm áo như không tồn tại, tóc dài buông thẳng xuống sau lưng.

Nàng tràn đầy đề phòng nhìn nam tử đột nhiên xông vào, cũng không kinh hoảng, trấn định tự nhiên nói: “Lại là ngươi, nếu như ta không đoán sai, ngươi chính là ca ca cùng mẹ khác cha của đại sư huynh, Phong Dịch!”. Nàng dùng giọng khẳng định, giống như đã xác định đáp án này.

Người thần bí ngẩn ra, ngay sau đó cười lên ha hả. “Ngươi quả nhiên khiến ta càng ngày càng thưởng thức” Mặt hắc tràn đầy hài hước, nhìn nàng từ trên xuống dưới, từng bước một tới gần.

“Tổ Giác, năm đó, đệ đệ ta mê luyến ngươi điên cuồng, từng thề với trời, cuộc đời này nhất định phải cưới ngươi làm vợ. Khi đó ta còn cảm thấy hắc ngu ngốc bị một vị cô nương làm cho thần hồn điên đảo, nhưng hôm nay vừa nhìn thấy ngươi, quả nhiên, ngươi có năng lực mê hoặc nam nhân, khó trách Đông Phương Diệu chỉ vì ngươi, cứ nhiên chịu buông tha toàn bộ hậu cung.”

Nàng thoáng lui về phía sau mấy bước, “Ngươi muốn báo thù cho đại sư huynh sao?”

“Hả? Vì sao ngươi nghĩ như vậy?”

“Chỉ là trực giác của ta”

“Ngươi tự tin với trực giác của mình?”

Nàng không đáp, đứng nguyên tại chỗ.

Phong Dịch đến gần nàng.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, là Đông Phương Diệu, hắc hạ triều, đến cửa có cung nữ quỳ xuống đất thỉnh an, liền nghe hắc hoi: “Nương nương đâu?”

Cung nữ trả lời chắc chắn, “Khởi bẩm vạn tuế gia, nương nương đang tắm rửa bên trong”

Đông Phương Diệu cười khế, “Các người chờ ở bên ngoài, không có lệnh của trẫm, không được đi vào quấy rầy”

Ngay sau đó, tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Dừng trước nàng một bước ngắn, Phong Dịch lộ ra biểu tình hài hước nói: “Nam nhân kia thật là háo sắc”

Không đợi Đông Phương Diệu bước vào, hắc liền ôm bả vai Tần Tổ Giác, bá đạo ôm nàng vào trong ngực, cũng mạnh mẽ đem cây sáo bằng ngọc nhét vào trong tay nàng.

Đúng lúc Đông Phương Diệu đẩy cửa bước vào, Phong Dịch nhỏ giọng nói bên tai nàng: “Ngọc tiêu này trả lại cho ngươi, nếu như ngươi muốn thấy ta, chỉ cần ngươi thổi thủ khúc ta thường xuyên thổi cho ngươi nghe, ta sẽ xuất hiện trước mặt của ngươi . . .”. Nói xong, hắc quay đầu lại cho Đông Phương Diệu một ánh mắt khiêu khích, liền nhảy ra ngoài cửa sổ.

Đông Phương Diệu mang theo tâm tình trêu cợt muốn cho nàng một kinh hãi, nhưng khi tận mắt thấy nam nhân khác ôm nữ nhân của mình trước mặt hắc, nhất thời lửa ghen toát ra, không để ý tới sự ngăn trở của nàng, bay ra ngoài cửa sổ, cứ như vậy đuổi theo.

Khinh công của Phong Dịch không tệ, nhưng hắc cũng không vội chạy trốn, ngược lại, cố ý dẫn Đông Phương Diệu đuổi theo, hai người cùng nhảy lên nóc nhà đánh nhau .

Đông Phương Diệu nhận mấy chiêu, sau khi thử dò xét, đáy lòng kinh hãi, võ nghệ của nam nhân này đúng như tin đồn, xuất thần nhập hóa.

Nhanh nhẹn lui về phía sau mấy bước, Phong Dịch cố ý nói: “Hoàng thượng tức giận như vậy, chẳng lẽ là bởi vì nhìn thấy nữ nhân của mình rơi vào ngực của ta mà giận dữ?”

Bị hấn nói như vậy, sắc mặt Đông Phương Diệu nghiêm nghị, hấn bỗng đánh ra một chưởng, lại bị hấn ta nhẹ nhàng tránh thoát.

“Ồ, lần này hoàng thượng tức giận thật, điều này cũng khó trách, hoàng hậu Bắc Nhạc cùng nam nhân khác khinh khinh ta ta ngay trước mặt hoàng đế, chuyện như vậy bất luận xảy ra trên người nam nhân nào, e rằng đều không thể chịu được”

Mắt thấy đối phương trở tay đánh tới, hấn lại thành thạo tránh thoát, cười nói: “Hoàng thượng, nếu như người thật sự tức giận, vậy thì nhanh chóng bỏ hoàng hậu đi, dung mạo nương nương như thiên tiên, nếu người không muốn, ta sẽ giang tay chờ đón đấy”

Đông Phương Diệu giận quá hóa cười, “Phong Dịch, người đừng vọng tưởng dùng phương pháp này chọc giận trẫm, Tổ Giác với trẫm tình thâm nghĩa trọng, dù có rơi vào ngực của người, đó cũng là bị người bức bách. Người đã nhiều lần lén lút đến gần nàng, trước kia trẫm không biết nội tình như thế nào, hiện tại đã biết rõ ràng”

“Ta nên khen hoàng thượng anh minh sao?”. Phong Dịch cười lạnh.

Hấn cười lạnh, “Người muốn báo thù cho Sở Tử Mặc, trẫm sẽ dẫn dắt bốn trăm vạn đại quân Bắc Nhạc nghênh đón khiêu chiến của người. Nhưng trẫm muốn cảnh cáo người một câu, từ nay về sau, đừng có chủ ý gì với Tổ Giác nữa”

Phong Dịch cười ha ha, nhưng tươi cười không đạt tới đáy mắt.

“Ta, Phong Dịch tung hoành thiên hạ, từ trước đến giờ đều làm theo ý mình, còn chưa tới phiên người ngoài tới chỉ điểm ta. Đông Phương Diệu, nếu như người có bản lĩnh, hãy trông chừng nữ nhân của người cho kỹ, nếu không, nói không chừng, ngày nào đó, nàng sẽ rơi vào vòng ôm của người khác”

Đáy lòng Đông Phương Diệu giận dữ, mặt cũng không lộ vẻ gì khác thường.

Hấn đứng chấp tay, kiêu căng đứng trên một góc của nóc nhà, gió nhẹ thổi qua, thổi lên áo bào hấn, long bào màu sáng thể hiện thân thủ kiêu ngạo của hấn.

“Nữ nhân của Trẫm, trẫm sẽ thủ hộ đến già, người ngoài muốn cướp, cũng phải xem mình có bản lĩnh đó không”

“Được, ta sẽ giương mắt chờ xem, xem ta có bản lĩnh khiến nữ nhân của người biến thành của ta không”. Nói xong, Phong Dịch nhẹ nhàng lùi mấy bước, biến mất trong nháy mắt.

Từ phương xa như còn nghe thấy tiếng cười đắc ý của hấn, điều này làm cho Đông Phương Diệu giận sôi lên, hận không bắt người nọ vào tù được, lột da, rút gân hấn.

Tần Tổ Giác đã ăn mặc chỉnh tề đuổi tới, Đông Phương Diệu nhảy từ nóc nhà xuống, đứng ổn định trước mặt nàng, dò xét nàng, cẩn thận hỏi: “Tên khốn kia có làm nàng tổn thương không?”

Nàng không nhịn được cười nói: “Nếu như hấn muốn tổn thương ta thì sẽ không làm ra nhiều chuyện như vậy. Còn nữa..., chàng xem chàng đi, thân là một đế vương, nhưng lại lộ ra biểu tình trẻ con như vậy, nếu chuyện này để người khác thấy, sao chàng còn có thể tạo uy tín ỉn?”

Sắc mặt Đông Phương Diệu vẫn khó coi như cũ lại bị nàng ôm cánh tay kéo vào trong phòng.

“Chàng đừng tức giận, Phong Dịch nói rõ là cố ý lợi dụng ta khiến chàng tức giận, nếu chàng nổi giận, chẳng phải đã rơi vào bẫy rập của hấn sao?”

Dưới sự khuyên nhủ của nàng, cuối cùng, sắc mặt của hấn tốt hơn mấy phần.

“Tổ Giác, bất kể sau này có chuyện gì phát sinh, nàng cũng không thể rời khỏi ta”

Thấy đáy mắt hấn đều là vẻ buồn rầu, nàng nhẹ nhàng gật đầu, “Ta đáp ứng chàng”

Lúc này Đông Phương Diệu mới yên lòng lại, một tay kéo nàng vào trong ngực, ôm thật chặt, trái tim ấm áp thêm vài phần.

Tần Tổ Giác biết hần lo lắng về mình, trái tim nổi lên một chút ngọt ngào, nhưng khiến nàng lo lắng vẫn là động cơ của Phong Dịch.

Nếu như hần muốn báo thù cho đại sư huynh, tại sao ban đầu lại ra tay giúp nàng ở Vĩnh Ninh trấn?

Còn chuyện ở khu vực săn bắn của hoàng gia, hần cũng kịp thời đưa thuốc giải tới.

Dường như cảm nhận được suy nghĩ trong nội tâm của nàng, đôi tay Đông Phương Diệu nắm chặt bả vai của nàng, bá đạo ra lệnh, “Tổ Giác, ta không cho phép nàng nghĩ tới hần!”

Nàng sửng sốt một chút, không khỏi bật cười, “Chàng không nói đạo lý, ta chỉ đang suy đoán, đến tột cùng hần có động cơ gì.”

“Bất kể hần có động cơ gì, nàng đều không cần quan tâm, đây là giang sơn của ta, ta biết nên làm thế nào, nàng chỉ cần vui vẻ làm hoàng hậu của ta là được”

Nghe vậy, nàng dờ khóc dờ cười. Người đàn ông này thật bá đạo, nhưng nàng cũng dần hiểu, bất an của hần đến từ chính sự độc lập của nàng, nàng không chịu lệ thuộc vào hần, có lẽ, thỉnh thoảng nàng cũng có thể giả bộ là một tiểu nữ nhân cần được bảo hộ, cũng không thể luôn khiến hần phải lấy lòng nàng.

Không lâu sau, mật thám Đông Phương Diệu phái ra đã tra được một ít tình trạng trước mắt của Huyền Cương.

Đại vương Huyền Cương có mười bốn vương tử, trước mắt, trừ Tam vương tử cùng Cửu Vương Tử có biểu hiện tương đối kiệt xuất, dã tâm lớn nhất, phải kể đến Thất vương tử Cáp Khắc.

Cáp Khắc giỏi văn giỏi võ, biểu hiện trác tuyệt, rất được cha hần yêu thích.

Nhưng địa vị của mẫu thân Cáp Khắc ở Huyền Cương không cao, hơn nữa, hần cũng không phải là trưởng tử, cho nên, muốn tranh vương vị sẽ rất khó khăn.

Tiệc nuôi lớn nhất cuộc đời này của lão đại vương chính là việc ký kết hiệp ước nhục nước mất chủ quyền, không xâm phạm lẫn nhau cùng Bắc Nhạc vào năm đó.

Cáp Khắc hiểu ý, liền lên lút phát động chiến tranh tiến công Bắc Nhạc, cũng đạt được sự hợp tác của Hải vương Phong Dịch, hần tin tưởng, chỉ cần có thể đánh bại Bắc Nhạc, khiến Huyền Cương mở mày mở mặt, vị trí Đại vương kế nhiệm không ai có thể hơn mình.

Đông Phương Diệu nhìn mật thư mật thám đưa tới, chân mày không khỏi nhíu chặt, sắc mặt nghiêm túc hơn lúc bình thường mấy lần.

Tần Tổ Giác bước vào Ngự Thư Phòng đã nhìn thấy một màn này.

Nghĩ rằng Tường Quý đưa trà vào, Đông Phương Diệu cũng không ngắt đầu lên, chỉ thuận miệng nói: “Đặt trà xuống đi, lát nữa trẫm sẽ uống. Còn nữa..., nhớ phân phó Ngự Thiện Phòng chuẩn bị mấy món ăn trưa cho nương nương, nhìn nàng ăn hết rồi hãy trở về phục mệnh”

Gần đây khẩu vị của Tổ Giác không tốt lắm, điều này khiến hần rất lo lắng, mỗi ngày đều phải dụ dỗ, khuyến, lừa gạt nàng ăn nhiều thêm một ít, khi hần không có bên người nàng, hần sẽ sai Tường Quý chú ý thay hần.

Lời này khiến Tần Tổ Giác không khỏi cười khẽ một tiếng, nhẹ nhàng bước tới trước ngự án, đem hộp đựng thức ăn đặt bên cạnh bàn con, nũng nịu, nhỏ nhẹ nói với hần: “Hoàng thượng, trước tiên, ngài nên lo lắng cho thân thể của mình đi”

Đông Phương Diệu nghe tiếng ngăn ra, chỉ thấy người hần yêu mặc một chiếc áo bào, vẻ mặt tươi cười đứng trước mặt mình.

“Tổ Giác, sao nàng lại tới đây?”

“Ta nghe Tường Quý nói, mấy ngày nay chàng không dùng cơm trưa, cho nên, ta tự xuống bếp, vì chàng mà làm cháo gà, cùng một chút điểm tâm và thức ăn đơn giản, nếu chàng không ăn hết, ta sẽ không vui”

Hắn vội vàng buông tấu chương trong tay, vẻ nghiêm nghị trên gương mặt tuần tú biến mất, thay vào đó là một nụ cười.

“Tổ Giác, hai năm trước, từ sau khi nàng rời cung, đã lâu ta không được ăn thức ăn nàng tự tay làm rồi”. Nói xong, Đông Phương Diệu vòng qua ngự án, mở hộp đựng thức ăn ra, chỉ thấy bên trong có một chén cháo gà, một chút điểm tâm, cùng với mấy loại thức ăn ngon miệng. Bỏ qua tâm trạng không vui, hắn cười nói: “Tất cả đều là thức ăn ta thích ăn, Tổ Giác, không nghĩ rằng nàng còn nhớ rõ khẩu vị của ta”

Tần Tổ Giác thấy hắn lộ ra nụ cười như một đứa trẻ, đáy lòng nổi lên mấy phần thương yêu.

Gần đây, hắn thường vì quốc sự mà bận đến khuya mới hồi cung đi ngủ, mỗi sáng sớm lúc nàng tỉnh lại, hắn đã vào triều rồi.

Nàng biết hắn là hoàng đế, trên vai gánh trọng trách nặng nề mà người thường không thể tưởng tượng nổi, rất nhiều phiền não hắn chịu đựng một mình, không dám nói với nàng, sợ nàng sẽ lo lắng cho hắn.

Nhưng nàng cũng không ngu ngốc, hôm nay, hắn bị vây bên trong thế cục mà nàng không tận mắt nhìn thấy, nhưng cũng hiểu rõ được mấy phần.

Trên ngự án bày tấu chương, phần lớn đều có liên quan đến Huyền Cương, nàng tùy tiện rút ra một cái, thở dài, “Xem ra chiến sự sắp xảy ra rồi”

Đông Phương Diệu tự tay lấy thức ăn trong hộp ra, cười lấy tấu chương trong tay nàng trả về chỗ cũ, “Đừng nghĩ nhiều như vậy, tới đây Tổ Giác, đã lâu rồi chúng ta không cùng nhau dùng cơm trưa, vừa đúng lúc, nàng làm thức ăn đủ cho hai người chúng ta ăn, ăn xong liền vứt những chuyện phiền lòng kia ra khỏi đầu đi”

Hai người ngồi xuống bên bàn con, lớn lên từ trong hoàng thất, từ nhỏ đến lớn, Đông Phương Diệu đã được người khác phục vụ, đời này khó có lần nào hắn tự thân động thủ phục vụ ai.

Tần Tổ Giác chính là ngoại lệ.

Hắn thay nàng bóc cơm, chia thức ăn, phục vụ chu đáo.

“Diệu, chúng ta là vợ chồng, có chút phiền não, ta hi vọng có thể cùng gánh chịu với chàng”. Miệng Tần Tổ Giác ăn món ăn hắn gắp, sau khi nuốt vào bụng, lại nói: “Lúc này, động tác của Huyền Cương dồn dập như thế, trừ âm thầm cấu kết với Phong Dịch, ta nghĩ, một số bộ tộc cũng dính dáng tới bọn họ”

Phía bắc Bắc Nhạc, không chỉ có một mình Huyền Cương, còn có mấy thủ lĩnh của một số bộ tộc cũng đều có thế lực và chính quyền riêng, một khi những bộ tộc kia cùng Huyền Cương liên thủ với nhau, Bắc Nhạc phải đối mặt với một chiến dịch rất gian nan.

Đông Phương Diệu cũng không muốn nói tới đề tài này, hắn biết, bề ngoài Tần Tổ Giác dụ dằng hiểu chuyện, nhưng cá tính lại rất quật cường.

Thở dài, hắn nhẹ nhàng gạt đầu, “Đúng là Phương Bắc cất giấu không ít thế lực, trừ Huyền Cương ở ngoài, còn có Lang tộc, Ứng tộc cùng với các bộ tộc man rợ khác, thủ lĩnh của những bộ tộc này cũng rất dũng mãnh, thủ hạ dưới trướng luôn vì bọn họ mà cống hiến, trong số đó, khiến người ta đau đầu nhất chính là Cổ tộc”

Nói tới chỗ này, chân mày hắn nhíu chặt, “Cổ tộc là bộ tộc nguy hiểm nhất trong tất cả các bộ tộc, am hiểu hạ độc, hơn nữa, thủ đoạn lại hết sức âm độc. Từ ngày ta lên ngôi cho tới nay, luôn giữ vững hòa bình với Phương Bắc, chính là không muốn tùy tiện trêu chọc những bộ tộc dã man này. Nếu như Huyền Cương cùng những bộ tộc khác tiến công Bắc Nhạc, tất sẽ tạo thành một chiến sự đại quy mô “

Tần Tổ Giác trầm tư hồi lâu, mở miệng hỏi: “Chàng nói cổ tộc, có phải là bộ tộc mới nổi lên vài chục năm gần đây không?”

“Không sai!”. Sắc mặt Đông Phương Diệu trầm thêm mấy phần, “Thật ra, trước kia cổ tộc không có tên gọi này, mà là bộ tộc của mẫu hậu ta, Bồ Nhĩ tộc.

“Năm đó mẫu hậu ta bị đồn đãi là hóa thân của ma quỷ, vì vậy, rất nhiều bộ tộc khi dễ Bồ Nhi tộc, cho đến mười hai năm trước, tộc trưởng Bồ Nhi tộc, cũng chính là ông ngoại của ta, bị tộc trưởng cổ tộc đương nhiệm lấy lý do sinh hạ yêu nữ cho người đốt lửa thiêu sống, sau đó, Bồ Nhi tộc liền đổi tên là Cổ tộc”

Chuyện này đối với Đông Phương Diệu mà nói, vẫn là một nỗi đau.

Mặc dù hấn lớn lên ở Bắc Nhạc, không có ấn tượng gì đối với Bồ Nhi tộc, nhưng đó là cố hương xinh đẹp nhất trong miệng mẫu hậu, ba huynh đệ bọn họ vì tin đồn về mẫu hậu mà chịu hết đau khổ, không nghĩ tới, ông ngoại ở xa, tại Bồ Nhi tộc, cũng khó trốn khỏi thiên kiếp, khi đó, hấn mới hiểu ra một đạo lý, một người, nhất là người sinh trưởng trong hoàng cung, muốn sống trên đời này, nhất định phải có quyền lực tối thượng, mới có năng lực tự vệ cùng bảo vệ thân nhân.

Cho nên, sau khi hiểu chuyện, hấn liền thề, đời này kiếp này nhất định phải làm vua, nếu không, hấn tình nguyện hóa thành một luồng u hồn chứ không muốn kéo dài hơi tàn nơi trần thế .

“Trong hai năm qua, ta vẫn chung sống hòa bình với Phương Bắc, cũng không muốn cùng Hải vương xung đột. Nàng cũng biết, Bắc Nhạc từng trải qua nội loạn, nguyên khí đã sớm tổn thương nặng nề, ta dốc sức nghỉ ngơi, nuôi binh nuôi tướng chính là muốn cho dân chúng có cuộc sống sung túc, làm cơ sở xây dựng cuộc sống tốt đẹp cho đời sau, không nghĩ tới.”

Tần Tổ Giác kéo tay của hấn, nhẹ giọng an ủi, “Diệu, chàng là một hoàng đế tốt. Trời cao đúng là công bằng, chàng đối xử tử tế với dân chúng, yêu nước thương dân, ông trời sẽ dành cho chàng kết cục tốt đẹp”

Rốt cuộc, Đông Phương Diệu cũng lộ ra nụ cười, trở tay cầm tay nàng, cười nói: “Chỉ cần có thể nắm tay nàng tới già, đối với ta mà nói, chính là kết cục tốt đẹp nhất”

Sắc mặt nàng ửng đỏ, giận mắng: “Chàng lại không đứng đắn rồi”

Hấn cười càng thêm đắc ý, “Đúng rồi, Tổ Giác, thời gian này ta quá bận rộn quốc sự, đã lâu không cùng nàng xuất cung đi dạo, dù sao quốc sự luôn vĩnh viễn bận rộn không làm hết, không bằng, sau khi dùng xong bữa ăn trưa, chúng ta xuất cung đi dạo, được không?”

Tần Tổ Giác mỉm cười, gật đầu một cái.

Nàng muốn hấn buông lỏng một chút nên mới tới, nhưng không ngờ chính hấn nguyện ý đi ra ngoài hóng mát, còn gì có thể tốt hơn chuyện này.

9. Chương 9

Sáng sớm hôm sau, khi Đông Phương Diệu lên triều, một mình Tần Tổ Giác nằm trên giường lăn qua lộn lại, làm thế nào cũng ngủ không được .

Không có Kiều Hỉ, sau khi nàng tự mặc xiêm áo, liền đi tới trước tủ, lấy cây tiêu ngọc Phong Dịch trả lại cho nàng vào mấy ngày trước ra.

Đại sư huynh chinh chiến trên lưng ngựa cả đời, trừ việc hành quân bày trận bên ngoài thì điều hấn yêu thích nhất chính là thổi tiêu.

Mặc dù hai người đều là đệ tử của Thiên Cơ lão nhân, nhưng dã tâm của đại sư huynh rất lớn, mục tiêu luôn rõ ràng.

Hấn muốn chinh phục thiên hạ, có được thiên hạ, muốn thu thiên hạ vào lòng bàn tay mình. Mà nàng, Tần Tổ Giác lại giống sư phụ, không thích hỏi tới chuyện phàm trần, chỉ muốn cả đời vui vẻ.

Cũng vì như thế, năm đó sư phụ mới đưa tất cả võ học ông nghiên cứu trọn đời truyền thụ cho nàng, bởi vì, rất lâu về trước, sư phụ đã nhận ra dã tâm của đại sư huynh, cũng dự đoán, dã tâm của hấn chắc chắn sẽ dẫn tới họa sát thân.

Sư phụ từng khuyên đại sư huynh, muốn hần thuận theo thiên mệnh, chớ cưỡng cầu, nếu như năm đó đại sư huynh chịu nghe lời sư phụ, cự tuyệt điều kiện của Vĩnh Viêm đế, có lẽ, bây giờ hần đang hưởng thụ cuộc sống một cách vui vẻ.

Tất cả đã trôi theo thời gian.

Nàng không yêu đại sư huynh, nhưng lại không quên được những kỉ niệm năm xưa, khi cùng đại sư huynh học võ.

Ngón tay vuốt ve cây sáo ngọc, còn nhớ năm đó, vì muốn lấy được cây sáo ngọc này, nàng đã hao hết tâm lực, nhưng không nghĩ tới, phần quà tặng này lại thành hung khí hại chết đại sư huynh.

Nghe thấy động tĩnh trong phòng, Kiều Hỉ cẩn thận đẩy cửa vào, nhẹ giọng nói: “Nương nương, ngài tỉnh khi nào vậy, sao không gọi nô tỳ?”

Nhìn nàng đã ăn mặc chỉnh tề, tiểu nha đầu kia tự trách tiến lên xin thứ tội, “Hoàng thượng đã phân phó nô tỳ, nhất định phải phục vụ nương nương chu đáo, nếu hoàng thượng biết nô tỳ chậm trễ, nô tỳ không biết phải nói thế nào với hoàng thượng”

Tần Tổ Giác thuận tay giấu cây sáo ngọc vào trong tay áo, quay đầu lại cười nói: “Hoàng thượng vị vua anh minh, sẽ không vì việc người không phục vụ ta mặc quần áo, lấy nước súc miệng liên tri tội người. Còn nữa..., trước kia, chẳng phải ta đã nói, quy củ trong cung không thích hợp với ta, cho nên, người không cần cẩn thận với ta như thế, người làm như vậy, ta lại càng không được tự nhiên”

Kiều Hỉ vội gật đầu, “Nương nương dạy bảo, nô tỳ sẽ ghi nhớ”

Thật ra, trong lòng nàng, vẫn cảm thấy may mắn khi được đi theo một chủ tử thiện lương, hiểu đạo lý như vậy.

Tần Tổ Giác nói với nàng, “Người không cần thời thời khắc khắc ở bên cạnh phục vụ ta, có gì cần ta sẽ nói với người, nếu như hoàng thượng trách cứ, ta sẽ nói đó là ý tứ của ta”

Kiều Hỉ gật đầu một cái, “Vâng! Nương nương, nô tỳ ở ngoài cửa, có chuyện gì, ngài chỉ cần kêu nô tỳ một tiếng”. Nói xong, nàng cẩn thận khép cửa lại.

Nghĩ ngợi hồi lâu, Tần Tổ Giác cảm thấy hết sức bất an.

Gần đây, Triều đình gặp rất nhiều vấn đề khó khăn, nàng biết, tất cả mọi chuyện là do những hành động xâm lược thường xuyên của Phương Bắc đối với Bắc Nhạc.

Mà người khởi xướng, chính là Hải vương Phong Dịch.

Nghĩ đến điều này, nàng nắm tiêu ngọc thật chặt, sau khi suy nghĩ một hồi, nàng nhảy ra cửa sổ, vượt nóc băng tường, chạy thẳng ra ngoài cung.

Lần trước, lúc Phong Dịch xông vào Hướng Minh cung, khi hần đem cây sáo ngọc cho nàng từng nói, chỉ cần nàng thổi thủ khúc hần thường thổi thì hần sẽ hiện thân. Nói như thế có nghĩa là, chỗ ẩn nấp của hần cách hoàng cung không xa.

Tần Tổ Giác chạy quanh co, đánh lạc hướng ám vệ Đông Phương Diệu an bài ở bên người nàng, đi tới địa phương thâm sâu trong hoàng cung, nơi không có người thường xuyên lui tới.

Thấy bốn bề vắng lặng, nàng lấy cây sáo ngọc ra, chậm rãi thổi.

Thủ khúc biệt ly này nàng không xa lạ, sư phụ đã từng dạy nàng, nhưng nàng không thích thủ khúc này, cảm thấy quá mức thê lương, ưu thương, cho nên sau khi học vẫn chưa từng thổi qua.

“Đã sớm nghe đệ đệ ta nói, đệ tử Thiên Cơ lão nhân đặc ý nhất chẳng những túc trí đa mưu, võ nghệ siêu quần, không nghĩ tới, ngay cả âm luật cũng thông hiểu tinh xảo.”. Cách đó không xa, truyền đến giọng nói của Phong Dịch.

Tần Tổ Giác ngừng thổi, nhìn sang nơi phát ra tiếng nói, chỉ thấy thần thái hần tự nhiên ngồi trên một gốc cây cổ thụ cao chót vót, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra nụ cười bất cần đời.

Hắn ngồi trên cao cúi xuống nhìn nàng, cười nói: “Sao lại ngừng, tiếp tục đi, ta thích thủ khúc này, đáng tiếc, trong số những người ta quen biết, hiếm có người nào có thể thổi hoàn chỉnh hết một khúc”

Nàng ưu nhã thu hồi cây sáo ngọc, ngửa đầu nhìn hắn, “Thủ khúc biệt ly này là khúc điệu thống khổ, ưu thương, nếu nghe lâu, sẽ nhớ lại nhiều chuyện cũ thương tâm, người cần gì phải khiến mình thêm khổ sở, nhất định phải tìm chuyện không thoải mái chứ?”

Phong Dịch nghe vậy, cười ha ha, tung người nhảy một cái từ trên cây xuống.

“Con người lúc còn sống, có đau khổ, vui mừng làm bạn, có thể để vui vẻ ở ngoài, thỉnh thoảng nhớ lại những đau khổ đã trải qua, mới có thể học được cách quý trọng những chuyện trước mắt, đối xử tử tế với người khác”

“Người đã hiểu được đạo lý này, tại sao còn làm ra quyết định như vậy?”

“Quyết định như vậy?”. Phong Dịch nhíu mày, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai tiến tới trước mặt nàng, “Chẳng lẽ, chuyện mà người nói đến có liên quan đến Huyền Cương?”

Tần Tổ Giác cũng không né tránh, ngạo nghễ nhìn hắn, “Người quân tử không nói tiếng lông, ta tin tưởng, người biết rõ ta đang nói đến chuyện gì. Người muốn trợ giúp Huyền Cương tấn công Bắc Nhạc sao?”

Hắn đứng chấp tay, cười lạnh một tiếng, “Người hay Đông Phương Diệu muốn biết vấn đề này?”

“Có gì khác nhau?”

“Khác nhau rất nhiều, nếu như người vì mình mà hỏi, ta sẽ trả lời, nhưng nếu như người vì Đông Phương Diệu mà hỏi, ta cự tuyệt trả lời”

Nàng liếc hắn một cái, không tức không giận, lạnh nhạt nói: “Nếu như người không muốn trả lời thì có thể tìm vô số lý do”

“Tại sao người cảm thấy ta không muốn trả lời?”

“Được, vậy người nói cho ta biết, tại sao phải giúp Huyền Cương? Bởi vì đại sư huynh sao?”

“Người chất vấn ta, là vì Đông Phương Diệu sao?”

Nàng dùng sức gật đầu, thừa nhận không kiêng kỵ, “Phải!”

Giọng nói của nàng dứt khoát như thế khiến Phong Dịch ngẩn ra.

Một lát sau, hắn mới lộ ra sự khinh thường, cười lạnh, “Năm đó, vì muốn lấy được ngôi vị hoàng đế, Đông Phương Diệu đã tiêu diệt tất cả mọi chướng ngại vật, không tiếc lợi dụng người, nam nhân như vậy có chỗ nào tốt khiến người một lòng với hắn, bỏ qua tất cả?”

“Bởi vì hắn trị giá!”

“Hắn trị giá?”. Phong Dịch hừ lạnh một tiếng, “Ta không tin người không để ý, nếu như không để ý, năm đó, lúc Đông Phương Diệu lên ngôi, tại sao người lại ra đi không từ già, khiến hắn trở thành đế vương đầu tiên trên đời này bị nữ nhân vứt bỏ, cũng trở thành trò cười cho thiên hạ?”

“Có lẽ, về mặt tình cảm riêng tư, hắn thật sự không nên chọn thủ đoạn lợi dụng ta, nhưng trong mắt người trong thiên hạ, người không thể nào phủ nhận hắn là vị hoàng đế tốt”

“Theo ý kiến của người, đệ đệ ta, Sở Tử Mặc, không thích hợp làm một bá chủ bằng Đông Phương Diệu?”

“Phong Dịch, có một số việc, nếu như đã xảy ra, người cần gì phải cố ý theo đuổi vấn đề không thể nào có đáp án? Có lẽ, nếu đại sư huynh chấp chính, có thể khiến cho Bắc Nhạc phồn vinh hơn hiện nay, nhưng điều kiện tiên quyết là, hắn phải sống sót trong trận quyết đấu năm đó”.

“Người nhất định cảm thấy, ta là đồng lõa thì có tư cách gì nói như vậy, trên thực tế, hai năm trước, ta cũng rất đau khổ khi đại sư huynh bị Diệu thiết kế cạm bẫy hại chết. Sư huynh đối với ta một tấm chân tình, cuối cùng, lại chết vì tin tưởng ta, một mình ta lưu lạc bên ngoài hai năm, chính là muốn chuộc tội. . . .”

“Một câu chuộc tội của người đã muốn rửa sạch tội nghiệt?”

Nàng lắc đầu, “Ta cũng không ngây thơ như vậy, nếu như đại sư huynh có thể sống lại, ta nguyện ý tiếp nhận sự trách phạt của trời cao, nhưng tất cả mọi chuyện không liên quan đến dân chúng, cũng không liên quan đến giang sơn xã tắc. Nếu như người muốn báo thù cho đại sư huynh, có thể nhắm vào ta, không nên làm hại dân chúng vô tội”

“Hay! Nói rất hay!”. Phong Dịch đưa cột võ tay khen hay, “Quả nhiên đại nhân đại nghĩa, dám làm dám chịu, so với những cô gái tầm thường, trí tuệ của người rộng hơn không biết bao nhiêu. Nhưng ta rất tò mò, nếu như người chết năm đó là Đông Phương Diệu, thần sắc của người có thể tự nhiên như hiện tại, mở miệng nói đạo lý như vậy về Đông Phương Diệu cho nhị đệ nghe không?”

Nghe vậy, Tần Tổ Giác giật mình, trong đầu hiện lên tình cảnh Đông Phương Diệu chết bởi kịch độc.

Đúng vậy, nếu như người chết năm đó chính là Diệu, nàng còn có thể trấn định như thế hay không, nàng có thể vì đại nghĩa quốc gia mà không đi báo thù cho người yêu hay không?

Nghĩ tới nghĩ lui, đáp án dĩ nhiên là không.

Nàng yêu Diệu, giống như Diệu yêu nàng, rất sâu nặng.

Cho nên, khi đại sư huynh chết, mặc dù nàng đau lòng, nhưng vì nghiệp lớn của Diệu, nàng lại giữ vững trầm mặc.

Như vậy, nàng cũng rất ích kỷ, sẽ vì việc mình chân chính để ý đến người kia, bất kể tất cả hậu quả, dù đối nghịch với tất cả người trong thiên hạ cũng cam lòng.

Thấy nàng trầm mặc, Phong Dịch bi thương cười một tiếng, “Đây chính là nhân tính, bất kể lý trí thông minh đến cỡ nào, thời điểm giáp mặt với tình cảm, cũng chỉ nghĩ tới lợi ích của mình. Đông Phương Diệu là nam nhân có phúc khí, đáng tiếc cho đệ đệ của ta.”. Tiếng nói hần trầm lại, giống như đã chạm vào chuyện cũ, “Người biết không? Mặc dù Tử Mặc cùng ta là huynh đệ cùng mẹ khác cha, nhưng có lẽ, từ nhỏ đến lớn, hần là người tốt với ta nhất.

“Còn nhớ rõ năm ấy, khi ta mới hai tuổi, phụ thân bị bệnh qua đời, mẫu thân mang theo ta tái giá. Mẫu thân không giống những cô gái khác, muốn tìm một nhà chồng tốt là chuyện không thể, năm đó, Sở lão tướng quân cưới người vào cửa, cũng chỉ vì ngày sinh tháng đẻ của mẫu thân ta có thể mang lại thịnh vượng cho hần.

“Đáng tiếc, Sở lão tướng quân có thể tiếp nhận mẫu thân ta, nhưng lại không tiếp thụ nổi đứa con riêng như ta, ở Sở phủ, địa vị của ta không bằng một nô tài, mẫu thân ta nhất gan, không dám phản kháng, chỉ có thể tro mắt nhìn ta trải qua cuộc sống như người hầu trong phủ.

“Cứ như vậy qua 5, 6 năm, đột nhiên có một ngày, một đứa bé trai đi tới trước mặt ta, hỏi nô tài trong phủ xem ta là ai? Nô tài kia không biết giới thiệu về ta như thế nào, ấp úng, ngược lại, một nha đầu lớn gan trực tiếp nói cho hần biết, ta là huynh đệ cùng mẹ khác cha của hần.”

Nói tới chỗ này, Phong Dịch dừng lại, ánh mắt nhìn thẳng về phía Tần Tổ Giác, “Từ đó trở đi, cuộc sống của ta, bởi vì tiểu nam hài kia, xảy ra thay đổi long trời lở đất, bắt đầu đi sau hần, Tử Mặc muốn đến trường liền chủ động tới năn nỉ phụ thân hần cho ta cùng đi học, Sở lão tướng quân đối với hần cơ hồ là xin gì được nấy, hoặc là, ông ta muốn bồi dưỡng thân tín cho tương lai nhi tử cũng không tệ, tóm lại, hần đồng ý.

“Tử Mặc là con trai độc nhất của Sở lão tướng quân, tương lai tất yếu sẽ trở thành nhân vật lớn, được hun đúc từ nhỏ, từ nhỏ, hần đã có chí hướng. Có một ngày, Tử Mặc hỏi ta, lớn lên ta có nguyện vọng gì? Khi đó, ta nói ta không biết, Tử Mặc lại nói, nam tử hần đại trượng phu, muốn hành hiệp trượng nghĩa, chí ở bốn phương.

“Vì những lời này, mười hai tuổi ta liền xông xáo xuất phủ, vì muốn làm nên thành tựu, chỉ tiếc.”. Hần cười khổ một tiếng, “Tất cả những gì ta có hôm nay còn chưa kịp cùng chia sẻ với đệ đệ, hần đã bị người hại chết”

Nghe đến đó, Tần Tổ Giác xúc động vạn phần. Nàng không nghĩ rằng, giữa đại sư huynh cùng Phong Dịch còn có một đoạn quá khứ như vậy.

“Đệ đệ ta cứ như vậy chết đi, làm ca ca của hần, chẳng lẽ ta không nên báo thù rửa hận cho hần, chính tay giết kẻ thù sao?”

Bỗng nhiên, Phong Dịch quát lớn khiến nàng giật mình, theo bản năng, Tần Tổ Giác giương mắt nhìn lên lại thấy hận ý chợt lóe rồi biến mất trong đáy mắt hần.

Đáy lòng nàng đau xót, chỉ có thể dịu dàng khuyên nhủ: “Nếu đại sư huynh hi vọng người hành hiệp trọng nghĩa, chỉ ở bốn phương, chẳng phải những việc người làm hôm nay đã phụ sự kỳ vọng của hần? Phong Dịch, ta biết, người là người tốt, nếu không, ban đầu ở Vĩnh Ninh trấn, người đã không ra tay cứu ta, còn có lần ở khu vực sân bắn của hoàng gia, người cũng sẽ không đặc biệt đưa thuốc giải cho ta”

Hần hừ lạnh một tiếng, “Trên cõi đời này, không thể dùng tốt và xấu để đánh giá về một người, đạo lý đơn giản như vậy, đừng nói với ta người không hiểu”

“Được, coi như trong lòng người hận, người trực tiếp tìm ta tính sổ là được, cần gì phải kéo dân chúng vô tội vào?”

“Chỉ có khi sống trong nước sôi lửa bỏng, mọi người mới có thể sinh lòng bất mãn với triều đình, sinh ra hận ý đối với người thống trị”. Phong Dịch cười tà nói: “Phải phát động chiến tranh mới có thể để cho Đông Phương Diệu trở thành tội nhân trong lòng người thiên hạ, cơ hội tốt như vậy, vì sao ta không nên lợi dụng?”

Tần Tổ Giác giận dữ, “Vì oán thù cá nhân mà người không để ý tới sự sống chết của người khác?”

“Có thù không báo không phải là quân tử, ta tin tưởng Tử Mặc trên trời có linh thiêng cũng hy vọng như vậy”

Giang sơn bị đoạt, nữ nhân bị cướp, nhất định Tử Mặc chết không nhắm mắt.

“Cho nên, người nhất định phải đánh trận này?”

Phong Dịch cười lạnh, không gật đầu cũng không lắc đầu.

Nàng mềm giọng, vô cùng chân thành nhìn hần, “Nếu như ta cầu xin người thì sao?”

Khuôn mặt hần có chút động, nghiêng đầu nhìn nàng một cái.

Hần chưa kịp trả lời, hai người đều nghe được tiếng xôn xao truyền đến cách đó không xa.

Là Đông Phương Diệu.

Hướng Minh cung không thấy Tần Tổ Giác, ám vệ đánh mất người, dưới tình huống này, có hai loại khả năng có thể xảy ra, một là, nàng lại rời cung trốn đi, thứ hai là có chuyện gì đó khiến nàng phải tự mình đi xử lý.

Đông Phương Diệu hiểu rõ nàng, có thể khiến nàng cố ý bỏ rơi ám vệ, một mình hành động, chỉ có Hải vương Phong Dịch.

Không đợi hần tới đây, Phong Dịch nói: “Năm ngày sau, một mình người tới Thủy trại Bắc Hải tìm ta. Có lẽ, người dùng tánh mạng của mình đi cầu ta, ta sẽ thay đổi tâm ý, như người mong muốn”. Nói xong, hần nhanh chóng nhảy lên cành cây, tàng cây dưới chân có chút nhấp nhô, người đã đi xa.

Đông Phương Diệu chạy đến, vừa vặn nhìn thấy bóng lưng Phong Dịch biến mất ngay trước mắt. Hần gọi ám vệ, để bọn họ đuổi theo lại bị Tần Tổ Giác ngăn cản.

“Vô dụng, vô công của Phong Dịch không tôi, thậm chí, hai người chúng ta chưa chắc đã đánh lại hần, những ám vệ này không phải là đối thủ của hần”

Đông Phương Diệu híp mắt, nhìn phương hướng Phong Dịch biến mất, hần trầm tư hồi lâu mới quay đầu hỏi: “Hần lại xông và cầm cung chọc nàng?”

“Không, ta chủ động tìm hần”

Tần Tổ Giác nói hết chuyện vừa xảy ra cho hần biết, khi nàng nói đến chuyện Phong Dịch nói năm ngày sau nàng đến Thủy trại cầu xin hần thì Đông Phương Diệu cười lạnh một tiếng, “Hần đang nằm mộng!”

Hần rống xong, lại thấy nàng đứng lẳng lặng ở nơi đó, giống như đang trầm tư chuyện gì.

lòng hần hoảng hốt, vội vàng nắm bả vai nàng, “Tổ Giác, ta không cho phép nàng đi, thậm chí, ngay cả ý tưởng kia cũng không cho phép có, nàng là người quan trọng nhất đối với ta, dù phải đối mặt với muôn vàn khó khăn, ta cũng không để nàng đi mạo hiểm!”

Nàng phát hiện mình bị giám thị!

khi rời giường, Tần Tổ Giác liền phát giác, vô luận mình đi đến đâu, sau lưng đều có một đám cung nữ thái giám theo đuôi một tấc cũng không rời.

Nhìn đám cung nhân theo sát phía sau, nàng dừng chân, bất đắc dĩ nói: “Chẳng lẽ các người không có chuyện gì làm sao, hay là sau lưng ta mọc hoa nên các người cứ đi theo như vậy?”

Mấy thái giám nghe vậy, đều không dám nói một tiếng, đứng tại chỗ, cũng không có ý tứ rời đi.

Tần Tổ Giác than thở, “Các người không cần đi theo hầu hạ, có gì cần ta sẽ mở miệng gọi các người”

Mọi người không đi, vẫn đứng ở nơi đó như cũ.

Sắc mặt nàng lạnh lùng, cau mày, “Chẳng lẽ đây là ý tứ của hoàng thượng?”

đến đó, mọi người rớt rít quỳ xuống, trong đó, Kiều Hỉ cầm đầu nói: “Hoàng thượng nói rồi, nếu nương nương xảy ra việc gì không hay, hoặc là, bất chợt không thấy bóng dáng, liền đem đầu chúng nô tỳ tới gặp người, mong nương nương thương cảm, không cần làm khó chúng nô tỳ”

Tần Tổ Giác phát tay một cái, nhẹ giọng nói: “Nếu như hoàng thượng đã ra lệnh, các người hãy làm như vậy đi”

Nàng hiểu rõ tính khí của nam nhân kia, một khi hần cố ý muốn làm gì, ai khuyên cũng không được. Nàng biết hần đang quan tâm, lo lắng cho nàng, nhưng có một số chuyện không phải hần cứ cầm tù nàng là có thể giải quyết.

Không muốn làm khó những cung nhân nghe theo Hoàng Mệnh, cho nên, dù trong lòng nàng khó chịu cũng không thể hiện ra sắc mặt.

Ngược lại, Kiều Hỉ nhìn ra nàng không vui, nhỏ giọng nói: “Nương nương, ngài cũng chớ trách hoàng thượng, không dám đối gạt nương nương, từ khi nô tỳ vào cung đến giờ, đây là lần đầu thấy hoàng thượng khấn nguyện như vậy. Mặc dù chúng ta là nô tài, không có tư cách nói này nói nọ trước mặt nương nương, nhưng nô tỳ không hy vọng nương nương bởi vì chuyện này mà giận hoàng thượng”

Tần Tổ Giác nghe, không trả lời. Sao nàng lại không biết đạo lý trong lời nói của Kiều Hỉ chứ.

Nhưng biết thì biết, Diệu phái một nhóm người theo hầu ngoài sáng, ngầm giám thị nàng như vậy, điều này khiến nàng cảm thấy rất buồn bực.

“Nương nương xin thứ cho nô tỳ lẩm mồm, nhưng trên dưới hoàng cung này, người duy nhất có thể làm hoàng thượng chân chính vui vẻ chính là nương nương. Nếu như hoàng thượng vui vẻ, mọi người trong cung liền vui vẻ, nếu như hoàng thượng không vui, mọi người cũng không được vui.

“Nương nương, mong ngài giúp đỡ, trong cung nhiều nô tài như vậy, ngài tận lực theo hoàng thượng một chút, như vậy chúng nô tài còn được qua ngày tốt hơn một chút”

tiểu nha đầu kia nói một hồi lâu, Tần Tổ Giác không nhận được ở than thở trong đáy lòng.

Chiêu này của Kiều Hỉ khiến nàng lâm vào tình thế khó xử, nha đầu này giống nam nhân kia, đều biết nàng không đành lòng làm liên lụy tới người khác.

Không để ý tới sự lầu bầu của Kiều Hỉ nữa, nàng tiếp tục đi về phía trước, nhưng thật sự cảm thấy nhức đầu với đám cung nhân sau lưng, quay đầu ngạc nhiên hỏi: “Ta muốn đi ngoài, chẳng lẽ các người cũng muốn đi theo ta sao?”

Đám người Kiều Hỉ dậm chân, trong lúc nhất thời không biết nên như thế nào cho phải.

Lúc này, cách đó không xa có người lên tiếng, “Chuyện như vậy cũng không cần nhiều người đi theo, các người đều lui hết đi”

Người tới chính là Đông Phương Diệu.

khi đuổi đám nô tài kia đi, hần cười tiến lên, “Tổ Giác, nàng muốn đi ngoài, ta đi cùng nàng”

Nàng trừng mắt nhìn hần, “Sao chàng có thể vô lại như vậy?”

Đông Phương Diệu nói: “Chỉ cần có thể bảo đảm thời thời khắc khắc nàng không rời khỏi tầm mắt của ta, dù bị nàng mắng là vô lại, ta cũng không sao”

“Nhưng Diệu, chàng phái một nhóm người đi theo ta, cũng không thể giải quyết vấn đề, trong lòng chàng hiểu rõ, nếu ta muốn đi, đừng nói một đám cung nữ thái giám, dù chàng có phái cao thủ đại nội vây quanh ta cũng không ngăn cản được ta”

đến đó, sắc mặt hần đại biến, “Nói vậy có nghĩa là nàng cố ý đến Thủy trại Bắc Hải gặp Phong Dịch?”

Nàng trầm ngâm hồi lâu, sau đó ngẩng đầu lên, đáy mắt nhuộm đầy thần sắc kiên định, “Phải”

“Tại sao nàng nhất định phải cố chấp như thế?”

“Không phải ta cố chấp, mà ta không muốn bởi vì một mình ta khiến dân chúng trôi giạt khắp nơi. Chiến tranh cùng tai nạn, chỉ mang lại cho nhân dân ác mộng không dứt, Diệu, chẳng lẽ chàng đã quên lúc tiên hoàng còn tại vị, dân chúng đều sống rất cực khổ sao?”

Đông Phương Diệu dùng sức lắc đầu một cái, nắm bả vai nàng, “Nhưng ta không muốn mất nàng để đổi lấy bình an của giang sơn. Tổ Giác, nàng là của ta, ở trên đời này, người ta thật sự yêu cũng chỉ có một mình nàng, nếu như cái giá của việc trở thành minh quân là mất nàng, vậy ta phát động chiến tranh cũng chỉ muốn bảo vệ nàng, dù lưng đeo tiếng xấu thiên cổ, ta cũng không hối tiếc”

“Diệu, chàng điên rồi!”

“Đúng, ta điên rồi, ta yêu nàng đến phát điên, ta không quan tâm Phong Dịch có chủ ý gì, ta cũng không quan tâm hần muốn bao nhiêu tánh mạng để tể vong hồn Sở Tử Mặc, chỉ cần hần dám gây bất lợi với nàng, với Bắc Nhạc, dù ta mất tất cả cũng phải đánh đến cùng với hần”

Nhìn dáng vẻ gần như điên cuồng của hần, nàng không khỏi thở dài: “Diệu, chàng phải biết, thiếu người ta thì phải trả, nếu như không trả lại, sao ta có thể an tâm sống nốt quãng đời còn lại?”

” Dù muốn trả, cũng là ta chứ không phải nàng.”

“Không, chàng không sai, chàng chỉ chọn đường tắt, đem thương vong giảm đến thấp nhất mà thôi. Nếu như đổi lại ta là chàng, có lẽ ta cũng vậy. Nhưng chuyện này nên gánh vác, cho nên, ta phải đi làm chuyện ta nên làm”

“Nàng nói chuyện nên làm chính là đi chịu chết sao?”

Tần Tổ Giác không nói.

Đông Phương Diệu lại giận đến hét to, “Không! Ta sẽ không để chuyện như vậy xảy ra, Tần Tổ Giác, nàng nghe kỹ cho ta, ta không cho phép nàng rời khỏi hoàng cung nửa bước!”. Dừng một chút, hần từ từ khôi phục bình tĩnh.

Hần nhìn nàng chằm chằm, đáy mắt là sự hung dữ trước nay chưa từng có.

“Dù phải dùng dây trói nàng lại bên người ta, ta cũng sẽ làm như thế”. Nói xong, hần phân phó, “Canh chừng hoàng hậu cho trẫm, nếu như nương nương xảy ra chuyện gì, trẫm sẽ bắt tất cả ngự tiền thị vệ các người lại, lập tức xử tử!”

Hét xong, cơn giận còn sót lại chưa tan, hần bỏ đi, để Tần Tổ Giác đứng im lặng tại chỗ.

Tâm tình kém cực độ lại không tìm được địa phương phát tiết, Đông Phương Diệu phái người gọi An Nhạc vương đùa giỡn với nương tử trong phủ, Đông Phương Lạc vào cung.

Dọc theo đường đi, hần giận đến sắc mặt tái xanh, trong lòng không ngừng mắng hoàng huynh.

Gần đây triều đình bận rộn, mỗi ngày hần đều bận đến khuya mới có thể trở về phủ.

Khó khăn lắm hôm nay mới tranh thủ lúc rảnh rỗi trở về phủ trên chóc Tiểu Mãn, kết quả, hai người hăng hái đang nồng thì Tường Quý tới, còn có bộ mặt phớt tỉnh tuyên chỉ, nói hoàng thượng triệu kiến, trong nửa canh giờ phải tới hoàng cung, nếu trễ nửa khắc, liền dò xét An Nhạc vương phủ của hần.

Nhất thời, hần bị đạo thánh chỉ này chóc giận đến nổi trận lôi đình, dù trong lòng bất mãn, hần cũng không có lá gan lớn mà kháng chỉ, dù sao, hiện tại hần còn có gánh nặng gia đình, ngộ nhỡ hoàng huynh không tha tội, bắt vợ con hần chém đầu thì phải làm thế nào?

Vội vội vàng vàng đi vào cung, vào Ngự Thư Phòng, mới nhìn thấy rượu và thức ăn bày trên bàn, còn chưa quỳ xuống hành lễ, liền bị hoàng huynh vẫy qua, “Bồi trẫm uống hai chén”

Đông Phương Lạc không hiểu, tiến lên phía trước nói: “Hoàng huynh, có phải Huyền Cương xảy ra chuyện lớn gì nên người mới vội vã phái người triệu ta gấp như vậy?”

Đông Phương Diệu tức giận trừng mắt nhìn hần, “Chẳng lẽ không phải việc quốc gia đại sự thì trẫm không thể triệu kiến người sao?”

Không có chuyện quốc gia đại sự thì người triệu kiến ta làm gì? Ta và người lại chẳng có chuyện tốt gì để nói. Trong lòng Đông Phương Lạc không tha tội, nhưng rốt cuộc vẫn nhịn xuống.

Hần tiến lên vài bước, ngồi xuống đối diện với hoàng huynh, nhìn rượu và thức ăn, mặc dù đơn giản, nhưng đều là món hoàng huynh thích ăn khi còn bé.

“Hoàng huynh, đã xảy ra chuyện gì, sao mặt người u sầu vậy? Dù Huyền Cương muốn đánh Bắc Nhạc, người cũng không cần thiết phải lộ ra bộ dạng này chứ?”

Đã ngà ngà say, Đông Phương Diệu liếc hần một cái, cúi đầu tiếp tục uống.

Lần này, Đông Phương Lạc đã nghĩ thấy chuyện không tầm thường, đáy mắt phát ra ánh sáng tinh quái.

“Hoàng huynh, tâm tình người như đưa đám, chẳng lẽ có liên quan tới hoàng tẩu?”

Tâm tình của hần không tốt thật.

Bình thường, hần nhất định có thể lý trí mà phán đoán chuẩn xác lợi hại, nhưng một khi liên quan đến Tố Giác, hần không thể nào khống chế sự nóng nảy trong nội tâm.

Hần muốn tìm một hướng đi.

Nhưng phóng mắt nhìn ra trời đất bao la lại không có ai có thể lắng nghe lời trong lòng hần.

Người thân cận duy nhất chỉ có Lạc đệ.

Mặc dù hần không muốn tìm người tâm sự chuyện này, nhưng hần rất cần có người tới giúp hần nghĩ kế, hần nên làm như thế nào? Làm sao mới có thể không phụ thiên hạ, lại không phụ nàng?

khí uống say ba phần, hần nói nhiều ra, liền đem tất cả những chuyện phát sinh gần đây nói cho Lạc đệ nghe.

Đông Phương Lạc nghe xong, không khỏi lâm vào trầm tư.

lúc suy tư, hần dò xét người đối diện thêm vài lần, hần phát hiện, hoàng huynh luôn muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, đây bụng mưu kế, bụng đây ý nghĩ xấu, vậy mà giờ này cũng lộ ra biểu tình không biết làm sao như vậy.

Hần nhìn thấy có chút hả hê, nhưng lại không nhin được mà đồng tình với hoàng huynh.

Tới lúc gần về, hần liền khuyên nhủ: “Hoàng huynh, người cầm tù được người của nàng, chưa chắc giam cầm được lòng nàng, tính tình hoàng tẩu ta cũng rõ, nếu như nàng khẳng khẳng muốn làm chuyện nào đó,

dù người dùng dây trói nàng lại, sợ rằng, càng đẩy nàng phải ra xa hơn, chẳng lẽ, người muốn hoàng tẩu bỏ trốn giống lần trước sao?”

Nghĩ đến cảnh tượng ấy, lòng Đông Phương Diệu quặn đau .

“Hoàng tẩu có một câu nói rất đúng, thiếu người khác thì phải trả lại, trời cao đúng là công bằng, dù người là hoàng thượng, cũng không thoát khỏi số mạng như vậy”

Hắn cự tuyệt nghe lời như vậy, “Trẫm đã nói, dù phải chịu bêu danh, trẫm cũng muốn bảo vệ nàng”

Đông Phương Lạc bắt đầu lắc đầu, “Hoàng huynh, chẳng lẽ người không biết hoàng tẩu không tiếc hy sinh tánh mạng cũng muốn bảo vệ người, vì nghiệp lớn, người cam tâm diệt trừ Sở Tử Mặc, không chỉ vì hắn là chướng ngại vật lớn nhất ngăn cản con đường đi lên ngôi vị của người, mà còn vì người ghen tỵ rằng buộc giữa hắn cùng hoàng tẩu, kết quả, sau khi người dụng kế giết chết hắn, đổi lấy cái gì, là hoàng tẩu không tha thứ cùng trái tim băng giá, hôm nay, nếu như người lại không quan tâm đến suy nghĩ của nàng, vì nàng mà phát động chiến tranh, hoàng huynh, người cho rằng, hoàng tẩu còn có mặt mũi nào mà đối mặt với người đời, nàng sẽ bị mang danh hại nước”

Đạo lý đơn giản như vậy, Đông Phương Lạc hiểu, tất nhiên Đông Phương Diệu cũng hiểu.

“Hoàng huynh, thật ra thì trong lòng người đã có đáp án từ sớm, chẳng qua là, người không dám đối mặt, người sợ đối mặt sẽ lấy được kết quả tệ nhất. Nhưng có một số việc, không phải người trốn tránh là có thể giải quyết được, người là hoàng thượng, là hoàng đế Bắc Nhạc, là niềm tin của dân chúng, vào lúc này, người phải đưa ra quyết định chính xác mới không làm thất vọng người trong thiên hạ”

Đông Phương Lạc tận tình khuyên bảo: “Có một số việc, ta cũng chỉ có thể nói vậy thôi, người thông minh hơn ta, so với ta, tự nhiên cũng biết nên làm như thế nào. Mặt khác, uống nhiều rượu không tốt cho thân thể, ta tin tưởng hoàng tẩu cũng không muốn thấy người say rượu”.

” Vì mượn rượu giải sầu, không bằng cùng hoàng tẩu nói chuyện cho tốt, nói đến đây thôi, ta muốn trở về phủ, Tiểu Mãn vẫn còn chờ ta”. Nói xong, hắn vội vã đứng dậy.

Đông Phương Diệu bị tam đệ làm cho giận đến nghiến răng. Sao hắn lại không hạ được quyết tâm thu hồi vương phủ của lão tam chứ?

Nhìn bóng lưng đệ đệ đi xa, không nhìn được lại hồi tưởng lại những gì hắn vừa nói.

Mặc dù chói tai, nhưng lại có lý.

Lúc hắn trở lại Hương Minh cung, đêm đã khuya.

Tần Tổ Giác còn chưa ngủ, nàng ngồi trước cửa sổ, giống như có tâm sự, sắc mặt nặng nề.

Đông Phương Diệu đứng ở cửa nhìn nàng.

Cùng lúc đó, nàng cũng nhận thấy ánh mắt nóng bỏng của hắn nên nhìn sang.

Thoáng chốc, bốn mắt chạm nhau.

Nàng nhìn vào hai mắt của hắn thì trái tim bỗng dưng đau xót.

Cặp mắt kia, thật giống như đầm sâu, thống khổ, bi thương, ảo não, tất cả tâm tình trộn lẫn trong đó, cho đến cuối cùng, hóa thành một chút bất đắc dĩ, mạnh mẽ đè nén xuống .

Hắn đi về phía nàng, đôi tay to lớn ôm nàng vào trong ngực, nhẹ giọng nói: “Cả đời này, ta đối với ai cũng có thể ác độc, bạc tình, duy chỉ có nàng, ta không hạ quyết tâm được. Tổ Giác, nếu như nàng muốn đi đến nơi hẹn, hãy đi đi, ta biết rõ, dù ta ngăn cản nàng, cũng không thay đổi được gì”

Đến đó, nước mắt Tần Tổ nhất thời chảy xuống.

Nàng ôm chặt nam nhân trước mắt, hai cánh tay run rẩy, nước mắt trong suốt thấm qua vạt áo của hắn, thấm ướt ngực hắn.

Đông Phương Diệu cảm thụ về ấm áp này, ngàn vạn ngôn ngữ đều hóa thành một tiếng thở dài.

“Diệu, nếu như ta mất mạng, đáp ứng ta, nhất định phải làm một vị hoàng đế tốt!”

Hắn không có trả lời, chỉ ôm chặt nàng, thật lâu không buông tay.

10. Chương 10

Sáng sớm hôm sau, Tần Tổ Giác nữ trang đơn giản, nhảy lên lưng ngựa dưới cái nhìn chăm chú, khó dứt bỏ của Đông Phương Diệu, đi tới Thủy trại Bắc Hải.

Bắc Hải là khu vực biển rộng nằm giữa Huyền Cương và Bắc Nhạc, thật ra, nó vốn không thuộc về bất kỳ bên nào.

Nhưng hai mươi mấy năm trước, Bắc Nhạc đại tướng quân Hạ Tử Ngang mang binh chinh chiến Huyền Cương đã vô cùng bá đạo đem Bắc Hải nhập vào biên giới Bắc Nhạc, cũng cho binh lính đóng ở đó.

Đó, vì e ngại uy danh của Hạ đại tướng quân, Huyền Cương vẫn không dám vượt qua giới hạn đó.

Đến mười mấy năm trước, Phong Dịch nổi lên, thế lực Hạ Tử Ngang lưu lại cũng chậm chậm bị thôn tính.

Dần dần, Bắc Hải trở thành lãnh địa tư nhân của hắn.

Tương truyền, thế lực của Phong Dịch đã sớm trải rộng trên các con sông lớn từ Nam đến Bắc, mọi nơi đều có phân nhánh của Thủy trại, chia ra kinh doanh các lĩnh vực: ngân hàng tư nhân, sông bạc, tạp hóa, hải sản.....

Tần Tổ Giác đi đường suốt đêm, rốt cuộc cũng vào trong ranh giới của Bắc Hải, nàng cảm thấy đói bụng, mệt mỏi không chịu nổi, liền tìm một tiệm mì nghỉ ngơi, dùng cơm.

Tiểu nhị thấy có khách tới cửa, liền cười đón, “Cô nương muốn ăn cái gì?”

“Người đề cử món gì?”

“Chắc cô nương là người từ nơi khác đến? Bình thường, khách tới Bắc Hải, hơn phân nửa đều đến Huyền Cương làm ăn, cô nương cũng là người làm ăn?”

Nàng cười, không trả lời vấn đề của hắn.

Tiểu nhị kia thấy nàng không để ý tới mình, cũng thức thời không hỏi thăm nữa”. Quán mì này của chúng ta nổi danh nhất là mì hải sản, cô nương có muốn ném thử một chút không?”

“Vậy thì làm một chén mì hải sản đi”

Không lâu sau, tiểu nhị đem mì nước lên, Tần Tổ Giác buồn bực ăn.

Vút!

Một thanh âm vang lên bên tai nàng, nàng phản ứng nhanh nhẹn, giơ tay lên, hai ngón tay giữa kẹp được một tờ giấy.

Nhìn ngẩng bốn phía, chỉ thấy một thân ảnh mặc đồ đen biến mất trong quán.

Nàng không đuổi theo, mà từ từ mở tờ giấy ra, phía trên viết mấy chữ to:

“ Nửa canh giờ, gặp mặt tại Thủy trại! Dịch”

Tần Tổ Giác cười, gấp tờ giấy lại, tiếp tục ăn mì.

Diện tích Thủy trại rất rộng lớn, nơi đây dùng cây trúc tạo thành một hành lang dài trên mặt biển, bên cạnh là nơi đậu các loại thuyền bè.

Khi Tần Tổ Giác tới cửa Thủy trại thì có người tiến nhanh tới kiểm tra thân phận của nàng.

Nàng cũng không nhiều lời, đem tờ giấy nhận được trước tiệm mì cho đối phương nhìn, người nọ lập tức gật đầu một cái, không tự chủ ngẩng đầu nhìn nàng thêm một cái.

Lúc này, có một nam tử trung niên hơn 40 tuổi đi tới, liếc nàng một cái, “Vị này chính là Tần cô nương sao?”. Thấy nàng nhẹ nhàng gật đầu, hắn lập tức cười nói: “Cô nương! Mời đi theo ta”

Nói xong, liền sai người cắt ngựa cho nàng, sau đó dẫn nàng tiến vào Thủy trại.

So với bên ngoài, bên trong Thủy trại có khoảng trời riêng, bài biện vô cùng xa hoa mà cao nhã.

“Cô nương một đường phong trần mệt mỏi, nơi này có nước trà và điểm tâm, nếu cô nương không chê thì hãy nghỉ ngơi ở nơi này trong chốc lát, chờ ta bẩm báo trại chủ một tiếng, ngài sẽ tới”. Hắn dâng trà bánh đã sớm chuẩn bị lên.

Tần Tổ Giác khẽ ôm quyền, nói một tiếng, “Làm phiền!”

Cho đến khi nam tử trung niên kia đi xa, nàng mới quan sát sự bài biện trong phòng này, bốn phía bày đầy các loại đồ cổ cùng sách, trên tường còn treo mấy bức tranh chữ, chữ viết to mà tiêu sái, cùng một dạng với chữ viết mà nàng nhận được trên tờ giấy, bên dưới cũng đề một chữ “Dịch”.

Không nghĩ tới Phong Dịch chẳng những võ công hơn người, văn chương cũng xuất sắc như thế.

Nàng tìm cái ghế ngồi xuống, bưng nước trà bên cạnh bàn thông thả, ung dung uống.

Cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên, ngoài cửa xuất hiện một cái con chồn nhỏ, giống một con mèo con, lông màu xám tro mềm mại.

Con chồn nhỏ kia nhìn nàng rồi kêu lên vài tiếng, ánh mắt đen nhánh nháy nháy nhìn nàng.

Tần Tổ Giác cảm thấy nó đặc biệt đáng yêu, liền đứng dậy muốn đuổi theo.

Con chồn nhỏ thấy nàng đứng dậy, liền quay đầu lại đi về phía trước, giống như đang dẫn đường cho nàng.

Nàng cười, không nghĩ tới con chồn này lại có linh tính.

Nàng quẹo trái quẹo phải đi theo con chồn nhỏ đến hành lang làm bằng trúc, không biết đã đi bao lâu, chỉ thấy cuối hành lang có một chiếc thuyền lớn hào hoa, hùng vĩ.

Giữa hành lang cùng thuyền lớn, để một cây cầu tạm đơn giản, con chồn nhỏ kêu lên vài tiếng, nhảy lên cầu, chạy thẳng vào trong thuyền lớn.

Trên thuyền không có ai canh giữ, Tần Tổ Giác cũng đi lên thuyền, đuổi theo con chồn nhỏ đang chạy vào trong thuyền.

Một bóng trắng xuất hiện, dường như, con chồn nhỏ đã tìm được chủ nhân của mình, thân thể bổ nhào về phía trước, nhảy vào trong ngực người kia.

Ngay sau đó, Tần Tổ Giác vội vàng đi theo, vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy Phong Dịch mấy ngày không gặp, bàn tay thon dài nhẹ nhàng che trên đầu con chồn nhỏ, vuốt ve bộ lông mềm mại trên người nó.

Dường như con chồn nhỏ hết sức thoải mái, trong lòng hắn hí mắt kêu hai tiếng, đáng vẻ vô cùng hưởng thụ.

Phong Dịch cười siết chặt cổ con chồn nhỏ, nhẹ giọng nói: “Đi chơi đi”. Dứt lời, hắn để con chồn kia xuống, nó lại xèo xèo kêu lên vài tiếng, sau đó xoay người chạy trốn không còn thấy bóng dáng.

“Đó là sủng vật người nuôi sao? Tên gọi là gì vậy?”

Hắn cười nhìn nàng một cái, “Nó tên là Tiểu Giác, song ngọc hợp nhất giác (hai miếng ngọc hợp nhất)! ”

Nghe vậy, Tần Tổ Giác cũng không tức giận, ngược lại, khẽ mỉm cười, “Danh tự này không tệ, song ngọc hợp nhất giác, tượng trưng cho không xa không rời, vĩnh viễn làm bạn”

“Như vậy, người muốn cùng ai không xa không rời, vĩnh viễn làm bạn đây?”

“Nếu có thể, dĩ nhiên là cùng người mình thích nhất”

Phong Dịch lạnh lùng cười một tiếng, “Chết đến nơi rồi, ngươi lại còn nghĩ tới cùng người thương vĩnh viễn ở chung một chỗ, chẳng lẽ, ngươi không nghĩ tới, lần này tới đây sẽ mất mạng, không thể trở lại kinh thành gặp Đông Phương Diệu nữa sao?”

Nàng không kinh không sợ, nhàn nhạt cười nói: “Nếu ta dám đến một mình, sẽ không sợ hậu quả. Chỉ cần ngươi chịu tuân thủ lời hứa, phong kín đường biển, đừng để gian kế của Huyền Cương được như ý, mạng của ta, ngươi cứ việc lấy”

“Ồ? Ngươi lấy đâu ra niềm tin, cảm thấy sau khi ta giết chết ngươi sẽ lập tức phong kín đường biển? Ban đầu ta chỉ nói, chỉ cần ngươi dám dùng tánh mạng tới nhờ, có lẽ, ta sẽ làm như ngươi mong muốn, chứ không cam kết nhất định sẽ làm như ngươi mong muốn”

Tần Tổ Giác cũng không giận, “Bởi vì ta tin tưởng Phong Dịch ngươi không phải là người lật lọng phản lời, hôm nay, ngươi đã gọi ta tới nơi này, ân oán giữa chúng ta. Không, chuẩn xác hơn mà nói, mạng ta thiếu đại sư huynh năm đó liền chấm dứt tại đây!”. Nàng cười, đi về phía trước mấy bước, “Ngươi xem, hôm nay ta đứng trước mặt ngươi, nếu có thể dùng mạng ta để đổi lấy thái bình cho thiên hạ, có thể hóa giải ân oán năm đó, ta chết cũng không hối tiếc”

“Vì Đông Phương Diệu, đến tánh mạng ngươi cũng có thể không cần?”

“Xét về mặt tình cảm riêng tư mà nói, Đông Phương Diệu là phu quân của Tần Tổ Giác ta, xét về đại cục mà nói, hắn là hoàng đế Bắc Nhạc, về công về tư, vì hắn mà chết, ta cam tâm tình nguyện”

Dường như Phong Dịch bị lời này của nàng chọc giận, hắn nheo cặp mắt lại, lạnh lùng nhìn nàng, “Ta hận nhất là loại người giả nhân giả nghĩa như các ngươi, luôn miệng lấy danh nghĩa vì dân chúng, vì thiên hạ, nhưng lại làm những chuyện thương thiên hại lý.”

“Cái gì gọi là thương thiên hại lý?”. Tần Tổ Giác hùng hồn nói: “Chân chính thương thiên hại lý là Vĩnh Viêm để đoạt chính quyền, giết trung thần, hại dân chúng, thậm chí, ngay cả con trai ruột của mình cũng không chịu bỏ qua. Năm nhĩ hoàng tử Bắc Nhạc, Đông Phương Hách mười tuổi, vì không cẩn thận mà làm vỡ một bình nước thánh, liền bị Vĩnh Viêm để hạ lệnh đẩy ra Ngọ môn chém đầu răn đe dân chúng. Mà Diệu, từ nhỏ đã chịu nhục, vì cố gắng sống sót, hắn phải chịu bao nhiêu đau đớn?”

“Ngươi chỉ thấy một mặt hung ác, vô tình của hắn, tại sao không suy nghĩ một chút, sống trong hoàn cảnh nào mới tạo ra con người như vậy?”. Tiếng nói nàng sục sôi, vang vang có lực, “Phong Dịch, ta không phải là hạng người ham sống sợ chết, nếu như giết chết ta có thể giải mối hận trong lòng ngươi, ta sẽ làm như ngươi mong muốn. Nhưng ngươi không thể phủ nhận công tích của Diệu, hắn thật sự mang đến không ít phúc lợi cho thiên hạ”.

“Đông Phương Diệu có lẽ không phải một người thiện lương, nhưng thân là một hoàng đế, hắn đã làm hết sức rồi”

“Ngươi đã khẳng định như vậy, che chở hắn như thế, sao năm đó còn bỏ hắn mà đi?”

Nghe vậy, trái tim Tần Tổ Giác đau xót. Nàng từ từ cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Năm đó, ta cho là, chỉ cần ta rời khỏi hắn, là có thể hóa giải gút mắc trong nội tâm, nhưng sự thật chứng minh quyết định của ta sai lầm, nếu như thời gian có thể làm lại, ta sẽ bồi hắn lên ngôi, làm hoàng hậu của hắn, khi hắn gặp phải phản đối cải cách trong triều, ta sẽ ở sau lưng ủng hộ hắn”

Phong Dịch đột nhiên cười.

Hắn đi tới trước mặt nàng, nâng cằm nàng lên, “Từ đáy mắt ngươi, ta thấy rõ, tình cảm của ngươi đối với Đông Phương Diệu rất sâu đậm, ta hiểu rõ Đông Phương Diệu, hắn cũng yêu ngươi vô cùng. Như vậy. . . .”

Ngữ điệu của hắn trầm thấp, nụ cười trong mắt sâu hơn, nhưng nụ cười kia lại làm lòng người lạnh lẽo.

“Nếu như ta chém đầu ngươi, đem thi thể của ngươi treo trên cửa Thủy trại, ngươi đoán xem, sau khi Đông Phương Diệu biết, có thể tức đến nổi điên, đem ngươi trong thiên hạ chôn theo ngươi không?”

“Hắn đã đáp ứng ta, dù ta mất mạng, cũng vì ta mà làm một vị hoàng đế tốt”

“Đông Phương Diệu yêu người như thế, nếu như người chết, hắn sẽ đánh mất lý trí”. Phong Dịch cười lạnh: “Người biết ta bày ra thế cục này nhằm thực hiện bao nhiêu ý định không?”

“Không sai, ban đầu ta chủ động tìm tới Cáp Khắc dã tâm bưng bưng, đáp ứng hắn, chỉ cần hắn muốn tiến quân Bắc Nhạc, sẽ mở đường biển cho hắn, bởi vì tông theo miêu tả của Tử Mặc, ta biết Tần Tổ Giác người là người thiện lương, chỉ cần đề cập đến chiến tranh, người sẽ vì an nguy của dân chúng mà mềm lòng, một khi người ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, ta liền có thể lợi dụng sự nhân từ của người tới kích thích Đông Phương Diệu để đạt được mục đích”

Ngón tay của hắn càn rỡ dao động qua lại trên cằm Tần Tổ Giác. “Tổ Giác, muốn một người thống khổ, giết chết đối phương không phải phương pháp tốt nhất. Nếu ta muốn tính mạng của Đông Phương Diệu là chuyện quá dễ dàng, nhưng một khi hắn chết, liền không cảm thấy đau khổ, mà ta bất ngờ phát hiện, nhược điểm duy nhất khiến hắn thống khổ, chính là người!”

Nghe đến đó, rốt cuộc, Tần Tổ đã hiểu rõ mọi chuyện.

Nàng lạnh lùng cười một tiếng, né tránh bàn tay to của hắn. “Người vì đi việc này mà thiết lập nhiều cạm bẫy như vậy, thật đúng là nhọc lòng, đây là lý do tại sao người lại giải vây cho ta ở Vĩnh Ninh Trấn, vì sao sau khi biết ta trúng kịch độc, còn tự mình đưa thuốc giải cho ta, phải không?”

“Đúng vậy, bởi vì ta không cho phép người chết trước, người không thể chết, nếu người chết quá sớm, trò chơi này sẽ không thể tiếp tục nữa rồi”

“Phong Dịch, vì sao người lại tự tin trong trò chơi này, người sẽ là người thắng?”

“Bởi vì Đông Phương Diệu yêu người như si như cuồng, hắn chỉ vì người”

“Nếu hắn có thể vì ta như si như cuồng, tại sao không thể vì ta, đi làm một vị hoàng đế tốt đây? Nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền, ta không biết là người đánh giá cao phán đoán của mình, hay là đánh giá thấp khả năng của Đông Phương Diệu”

Phong Dịch bị nàng làm cho á khẩu không trả lời được, một hồi lâu sau, hắn đột nhiên cười to. “Tần Tổ Giác à Tần Tổ Giác, ta phát hiện ra, mình càng ngày càng thích người, làm thế nào bây giờ? Ta đã không thể để người cứ như vậy mà chết đi.”

Đúng lúc này, có người báo lại, “Trại chủ, cách chúng ta không xa phát hiện ra một chiếc thuyền quan (thuyền của nhà nước), phía trên treo cờ xí hoàng tộc, đang nhanh chóng đến gần trung tâm!”

Nghe vậy, Phong Dịch cùng Tần Tổ Giác liếc mắt nhìn nhau không lên tiếng, không hẹn mà cùng chạy thẳng ra ngoài khoang thuyền.

Khi hai người đi ra khỏi khoang thuyền thì thấy cách đó không xa có một chiếc thuyền quan lớn .

Phong Dịch cầm ống nhòm lên nhìn, chỉ thấy mặc dù thuyền kia lớn, nhưng trên thuyền trừ nam nhân thân thủ ngạo nghễ đứng đầu cùng với mấy thị vệ thân cận bên người thì không thấy bất kỳ quan binh mai phục nào.

Hắn để ống dòm xuống, cười lạnh một tiếng, “Lá gan của Đông Phương Diệu thật là lớn, cứ nhiên không mang theo người nào tự ý xông vào cấm địa Bắc Hải, hắn không sợ mất mạng sao?”

Lòng Tần Tổ Giác rối loạn, đoạt ống nhòm trong tay hắn, giơ lên nhìn ra xa.

Quả nhiên, Diệu chỉ dẫn theo mấy thị vệ thân cận, hắn đứng ở trên boong thuyền, cũng cầm ống nhòm nhìn về phía nàng.

Ánh mắt nàng phức tạp, đặt ống nhòm xuống, bực bội trong lòng, nam nhân này đang làm cái gì vậy? Rõ ràng đã đáp ứng để nàng giải quyết chuyện này, nhưng nàng vừa mới bước chân lên Bắc Hải, hắn cứ nhiên cũng đi qua.

Vậy đã đành, đằng này, thậm chí một quân tốt, hắn cũng không mang.

Bắc Hải chính là thiên hạ của Phong Dịch. Phong Dịch hận bọn hắn tận xương tủy, nếu hắn muốn nhân cơ hội này gây bất lợi với hai người, bọn họ sẽ cùng chôn thân ở đây.

Khi thuyền quan tới gần, bóng dáng của Đông Phương Diệu cũng càng ngày càng hiện rõ.

Hắn đứng chấp tay, phong thái nổi bật, gió biển thổi khiến vạt áo của hắn tung bay, thổi loạn tóc hắn, nhưng hắn vẫn giữ vững tư thế kiêu ngạo, bình tĩnh đến gần mép thuyền của Phong Dịch.

Cho đến hai chiếc thuyền lớn chạm vào nhau, thuyền quan mới ngừng lại.

Phong Dịch kỳ ra lệnh cho thuộc hạ, thấy thuyền quan đến, tất cả đều tiến vào trạng thái cảnh giác, trên mặt biển, từng chiếc thuyền lớn đều áp sát tới đây, thiết lập trận địa bao vây.

Đông Phương Diệu không thèm để ý, vẫn kiêu căng đứng trên boong thuyền, cười nhìn Phong Dịch, “Quả nhiên, phong ngự của Bắc Hải so với tướng tượng của trẫm còn kiên cố hơn, không thể xuyên thủng, khó trách người người đều nói: “Trong thiên hạ, không ai địch nổi Hải vương Phong Dịch”. Hôm nay được nhìn thấy, quả thực đã cho trẫm mở rộng tầm mắt”

Phong Dịch cũng lấy tư thái kiêu ngạo nhìn lại, “Hoàng thượng thật quyết đoán, lại dám một mình xông vào cảnh nội Bắc Hải, người không sợ 30 vạn hải binh (binh lính trên biển) khiến hoàng thượng không thoát được sao?”

Hắn chẳng hề để ý cười nói, “Nếu trẫm dám đến một mình, tức là đã đem sống chết đặt ngoài suy nghĩ, nhưng.”

Hắn liếc nhìn Tần Tổ Giác một cái, lại đem ánh mắt chuyển qua mặt Phong Dịch, “Trẫm nghe người ta nói, những năm gần đây, mẹ người vẫn bệnh tật triền miên, tìm không ít đại phu tới cứu trị nhưng vẫn không có dấu hiệu chuyển biến tốt.

“Trẫm biết Sở Tử Mặc luôn luôn hiếu thuận với mẫu thân, thân là huynh trưởng của Sở Tử Mặc, năm đó, lúc Sở gia gặp rủi ro, người vẫn liều chết đem mẫu thân của các người đi, nói vậy, người cũng như hắn, là một người đặt chữ hiếu làm đầu”

Phong Dịch cau mày, “Rốt cuộc, người muốn nói gì?”

Đông Phương Diệu vươn tay, rất nhanh, liền có một thị vệ tiến lên, đặt một cái hộp gỗ màu đen vào tay hắn. Hắn mở nắp hộp ngay trước mặt Phong Dịch, để cho hắn xem qua được nội dung của hộp, sau đó khép nắp hộp lại.

“Hải vương hùng bá bốn phương, tất nhiên không phải là người có kiến thức hạn hẹp, đây là mật gấu đen, lấy từ con gấu đen bảo vệ Tuyết Sơn, nghe nói, dù chỉ còn một hơi thở, sau khi sử dụng mật gấu đen, người đó có thể cải tử hồi sinh, khỏe mạnh trở lại.

“Phong Dịch, không bằng chúng ta làm một giao dịch?” Hắn giơ hộp gỗ đen lên, “Trẫm cho người mật gấu, cứu mẫu thân người, người đem ân oán ngày trước xóa bỏ”

Phong Dịch nghe xong, không khỏi cười lớn, “Đông Phương Diệu, người cho rằng, chỉ bằng một cái mật gấu là có thể khiến ta nợ người một ân huệ, trả lại an bình cho người? Người thật quá ngây thơ!”

Hắn vẫn không tức giận, “Phong Dịch, thật ra, trong lòng người cũng hiểu, nếu chiến tranh xảy ra, dù người liên hiệp với Huyền Cương và tất cả các bộ tộc cũng không phải là đối thủ của Bắc Nhạc. Đừng quên, Bắc Nhạc nuôi bốn trăm vạn binh tướng, huống chi phò mã Nam Lăng hoàng triều Đông Phương Hách là đệ đệ của ta, Nam Phương sản vật phì nhiêu, không giống Bắc Phương đất đai cằn cỗi, nếu như đánh lâu dài, Bắc Nhạc chiến thắng chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi”

Nói xong, hắn nhìn Tần Tổ Giác một chút, nàng cũng đang nhìn hắn, giống như đang trách cứ hắn làm việc bốc đồng, đầy mắt hiện lên sự không đồng ý.

Đông Phương Diệu lại âm thầm nhìn nàng lắc đầu một cái, sử dụng ánh mắt nói cho nàng biết, hắn có ý tưởng của hắn.

Sau khi hai người âm thầm trao đổi, hắn lại tiếp tục nói với Phong Dịch: “Lúc này, trẫm chấp nhận bị người uy hiếp, làm việc không tự nhiên, đó là vì trẫm không muốn Tổ Giác thương tâm. Nàng thương yêu dân chúng, bận tâm an nguy thiên hạ, trẫm tôn trọng nàng. Nhưng người hãy nhớ, điều đó không có nghĩa là trẫm sợ người”.

“Hôm nay trẫm đến đây, là có thành ý cùng người trao đổi điều kiện, trẫm dùng tánh mạng mẹ người để đổi lấy thái bình thiên hạ. Sau này, người cứ tiếp tục làm Hải vương tại Bắc Hải của người, trẫm sẽ mang theo Tổ Giác trở về Bắc Nhạc làm thiên tử của trẫm, hơn nữa, chỉ cần người có thể quên chuyện đã qua, trẫm nguyện ý coi người là bằng hữu, huynh đệ”

Phong Dịch cười lạnh nói: “Huynh đệ? Người xứng sao?”

Đông Phương Diệu chẳng hề để ý, cười nói, “Có phải người không muốn, trẫm sẽ không miễn cưỡng, nhưng người có muốn lấy mật gấu hay không?”

Nói xong, hắn giơ hộp gỗ màu đen giữa không trung.

“Phong Dịch, người nên cẩn thận suy nghĩ, chuyện cũ đã qua, chỉ có khi người còn sống, người mới có thể làm gì đó cho đối phương. Vì ngày sinh tháng đẻ của mẹ người có lợi với Sở lão tướng quân, mà tái giá vào phủ tướng quân, ngay khi vào Sở phủ, nàng chẳng những không được hưởng qua một ngày hạnh phúc, còn bị sở thái quân gây khó khăn khắp nơi.

“Dù sau này sinh hạ được Sở Tử Mặc, nhưng những khổ sở nàng phải chịu lại làm nàng mang một thân bệnh tật. Thân là nhi tử, người có thể trở mặt nhìn mẫu thân mình tiếp tục chịu đựng ồm đau khổ sở sao?”

Lời nói này không nặng không nhẹ, lại vừa lúc chạm vào nỗi đau của Phong Dịch.

Đã nhiều năm qua, mẫu thân đều nằm trên giường không dậy nổi, mỗi ngày đều dựa vào các loại thuốc để duy trì sinh mạng, thân là nhi tử, hắn nhìn thấy trong mắt, thương để ở trong lòng, nhưng lần này lại không thể làm gì được.

Hắn đã phái người đi tìm danh y khắp thiên hạ, nhưng tất cả mọi người trở về đều nói với hắn một câu, “Trừ phi có kỳ tích xuất hiện, nếu không, chỉ có thể lẳng lặng chờ chết.”

Hắn không cam lòng, trẫm phương ngàn kế tìm kiếm lương y tài giỏi và những bài thuốc hay.

Hắn đã nghe nói đến mật gấu đen.

Nghe nói thuốc này thể gian khó cầu, chính là thần vật, hắn đã từng phái người tìm kiếm mọi nơi, nhưng cuối cùng vẫn không lấy được.

Không nghĩ tới việc Đông Phương Diệu dùng mật gấu đen làm điều kiện với hắn, điều này làm lòng hắn cực kỳ bất mãn, cố tình không nói ra nữa câu cự tuyệt.

Thấy trong mắt hắn toát lên vẻ do dự, Đông Phương Diệu quyết tâm rèn sắt khi còn nóng: “Đây là cơ hội duy nhất có thể cứu mẹ người thoát khỏi ồm đau. Phong Dịch, trẫm tin người là một người thông minh, biết lựa chọn như thế nào mới có lợi nhất đối với người”

Phong Dịch thấy bộ dạng nắm chắc phần thắng của hắn, trong lòng hết sức tức giận.

Đông Phương Diệu chết tiệt, khó trách ban đầu Tử Mặc không phải là đối thủ của hắn, hắn thật sự quá giảo hoạt, rất biết tạo cơ hội ỉn.

Nhưng cứ đáp ứng như vậy, hắn không cam lòng.

Sau khi suy nghĩ kỹ, hắn đột nhiên lôi Tần Tổ Giác đến bên cạnh, ghé vào lỗ tai nàng, cố ý bày ra tư thái thân mật, điều này khiến mắt Đông Phương Diệu như muốn phóng hỏa.

“Phong Dịch, mật gấu đen trẫm sẽ ném qua cho người, nếu người không bắt lấy, lỡ nó rơi vào trong biển, trẫm không tìm ra viên thứ hai đâu.”

Nói xong, hộp gỗ màu đen bị hắn ném lên giữa không trung.

Trước khi chiếc hộp rơi vào biển rộng, Phong Dịch phi thân bỏ nhào về phía trước, cánh tay dài duỗi ra, nắm chiếc hộp thiếu chút nữa rơi vào trong biển vào trong tay.

Đông Phương Diệu không để ý đến hắn, tung người nhảy lên trên thuyền, ôm nữ nhân đang ngẩn ngơ vào trong ngực, kiểm tra một lần từ trên xuống dưới, khi thấy nàng hoàn toàn vô sự, mới buông lo lắng trong lòng xuống.

Mà lúc này, hình tượng của Phong Dịch có chút chật vật, nước biển thấm ướt cả người hắn, mặc dù không lạnh, nhưng bị ướt sũng trước mặt nhiều thuộc hạ như vậy, khiến hắn thẹn quá thành giận.

Hắn oán hận nhìn chằm chằm hai người đang ôm nhau trên boong thuyền, hét lớn: “Đông Phương Diệu! Người không sợ ta nuốt lời, sau khi cứu mẹ ta sẽ tiếp tục kích bác Huyền Cương tiến công Bắc Nhạc sao?”

“Nếu như ngươi nuốt lời, trăm sẽ dẫn trăm vạn đại quân Bắc Nhạc chờ ngày đó đến, nhưng. . . .”. Hắn vung tay lên, chỉ hướng mọi người, “Thuộc hạ của ngươi đều có thể làm nhân chứng cho chúng ta, ngộ nhờ ngươi nuốt lời, danh hiệu Hải vương Phong Dịch sẽ biến thành trò cười lớn nhất trong thiên hạ”

Đông Phương Diệu cười đắc ý nói: “Nếu ngươi không để ý đến chuyện sẽ làm trò cười cho thiên hạ thì cứ phạm vào Bắc Nhạc ta. Nhưng nếu như ngươi nghĩ thông tất cả, trăm có thể mở ra mấy cảng khẩu để ngươi dễ dàng tiến hành mua bán, mặt khác, tiền thuế các hiệu buôn của Thủy trại Bắc Hải tại Bắc Nhạc đều hạ xuống ba lần”. Hắn ôm Tần Tổ Giác nhảy lên thuyền quan, rồi nói với Phong Dịch: “Người ta mang đi, về phần mặt gấu đen, đợi sau khi trăm trở lại hoàng cung, tự nhiên sẽ phái người đem bí quyết chế biến tối, ngày hôm nay từ biệt, sau này còn gặp lại”

Dứt lời, hắn sai người lái thuyền, oanh oanh liệt liệt rời khỏi Bắc Hải.

Phong Dịch giận đến cắn răng nghiêng lợi.

Đông Phương Diệu đáng chết, ngươi cứ việc yên tâm, ta nhất định sẽ không khách khí với ngươi, ta sẽ chờ đến khi Bắc Nhạc nghèo rớt mồng tơi, xem ngươi làm sao để dân giàu tướng mạnh!

Thuyền quan chậm rãi hướng về Bắc Nhạc, Đông Phương Diệu đi vào khoang thuyền, thần sắc khẩn trương thay thế thần sắc tự nhiên vừa rồi: “Tổ Giác, Phong Dịch chết tiệt có làm nàng bị thương không?”

“Không có”

“Vậy vừa rồi hắn đột nhiên dựa sát vào nàng để làm gì?”

Đây mới là chuyện hắn quan tâm nhất.

Bất kỳ một nam nhân nào đều không muốn tận mắt nhìn thấy nữ nhân mình yêu thích rơi vào trong ngực người khác.

Thấy hắn lại lộ ra bản tính trẻ con trước mặt nàng, Tần Tổ Giác không nhịn được cười nói: “Hắn không làm gì mà chỉ nói bên tai ta một câu”

“Nói câu gì?”

“Hắn nói, lúc trước hắn thật sự muốn giết ta, nhưng hắn biết, nếu hắn giết ta, dưới cửu tuyền, nhất định đại sư huynh sẽ không tha thứ cho hắn, mà hắn cố ý đến gần ta, mục đích cuối cùng chính là muốn người phần nộ”. Nói tới chỗ này, nàng cười một cái, “Hắn còn nói, nếu như lúc này ngươi không chủ động tới Bắc Hải đoạt người, hắn sẽ lấy ta làm áp trại phu nhân. . . .”

Vừa dứt lời, nàng thấy Đông Phương Diệu giận đến mức mặt đen thui.

“Nàng là của ta, dưới gầm trời này, kẻ nào liều mạng dám đoạt người của ta, ta liền chặt đầu hắn xuống làm cầu đá”

Nghe vậy, Tần Tổ Giác nhẹ nhàng đập hắn một cái, “Chàng còn dám nói? Ban đầu ai đã đáp ứng ta, chuyện này do ta tự mình giải quyết? Chàng thân là hoàng đế Bắc Nhạc, không mang theo một người đã bỏ chạy tới Bắc Hải, nếu có chuyện gì ngoài ý muốn. . . .”

“Ai nói một người ta cũng không mang? Ta dẫn theo bốn thị vệ!”

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn hắn, “Chàng còn nói?”

Làm hoàng đế, mang bốn thị vệ với việc không mang theo một người nào có gì khác nhau? Nếu như Phong Dịch muốn gây bất lợi với hắn, kết quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Đông Phương Diệu tiếp tục ngụy biện, “Chính nàng cũng nói, nếu như ta không tới giành người, Phong Dịch chết tiệt nọ đã đem nàng đi làm áp trại phu nhân của hắn rồi, huống chi. . . .”. Hắn cười đắc ý,

“Ta nói rồi, con người của ta chưa bao giờ chưa nắm chắc phần thắng mà đã đánh, nếu như không có lợi thế, ta sẽ không hành động thiếu suy nghĩ”

“Nói đến cái này. . . .”. Nàng lộ vẻ mặt không hiểu, “Ta đã nghe qua truyền thuyết về mật gấu đen, nó đích xác là thần vật, thể gian khó cầu, sao ngươi lấy được?”

“Chuyện này. . . .”. Đông Phương Diệu bị hỏi cứng họng.

Hắn phải nói thế nào đây?

Mật gấu đen là bảo bối do lão Tam trăm cay nghìn đắng mới lấy được, bởi vì thê tử lão Tam, Tiểu Mãn rất thích chế thuốc, nàng hy vọng một ngày nào đó sẽ tìm thấy mật gấu đen, luyện ra kỳ dược mà thiên hạ chưa hề có.

Kết quả, lão Tam vừa lấy được mật gấu đen, chuẩn bị đem về làm niềm vui cho thê tử, liền bị một đạo thánh chỉ của hần bắt buộc không thể không đem dâng lên, lão Tam giận sôi lên.

Cho nên, lần này hồi cung, hần còn phải nghĩ biện pháp trấn an lão đệ đang nổi giận mới được.

Khi Đông Phương Diệu mang Tần Tổ Giác trở lại hoàng cung Bắc Nhạc chưa được bao lâu, liền có người do Đại vương Huyền Cương phái tới cầu hòa.

Nội dung đại khái là, thất vương tử Cáp Khắc không hiểu chuyện, tự mình là đúng, vì cố gắng biểu hiện mới lên lút làm ra rất nhiều chuyện hồ đồ .

Huyền Cương cũng không muốn trở thành địch của Bắc Nhạc, mang tới đủ loại phiên toái cho Bắc Nhạc, Huyền Cương cảm thấy áy náy vô cùng, vì biểu đạt thành ý, còn bồi thường không ít vật phẩm.

Thật ra, Huyền Cương hạ thấp tư thái, một mặt là do Phong Dịch cự tuyệt mở đường biển cho Huyền Cương, mặt khác, vì sự kiện lần này, thương nhân Huyền Cương làm ăn ở Bắc Nhạc đã bị ảnh hưởng không nhỏ, chịu tổn thất to lớn.

Huyền Cương là một quốc gia không cách nào tự cấp tự túc, muốn duy trì cuộc sống phải dựa hoàn toàn vào mua bán, nếu không có tiền thuế thương nhân đóng góp thì dân chúng sẽ khổ không thể tả.

Nội bộ Huyền Cương oán than dậy đất, vương thất tự nhiên bị liên lụy khổng lồ.

Vì trấn an dân tâm, cũng không muốn chọc giận Bắc Nhạc, Huyền Cương chỉ có thể chủ động cầu hòa.

Thất vương tử Cáp Khắc bị cách chức làm thứ dân, đầy đến vùng đất giá rét, từ đó không dính dáng tới Vương tộc nữa.

Vì vậy mà một đại nạn đã lắng xuống.

Trong lòng dân chúng Bắc Nhạc, dường như kiếp nạn lần này chẳng mang đến bất kỳ ảnh hưởng nào cho bọn họ.

Nhưng Đông Phương Diệu lại biết, bây giờ thiên hạ có thể duy trì an bình, tất cả đều dùng mạng của thê tử hần đổi lấy.

Đức Trinh đế, tại vị tổng cộng 59 năm, trong suốt cuộc đời chưa bao giờ ruồng bỏ lời thề hần đã xác lập lúc lên ngôi, chỉ cưới một mình Tần Tổ Giác làm hậu, chân chính lập nên kỳ tích trong lịch sử Bắc Nhạc.

Hần với hoàng hậu sinh hạ bốn nam ba nữ, đợi sau trăm tuổi, truyền ngôi cho con thứ Đông Phương Chính, cũng chính là người có danh xưng tình si trong lịch sử Bắc Nhạc, có niên hiệu là Vĩnh Thịnh đế.

Trong lúc Đông Phương Diệu tại vị, đã nhiều lần mang hoàng hậu đến dân gian vi hành, làm không ít chuyện cho dân chúng Bắc Nhạc.

Mới mấy năm trôi qua, mỹ danh đế hậu vì dân trừ hại truyền khắp thiên hạ, làm dân chúng vỗ tay khen ngợi.

Mà sau khi Phong Dịch ở Thủy trại Bắc Hải nghe tin đồn như vậy hết sức bất mãn, cho nên thường xuyên chạy tới hoàng cung Bắc Nhạc gây phiền toái cho cô dâu mới.

Mãi đến sau này, rốt cuộc, hắn cũng tìm được chân mệnh Thiên nữ của mình, tròng tai nạn này mới coi như hoàn toàn được giải trừ.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-vuong-bac-tinh>